

ΔΟΚΙΜΗ

ΤΘ 26050. 10022 ΑΘΗΝΑ

16 ΦΛΕΒΑΡΗ 1987

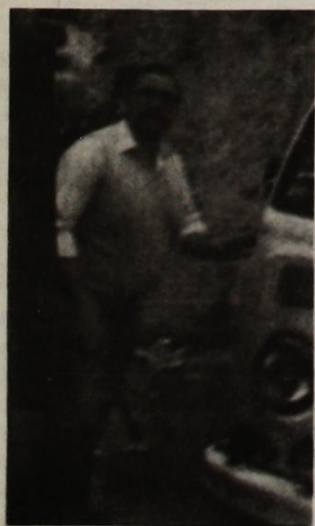
Αριθμ. φυλλου 13 Δρχ. 100

Οι κολασμένοι αυτής της κοινωνίας
ρίχνουν το γάντι στην ανθρωπιά μας.

«ΠΟΡΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΦΤΟΥ ΣΟΥ»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ:**
«Απεργία πείνας» και
Παρέμβαση σελ. 4
- **ΝΟΙΚΙΑ - ΕΞΩΣΕΙΣ**
σελ. 6
- Το γλωσσικό ζήτημα
σελ. 8
- Απέναντι στο Θεσμό του
Σχολείου σελ. 9
- **ΑΓΓΛΙΑ: Ο Νόμος για την**
καταστολή σελ. 13
- **Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑ-**
ΔΑ ΤΗΣ ΑΓΚΟΝΑ (1914)
σελ. 7
- Ο Δεκάλογος του καλού κι
έξυπνου εργάτη
σελ. 14

Η 5 Φλεβάρη 1987 θα μείνει ορόσημο στην ιστορία των αγώνων των ομήρων της κοινωνίας, που θέλουν να τους ονομάζουν ποινικούς κρατούμενους, «εγκληματίες» κ.λπ.

Οι κρατούμενοι, αφού για ένα ολόκληρο μήνα απειχάν από το συσσίτιο ζητώντας την κατάρτηση του ΝΤΑΧΑΟΥ της ΚΕΡΚΥΡΑΣ, αντιμετώπισαν την αδιαφορία των μαγαπαπόντιδων της εξουσίας. Στα αλλεπάλληλα διαβήματα τους να τους επισκεφτεί ο υπουργός Δικαιοσύνης δεν βρήκαν ανταπόκριση. Και δεν ζητούσαν πολλά...

Απαίτηση τους ήταν κάτι που από το 1981 είχε υποσχεθεί η σημερινή κυβέρνη-

ση διαχείρισης της εξουσίας: ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ.

Και δεν ήταν μόνο δικό τους αίτημα, αλλά και της πλειοψηφίας του κόσμου που με διαμαρτυρίες, κινητοποιήσεις, συλλογές υπογραφών, μήνες τώρα ζητούσαν να κλείσει το κολαστήριο.

Αυτό όμως που δεν θέλουν οι εξουσιαστές, αυτό που δεν τολμά να κάνει η κοινωνία το έκαναν τα θύματά της. Αυτοί στους οποίους η κοινωνία, θέλοντας να συγκαλύψει την εγκληματική της φύση, επέβαλε εκδικητικές και απάνθρωπες ποινές και τους έκλεισε στα κολαστήρια - φυλακές.

Έτσι τις πρωινές ώρες της Πέμπτης, 5

Φλεβάρη, οι κρατούμενοι με συντονισμένες ενέργειες, ακινητοποιήσαν ένα φύλακα, του πήραν τα κλειδιά και άνοιξαν όλα τα κελιά. Στη συνέχεια αφού ξυλοκόπησαν τον άνθρωπο του Κόλλα, Νίκο Σαμαρά, έβαλαν φωτιά στο Διοικητήριο και το κατέστρεψαν τελείως μαζί με όλα τα αρχεία του.

Εδώ πρέπει να τονιστεί ότι αυτοί που η κοινωνία ονομάζει «εγκληματίες» απέδειξαν ακόμα μια φορά πόσο ΑΝΘΡΩΠΟΙ είναι: ΔΕΝ ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΑΝ ΚΑΝΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΕΣ παρόλο που είχαν την ευκαιρία και το δικαίωμα.

συν. σελ. 3

Γράμματα-Μαρτυρίες για το Νταχάου και τον βασανιστή Κόλλα (σελ. 3,10)

ΟΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

* ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ ΕΞΑΝΑΧΤΥΠΟΥΝ

Σε επιστολή που ανακοινώθηκε στην «Αυριανή» (πού αλλού;) γνωστοί δικηγόροι του Πειραιά (Χ. Τσιρίδης, εκδότης εφημερίδας δικηγόρων, Ν. Παπαδόπουλος και άλλοι) χαιρετίζουν την απόφαση του αγκαλίτσα υμνώντας «την ψυχική του ρώμη και παλληκαριά».

Δεν μας εκπλήσσετε δικηγορικά αποβράσματα του Πειραιά.

Δέκα χρόνια ακριβώς πέρασαν από τότε που ο κοκκαλογλύφτης δικηγόρος Π. Βρεττός (μέλος της «αριστερής» ΕΔΑ) έσερνε στα δικαστήρια τον αγωνιστή ναυτικό Παναγιώτη Λιβερέτο, ενώ ο Δικ. Σύλλογος έσπευσε να συμπαρασταθεί στο δικηγόρο υπερασπιστή των εφοπλιστών. Το καταγράφουμε!

Οι ...υπερασπιστές

Διαβάσαμε στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία (11-1-87) για το μισθό της χρονιάς» ενός μπάτσου 23 χρονών, άγαμου, που μένει στην Αθήνα με ενοίκιο και μοναξιά!!!

Με τέτοιο παράπονο γράφει ο συντάκτης του σημειώματος θέλοντας να υπερασπιστεί άλλο μπάτσο που αποπειράθηκε να ληστέψει ανθοπωλίδας.

Το «Αναλυτικό σημείωμα αποδοχών» γράφει:

Βασικός μισθός	16.000
Ειδική αποζημίωση	4.000
Υπερωρίες	7.000
Πληρωτέο ποσό	33.476

Ο... υπερασπιστής του ληστή - μπάτσου, δεν τολμά να γράψει ούτε το όνομά του. Αυτός που για τη ληστεία οποιουδήποτε θα

Ενημερώνουμε τους συντρόφους ότι στις 27 Φεβρουαρίου, Παρασκευή 5μμ θα γίνει συζήτηση στη Νομική για το Πανελλαδικό Έντυπο.

*Οι υπάλληλοι της σουηδικής βιομηχανίας ηλεκτρολογικών προϊόντων ΑΣΕΑ ξεκινούν τη δουλειά τους από τη στιγμή που μπαίνουν στο τραίνο για να πάνε στον τόπο της εργασίας τους... Μόνο που το βαγόνι του τραίνου που επιβιβάζονται είναι της ΑΣΕΑ και είναι εξοπλισμένο με γραφεία, κομπιούτερ, μηχανήματα, τηλέφωνα και αθούσα συσκευές. Μήπως σας θυμίζει το τραίνο του ελληνικού μας σοσιαλισμού. «Φωνάχτε ζήτω η παραγωγή ρε κωλόπαιδα».

* Ο ΟΗΕ κύρηξε το 1987 ως έτος αστέγων. Μήπως οι καταλήψεις πρέπει να ξεκινήσουν από το μέγαρό του;

* Η Ελευθεροτυπία σε κείνα τα περιβόητα «παρασκήνια» της σύγκρινε την αύξηση της κυκλοφορίας της —σε σχέση με τις άλλες εφημερίδες— τις ημέρες που παίζονταν πολιτικά παιχνίδια, απεργίες φιάσκο γύρω από τη ζωή του Χρήστου Ρούσσου, υπερτονίζοντας την «ευαισθησία της» και λέγοντας ότι δεν ενδίδει στην «ηθική της εξουσίας».

Αν οι αφρόκρεμες της ελευθεροτυπίας, καταξιώνουν την ευαισθητοποίηση με τη λογική των αριθμών και αν μετράνε τον ανθρώπινο πόνο με την αύξηση της κυκλοφορίας τους, τότε το μόνο που τους αξίζει είναι 6855 μούτζες όσα και τα παραπάνω φύλλα που πούλησαν.

* ΕΠΕΝ - ΕΝΕΚ - ΑΥΡΙΑΝΗ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Η «Αυριανή» όπως και με τις δολοφονίες του Σινώρου και του Καλτεζά, έτσι και τώρα με το θέμα του Χρήστου Ρούσσου τίμησε μαζί με τους αναγνώστες της - φαντάσματα την απόφαση του Σαρτζετάκη συμβαδίζοντας με τα «μπράβο» της Χουντοφυλλάδας «Ελευθέρης ώρας», στα πλαίσια πάντα της αλλαγής και του αδέκαστου σοσιαλισμού. Ο μεσαιώνας τυπωμένος στο χαρτί...

● Το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης σκέφτεται να επεκτείνει το μέτρο των πεζών αστυνομικών περιπόλων σ' όλο το κέντρο της Αθήνας, ταυτόχρονα με την πρόσληψη των 1500 καινούργιων μπάτσων εκτιμώντας, λέει ότι μέχρι στιγμής το μέτρο έχει αποδώσει. Μπορούμε να καταλάβουμε τη διάθεση του στρατηγού να αστυνομοκρατήσει όσο το δυνατόν περισσότερο την πόλη, ίσως μάλιστα όνειρό του νάναι μια Αθήνα όπου να μην μπορείς να στρίψεις στη γωνία χωρίς να πέσεις πάνω στο κακό συναπάντημα. Μας διαφεύγουν, όμως, τα στοιχεία πάνω στα οποία στηρίζει τις αισιόδοξες εκτιμήσεις του, μια που το καθημερινό αστυνομικό δελτίο, άλλα μας δηλώνει.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ: Το Γενάρη του 77 το πλοίο «Αιόλιαν Γουντ» φτάνει στο Ρίο Ντε Τζανέιρο. Το πλήρωμα που διαπίστωσε από την αρχή του ταξιδιού ελλείψεις που έβαλαν σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή τους, πραγματοποίησε κατάληψή του απεργώντας και σχηματίζοντας απεργιακές επιτροπές. Αναρτήσαν πάνω του έγγραφο: ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ και μετονόμασαν το πλοίο σε «Ούρλικε Μάινχοφ». Οι βραζιλιάνοι μπάτσοι μετά από τρεις μέρες κατέστειλαν την στάση, συλλαμβάνοντας τους στασιαστές, οι οποίοι με απεργίες πείνας κατάφεραν να επαναπαρτιστούν.

έσκιζε τα ρούχα του προσπαθώντας να στρέψει την κοινή γνώμη εναντίον του τώρα επικαλείται ελαφρυντικά. Ίσως θα χρειασθεί για να το βουλώσει να του θυμίσουμε την μισθοδοσία ενός από τους πολλούς συνταξιούχους του ΙΚΑ. Είναι 85 χρόνων, κατάκοιτος, και μόνος. Διάβαζε λοιπόν δημοσιογραφίσκε της δεκάρας και ψωμοζήτη των μπάτσων:

Βασική σύνταξη	18.878
Λοιπά	15.442
Κρατήσεις	1.373
σύνολο αποδοχών	32.947

Αν αυτός ο γέρος μπορούσε να ληστεύει τι θάγραφες;

Ο πρώην «κόκκινος» Ντάνυ Κον Μπεντίτ, νυν «πράσινος» (να δούμε πόσα χρώματα θα αλλάξει ο χαμαιλέων αυτός της πολιτικής) έδωσε τα φώτα του στο Νταβός. Προσπάθησε να πείσει τους Ευρωπαίους πολιτικούς εκπρόσωπους του κεφάλαιου να αγωνισθούν για την ενσωμάτωση και αφομοίωση από το σύστημά τους των περιθωριακών ομάδων (κοιτάχτε ορολογία ο «πρώην»), γιατί ειδάλλως θα πάρουν το κακό δρόμο της βίας και άντε μετά να τους μαζέψουν.

* Διαβάσαμε από το ποίημα «Ούλαφ Πάλμε» του Δημήτρη Χριστοδούλου: «Κόλλα το χέρι σύντροφε, φέρε και το δικό σου οι ποταμοί του αίματος ήταν το μερτικό σου» και συμφωνούμε: έστω κι από άλλη άποψη για έναν εξουσιαστή είναι το τέλος που του αρμόζει και αναρωτιόμαστε: Θέλει στ' αλήθεια ο Χριστοδούλου να συναντήσει το ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΟΥ;

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ STOP ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Κάθε μέρα ποτίζουν το αίμα τους με φάρμακι.

Μέρα με τη μέρα θάβουν τα όνειρά τους μέσα στα χάπια και τις σύριγγες.

Όσο και να λένε ότι λυπούνται κατά βάθος χαιρόνται, γιατί τους συμφέρει ο χαμός των παιδιών σας.

ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΤΑ ΚΑΝΟΥΝ ΝΑ ΧΑΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥΣ

Κάθε δόση - Μια απώλεια ζωής

Κάθε τσιγάρο = εξάρτηση

Στον αργό θάνατο το κάθε χάπι = αξίες και συνειδήσεις που χάνονται ΜΑΣ ΘΕΛΟΥΝ ΔΟΥΛΟΥΣ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΝ

Ας βοηθήσουμε όλοι τα θύματα και ας καταστρέψουμε τους θύτες

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΛΑΜΑΚΙΟΥ

* Ο επιτάφιος είναι: ΟΧΙ καλέ: Είναι οι ειρηνίστριες των προπυλαίων που φωνάζουν στην Ελλάδα όχι στη Νεβάδα. Εμείς οι μυροφόρες της ειρήνης με ομοφυλόφιλους τώρα θα ασχολούμαστε;

Γνωρίζουμε σ' όλους τους φίλους και συντρόφους ότι ανοίξαμε νέο λογαριασμό στην Εθνική τράπεζα λόγω τεχνικών δυσκολιών του ταμειευτηρίου που ήταν πριν.

Ο λογαριασμός είναι: 226/609134-2 ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ.

Πενθνυμίζουμε ότι ο λογαριασμός αυτός είναι για να μαζεψούν χρήματα για την έκδοση των πρακτικών της Πρώτης Πανελλαδικής ανώνυμης Αναρχικών.

ΠΑΛΙΟΤΕΡΑ
ΕΠΙ ΝΕΑΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ...

...Ο ΜΠΑΛΧΟΣ ΚΑΙ Ο
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΜΑΣ
ΦΙΜΩΝΑΝ ΤΟ
ΣΤΟΜΑ.

ΕΝΩ, ΤΩΡΑ ΠΙΑ
ΜΠΟΡΟΥΜΕ...

...ΝΑ ΜΙΛΑΜΕ
ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ!

από σελ. 1

Και το πιο σημαντικό, κατάστρεψαν την ιστορία της ντροπής: Τα αρχεία των φυλακών. Κι αν κάποιος στεναχωρηθούν για την «απώλεια» αυτού του «μνημείου» της ανθρώπινης κτηνωδίας η κοινωνία θα ένοιωσε ανακούφιση βλέποντας τις φλόγες να εξαφανίζουν πλούσια ιστορικά στοιχεία την ενοχής της. Τα θύματά της για μια ακόμα φορά την ξελάσπωσαν.

Η καταστολή που ακολούθησε την εξέγερση ήταν αναμενόμενη. Πυροβολισμοί, κατάσταση πολέμου, τεράστια κινητοποίηση αστυνομικών δυνάμεων και μονάδων των ειδικών αποστολών, ξυλοδαρμοί, βασανιστήρια και κραυγές φρίκης που αντηχούν σ' όλο το νησί χωρίς να ταράζουν ιδιαίτερα τις απονεκρωμένες συνειδήσεις.

Και το κτήνος που ονομάζεται Ιωσήφ Κόλλας να απαιτεί: «να σκοτώσουν τριάντα». Οι ανθρωποφύλακες - σαδιστές στο έργο τους.

Η τάξη αποκαταστάθηκε στην Κέρκυρα!

Μια τάξη που στηρίζεται στο αίμα, την απομόνωση, τον εξευτελισμό, τους ξυλοδαρμούς, την φυλάκισή μέσα στη φυλακή, την τιμωρία μέσα στην τιμωρία!

Αυτή ήταν πάντα η τάξη των βιαστών της ανθρώπινης ελευθερίας και αξιοπρέπειας. Η τάξη του Κόλλα και των προϊσταμένων του.

Η τάξη των απανταχού εξουσιαστών.

Η τάξη που φέρνει την εξέγερση, που οδηγεί στην ανατροπή.

Για τριάντα ολόκληρες μέρες οι κοινωνικοί κρατούμενοι ζητούσαν αξιοπρέπεια.

Για τριάντα μέρες η κοινωνία σιωπούσε.

Οι τεχνικοί του πολιτικαντισμού, όλες αυτές τις μέρες βούλωναν τα αυτιά τους στις κραυγές της Κέρκυρας.

Βρήκαν την ευκαιρία να χρησιμοποιήσουν το δίκαιο αίτημα του Χρήστου Ρούσου για να ικανοποιήσουν τις πολιτικές φιλοδοξίες τους.

Ακόμα κι αυτοί που μισούν τους «ποινικούς» κρατούμενους προσπάθησαν να

αποκομίσουν κέρδη από το σκελετωμένο σώμα του Ρούσου.

Οι άθλιοι τυχοδιώκτες τα αριστεριστικά αποβράσματα μπροστά στην εξέγερση των κρατούμενων της Κέρκυρας το μόνο που μπόρεσαν να ψελλίσουν ήταν μερικές κοινότυπες φράσεις στις εφημερίδες.

Τους έλειπε η πολιτική επένδυση. Η «ανθρωπιά» τους υπάρχει μόνο στο σημείο που μπορούν να κερδίσουν πολιτικά.

Όπως συνέβη με την περίπτωση του Χ. Ρούσου. Που όχι μόνο δεν οδήγησαν αυτήν την προσπάθεια σε μια ολοκληρωτική νίκη αλλά την δική τους υποχώρηση και δειλία προσπαθούν να την παρουσιάσουν σαν επιτυχία!

Αυτοί που ξεχωρίζουν τους κοινωνικούς κρατούμενους σε «ποινικούς» και «πολιτικούς» δεν έχουν δικαίωμα να μιλούν για εκφασισμό της κοινωνίας. Γιατί έχουν τον φασισμό μέσα τους.

Οι αναρχικοί πάντα βρίσκονται αλληλέγγυοι στους κοινωνικούς αγώνες ακόμα κι αν τα αιτήματά που μπαίνουν δεν τους βρίσκουν σύμφωνους. Γιατί δεν επιδιώκουν ποτέ να επενδύσουν πολιτικά.

Η συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στις 6 Φλεβάρη παρ' όλο που ήταν βιαστική και όχι καλά προετοιμασμένη, έδειξε την άμεση συμπαράσταση στους εξεγερμένους.

Τη συγκέντρωση ακολούθησε πορεία με κεντρικό σύνθημα: «ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ», που έφτασε στο Υπουργείο Δικαιοσύνης και από εκεί στην Πλατεία Εξαρχείων. Σ' όλη τη διάρκεια της πορείας, ακούγονταν τα συνθήματα «ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ», «ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΥΨΙΣΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ», «ΟΙ ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ», «ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ».

Η εξέγερση των κρατουμένων στις φυλακές της Κέρκυρας και η καταστροφή τους είναι πράξη επαναστατική. Δείχνει άμεσα τον τρόπο για την καταστροφή των μέσων καταπίεσης αυτής της κοινωνίας.

Αν και οι φυλακές αυτές ονομάζονται «υψίστης ασφαλείας», οι αποδράσεις του Πετρόπουλου, Παπαδόπουλου, Τεμπερεκίδη, έχουν γελοιοποιήσει το κράτος και έχουν αποδείξει ότι είναι φυλακές «υψίστης εκδικητικότητας».

Οι Κρατούμενοι της Κέρκυρας πήραν τις τύχες τους στα χέρια τους και **κατάστρεψαν το ΝΤΑΧΑΟΥ**.

Μίλησαν με την μοναδική αυθεντική γλώσσα των καταπιεσμένων: ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Αυτό που οι «πολιτισμένοι» πολιτικάντηδες δεν τόλμησαν να κάνουν τόκαναν οι ίδιοι οι αδικημένοι αποδείχνοντας ότι η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ.

Η θέληση για Ελευθερία, ανθρώπινη αξιοπρέπεια για μια κοινωνία χωρίς φυλακές, δεν είναι όνειρο, είναι πραγματι-

«Η τάξη αποκαταστάθηκε στην Κέρκυρα» διατυμπανίζουν από χθες τα Μαζικά Μέσα Ενημέρωσης(!)».

Τι σημαίνει όμως τάξη στην Κέρκυρα;

Πόσα ανθρώπινα κορμιά χρειάστηκε - ή θα χρειαστεί - να συνθλίψει η δολοφονική ανθρωπομηχανή της κρατικής καταστολής εκεί;

Πόσο πόνος και πόση θέληση για ελευθερία χρειάζεται ο Μινώταυρος της ομαλότητας και της Τάξης;

Πώς τους προδίδουν όμως τα ίδια τους τα λόγια!!

Η Τάξη, Η Τάξη, Η Τάξη....

Η Τάξη της καθήλωσης, των βιασμών, της απομόνωσης, των ξυλοδαρμών, του εξευτελισμού, της φυλάκισής μέσα στη φυλακή, της τιμωρίας μέσα στην τιμωρία!!!

Αυτή είναι η Τάξη τους, κι έχουν το θράσος να την προβάλλουν σαν αγαθό, έχουν την αφέλεια να πιστεύουν πως μια τέτοια Τάξη μπορεί να υπάρξει δίχως την άρνησή της, μ' άλλα λόγια την ΕΞΕΓΕΡΣΗ!!

Σύντροφοι,

οι κρατούμενοι της Κέρκυρας μας έχουν στείλει εδώ και εξήντα περίπου μέρες ένα μήνυμα: Ξεκινώντας τον αγώνα τους με την πιο ήπια μορφή πάλης - την αποχή από το σισίτιο - ήταν σαν να μας καλούσαν να αποκριθούμε στο δίκαιο αίτημά τους.

Κι εμείς;

Εμείς για εξήντα ολόκληρες μέρες μείναμε βουβοί.

Έντεχνα το δίκαιο αίτημα του Χ.Ρούσου περιορίστηκε στο ατομικό δράμμα ενός ανθρώπου και αποκόπηκε από τη διεκδίκηση της γενικευμένης κατάργησης των ισοβίων, που άλλωστε θεσπίστηκε πρόσφατα στη γειτονική μας Ιταλία, και από την κατάργηση των πειθαρχικών φυλακών, δηλαδή της Κέρκυρας.

Έτσι, δίκαια αυτή τη φορά οι κρατούμενοι μας «έριξαν το γάντι».

Εκεί λοιπόν, στην Κέρκυρα, που κανείς πολιτικαντισμός και διαμεσολάβηση δεν χωρούν, μίλησαν με τη μοναδική αυθεντική γλώσσα των καταπιεσμένων: ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Τώρα πια είναι πολύ αργά για υπογραφές και δημοκρατικές κινητοποιήσεις, είναι τραγικά ανεπαρκές να συνεχίσουμε να μιλάμε για καταγγελίες μέσω του τύπου και τα ρέστα...

Το υπαρκτό κοινωνικό κίνημα της χώρας μας πρέπει από σήμερα κιόλας να προετοιμάζεται για να δώσει μια ΑΠΑΝΤΗΣΗ στη συμμορία που κατευθύνει τον Κόλλα, να στείλει, έστω και καθυστερημένα, στους κρατούμενους απόκριση πως λάβαμε το μήνυμά τους.

Και η απάντηση αυτή δεν μπορεί παρά νάναι συνολική και συλλογική ήηση με κάθε μορφή...

Σύντροφοι η φυλακή είναι μια πολεμική μηχανή στα χέρια του ταξικού μας εχθρού, γι' αυτό το Νταχάου δεν θα κλείσει αν δεν καταλάβουν για καλά πως ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΟΛΑ.

Καλούμε λοιπόν κάθε σύντροφο σε εγρήγορση.

Να συντονίσουμε τη δράση μας.

ΕΤΣΙ ΚΙ ΑΛΛΙΩΣ ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ ΘΑ ΚΛΕΙΣΕΙ, ΘΑ ΦΡΟΝΤΙΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ

κότητα.

Και γι' αυτήν την πραγματικότητα χρειάζεται Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ και η συνέχιση του αγώνα μας.

Τα βασανιστήρια - εκδίκηση των ανθρωποφυλάκων συνεχίζονται στα καταστρεμμένα μπουντρούμια της Κέρκυρας.

Θα τους αφήσουμε στα χέρια τους τους «πρωταίτιους» όπως τους ονομάζουν;

Αν και οι φυλακές αυτές ονομάζονται «υψίστης ασφαλείας», οι αποδράσεις του Πετρόπουλου, Παπαδόπουλου, Τεμπερεκίδη, έχουν γελοιοποιήσει το κράτος και έχουν αποδείξει ότι είναι φυλακές «υψίστης εκδικητικότητας».

Οι Κρατούμενοι της Κέρκυρας πήραν τις τύχες τους στα χέρια τους και **κατάστρεψαν το ΝΤΑΧΑΟΥ**.

Μίλησαν με την μοναδική αυθεντική γλώσσα των καταπιεσμένων: ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Αυτό που οι «πολιτισμένοι» πολιτικάντηδες δεν τόλμησαν να κάνουν τόκαναν οι ίδιοι οι αδικημένοι, αποδείχνοντας ότι η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ.

Η θέληση για Ελευθερία, για ανθρώπινη αξιοπρέπεια και για μια κοινωνία χωρίς φυλακές, δεν είναι όνειρο, είναι πραγματικότητα.

Και γι' αυτήν την πραγματικότητα χρειάζεται Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ και η συνέχιση του αγώνα μας.

Τα βασανιστήρια - εκδίκηση των ανθρωποφυλάκων συνεχίζονται στα καταστρεμμένα μπουντρούμια της Κέρκυρας.

Θα τους αφήσουμε στα χέρια τους τους «πρωταίτιους» όπως τους ονομάζουν;

«Με κλωτσια μου κατεστρεψε τον πνεύμονα...»

Καταγγελία του κρατούμενου Βασιλείου Ποτούριδη προσωρινά κρατούμενου στις Δ.Φ. Κορυδαλλού και μόνιμου κρατούμενου στο ΝΤΑΧΑΟΥ Κέρκυρας.

Κατ' επανάληψη έχω καταγγείλει ολόκληρο το συμβάν που έπαθα από το γερό ξυλοφόρτωμα με κύριο πρωταγωνιστή τον Ιωσήφ Κόλλα και ασφαλώς με τους διακεκριμένους ροπαλοφόρους του στο ΝΤΑΧΑΟΥ της Κέρκυρας και κανένας αρμόδιος τόσο του Υπουργείου Δικαιοσύνης όσο και από τις εισαγγελικές αρχές δεν έδειξαν την παραμικρή ανησυχία ή σημασία μ' αποτέλεσμα εγώ αυτή τη στιγμή να βρίσκομαι μ' ένα πνεύμονα ενώ ο δεύτερος είναι σακατεμένος χωρίς γατριά.

Συγκεκριμένα: Κατά τα τέλη Ιουλίου 1986 εμετάχθην για λόγους πειθαρχικούς

από τις φυλακές Πατρών στο ΝΤΑΧΑΟΥ της Κέρκυρας. Εκεί με περίμεναν όπως συνήθιζεται μια ομάδα από διακεκριμένους ροπαλοφόρους και φυσικά στην πρώτη γραμμή ο περιβόητος κύριος Ιωσήφ Κόλλας.

Εντωμεταξύ πριν προλάβω καλά, καλά να συνειδητοποιήσω που βρίσκομαι και ασφαλώς τα βρισίδια που έτρωγα από την ομάδα, τα οποία ήταν απάνθρωπα χυδαία και απειλητικά, ένιωσα ξαφνικά ολάκερο το κορμί μου να καίγεται απ' τις απανωτές γκλομπιές και μπουνιές που ερχόντουσαν από την ομάδα. Ήμουν σχεδόν έτοιμος να λιποθυμήσω όπως ήμουν κάτω διπλωμένος όταν μου παρουσιάστηκε ένας χοντρός και με μεγάλο μoustάκι που δεν ήταν άλλος από τον Δ/ντή Ιωσήφ Κόλλα και μου έδωσε ένα γερό σουτ με το πόδι

του επάνω στον αριστερό μου πνεύμονα, και αφού στη συνέχεια μου είπε μερικές βρισιές εδιάταξε και με πέταξαν μέσα στα εξωτερικά πειθαρχεία όπου και παράμεινα εκεί μέσα γύρω στις τέσσερις ημέρες. Το τι έγινε μέσα στα πειθαρχεία είναι άλλο πράγμα. Γι' αυτό θα περιορισθώ σ' αυτό το γεγονός για να φθάσω στην ουσία του θέματος και ασφαλώς καταγγελία μου.

Στη συνέχεια αφού βγήκα απ' τα εξωτερικά πειθαρχεία και πέρασαν μερικές εβδομάδες δεν αισθανόμουν καλά και παρουσιάστηκα στο γιατρό του ΝΤΑΧΑΟΥ. Αυτός με τη σειρά του μ' έστειλε στο νοσοκομείο Κέρκυρας και το Νοσοκομείο Κέρκυρας επείγον στο Νοσοκομείο κρατουμένων Κορυδαλλού. Οι κύριοι όμως του Νοσοκομείου κρατουμένων όπως φαί-

νεται δεν είχαν δώσει και μεγάλη προσοχή στον κτυπημένο πνεύμονα ή έκαναν τα στραβά μάτια έτσι μου έδωσαν φάρμακα για μερικές εβδομάδες που είχα από καιρό παλιά φυματίωση και στη συνέχεια με ξανάστειλαν στο ΝΤΑΧΑΟΥ Κέρκυρας.

Δεν άργησαν να περάσουν μερικές εβδομάδες από την ημέρα που πάτησα το πόδι μου στο ΝΤΑΧΑΟΥ όταν «πάλι άρχισε να πονάει ολάκερο το κορμί μου και ιδιαίτερα στον αριστερό μου πνεύμονα, έτσι επήγα στο γιατρό του ΝΤΑΧΑΟΥ και αυτός αντί να με στείλει στο Νοσοκομείο μ' έστειλε στο Δ/ντή Ιωσήφ Κόλλα ο οποίος μου είπε επί λέξη: ότι εκτός από Δ/ντής είναι και γιατρός και με έστειλε πίσω στο κελί μου. Εγώ ασφαλώς κατάγγει-

συν. σελ. 15

ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ

«Απεργία πείνας» και Παρέμβαση

Αν και τα γεγονότα υπάρχουν πάντα αναλλοίωτα, ειδικά για όσους τα βιώνουν, συναντάμε και απόψεις, σκέψεις που βρίσκονται διαμετρικά αντίθετες μεταξύ τους, είτε σαν αποτέλεσμα διαφορετικής οπτικής θέσης, είτε σαν αποτέλεσμα ποικίλων επιδράσεων και τρόπων σκέψης. Ιδιαίτερα, λοιπόν, για την πορεία της Πέμπτης 29.1.87 για το Χ. Ρούσσο, υπάρχουν κάποια ερωτήματα, κάποιες απόψεις και κρίσεις κυρίως για την «απεργία πείνας» στα Προπύλαια και την παρέμβαση για αρκετή ώρα (= επιτυχία) των αναρχικών στην Πανεπιστημίου, που δημιούργησε τεταμένη ατμόσφαιρα.

Κατ' αρχήν η απεργία πείνας στα Προπύλαια. Ούτε λίγο ούτε πολύ επώνυμοι διανοούμενοι και αυτόκλητοι ηγέτες της ανανεωτικής και εναλλακτικής αριστεράς (βάζετε εισαγωγικά όπου θέλετε), συγκλονισμένοι από το μαρτύριο του Χ. Ρούσσου αποφάσισαν να του συμπαρασταθούν. Ξεκίνησε λοιπόν μια «απεργία πείνας» στα Προπύλαια. Αυτό έγινε την 72η(!) μέρα της απεργίας πείνας του Ρούσσου και μετά(!) την απόφαση Σαρτζετάκη (τέτοια ευαισθητοποίηση).

Είναι γνωστό ποιος χώρος (δυστυχώς μόνο μέσα από έντυπα) ξεκίνησε το θέμα του Χ. Ρούσσου απ' τις πρώτες μέρες της απεργίας πείνας. Είναι επίσης γνωστή η ευαισθησία του χώρου αυτού για θέματα παρεμφερή καθώς και η δυναμική του παρούσα.

Δυστυχώς η λογική είναι στυγνή και αμείλικτη. Η πραγματική απεργία πείνας ισοδυναμεί με θάνατο, και οι 15 δεν είχαν ούτε το σθένος ούτε το πάθος για μια τέτοια θυσία. (Φαντάζομαι ότι σκέφτηκαν: «Τί θ' απογίνει η αριστερά χωρίς εμάς;»). Η ζωή τους δεν κινδύνευε (και τελικά δεν κινδύνεψε). Η κατάσταση του Ρούσσου ήταν κρίσιμη. Αν απελευθερωνόταν οι 15 θα έφυγαν, αν πέθαινε το ίδιο θά 'καναν πάλι! Δεν έγινε τελικά τίποτα απ' τα δυο πρώτα (νοσηλεία υπό φρούρηση). Αλλά οι 15 έφυ-

γαν και πάλι! Μέσα στα αιτήματα των απεργών (όπως και όλων) ήταν να κλείσει το Νταχάου. Γιατί δεν συνέχισαν την απεργία πείνας για τους φυλακισμένους της Κέρκυρας, που έκαναν απεργία πείνας με τους ΜΑΤάδες να αναμένουν πως και πως την εισβολή;

Η πορεία ξεκίνησε με επικεφαλής τους απεργούς και τον Ρήγα με το σύνθημα «Λευτεριά στον Χ. Ρούσσο». Η απόφαση του Πλημμελειοδικείου ήταν «νοσηλεία υπό φρούρηση» και οι απεργοί την θεώρησαν «πρώτη νίκη»(!) Τα μάζεψαν κι έφυγαν. «Υπό φρούρηση» και «λευτεριά» φαίνεται πως είναι το ίδιο. Ίσως

ταί ότι «υπό φρούρηση» και «αποφυλάκιση» είναι το ίδιο πράγμα. Μήπως πρέπει να αναθεωρήσουμε τις ετυμολογικές μας αντιλήψεις;

Πριν την απόφαση Σαρτζετάκη δεν κινητοποιήθηκαν ώστε να πιέσουν τη διαμόρφωση της απόφασης. Ποτέ άλλοτε δεν κινήθηκαν με απεργία πείνας ούτε για τον Μπαλή, ούτε για τον Κυρίτη, ούτε για τον Δανάτο, ούτε και για κανέναν άλλο φυλακισμένο. Μήπως η «απεργία» στα Προπύλαια έπαιξε το ρόλο «χώρος για κουβεντούλα» όπου ηλικιωμένοι κύριοι έκθεταν και συζητούσαν τις απόψεις τους; (και τι απόψεις, τι χαρακτηρισμοί!) Το «Ζάππειο» μας οδηγεί; Δεν ξέρω αν αληθεύει το ότι οι

ναρρίχηση και σκοπιμότητες τελικά;

Οι αναρχικοί τώρα έπρεπε να κινηθούν και πριν και μετά. Θά 'πρεπε. Αλλά ας αναλογιστούμε τις περιορισμένες δυνατότητες αυτο-οργάνωσης του χώρου, ενός χώρου που η άρνησή του να δεχθεί «τετελεσμένα» γεγονότα και ασφυκτικές καταστάσεις αφήνει το στίγμα της στις σημερινές εξελίξεις.

Σημαντικό βέβαια ήταν ότι η πορεία και η παρέμβαση δεν ήταν τόσο «ειρηνική» όσο θα ήθελαν και όπως την εννοούσαν (παθητική) οι μεγάλοι ηγέτες και διανοούμενοι της αριστεράς (βάζετε εισαγωγικά όπου θέλετε). Όσον αφορά την παρέμβαση των «αντιεξουσιαστών» στην

βονταί οι κομματάρχες για τον «αποπροσανατολισμό» του κινήματος και τις «παρεκτροπές». Ρηξάδες και άλλοι συσπειρωμένοι γύρω από τους «απεργούς», έφθαναν στο χώρο της παρέμβασης οργισμένοι για τους «προβοκάτορες» τους «κρετίνους», τους «καταγκιόζηδες» και τους «ανεγκέφαλους», κατηγορώντας όσους βρίσκονταν εκεί ότι μ' αυτό που κάνουν δε βοηθούν στην απελευθέρωση του Ρούσσου (ενώ αντίθετα η «απεργία» βοήθησε). Μήπως φοβόντουσαν τι θα πει ο κόσμος; Καλούσαν συνεχώς τους αναρχικούς να φύγουν (που είχαν αποφασίσει αρχικά να φύγουν, αλλά μετά τη στάση των Ρηξάδων η πλειοψηφία έμεινε), ενώ οι ίδιοι άνοιγαν πηγαδάκια και κάθονταν με τις ώρες εξμυνώντας τους αγώνες του Πάμπλο, «οδοφράγματα» κ.λ.π.

Μήπως εδώ βγαίνει στην ατμόσφαιρα η χρεωκοπία της αριστεράς και η αδυναμία της να αντισταθεί, διαποτισμένη από κάθε είδους κρατιστικές αντιλήψεις και μήπως εδώ πρέπει να πάρει τη σκυτάλη το αναρχικό κίνημα; Υπάρχουν λάθη, υπάρχει όμως αυθορμητισμός, συνειδητότητα, πείσμα.

Και μια τραγική διαπίστωση: πράγματι η πλειοψηφία του κόσμου δεν ενδιαφερόταν για τον Χ. Ρούσσο ή δεν ήταν υπέρ της αποφυλάκισής του. Η στάση αυτή συνοδευόταν από τους πιο ελεεινούς, πρόστυχους χαρακτηρισμούς για έναν άνθρωπο, που όπως φαίνεται αδυνατούν να καταλάβουν το προσωπικό του δράμα. Είναι η πρώτη φορά; Λεωνίδας Γ.

σε ένα μήνα κάνουν άλλες δυο μέρες απεργία πείνας και ξαναφύγαν μόλις δικαιωθεί ο αγώνας. Δε φτάνει μόνο αυτό. Όταν οργισμένοι (κυρίως) Ρηξάδες κατέκριναν αυτούς που παρέμβαίνουν στην Παν/μίου βρέθηκε άτομο που τους έλεγε: «Αν αύριο δεν αποφυλακιστεί να τα κάνουμε λίμπα, αλλά αυτό που κάνετε σήμερα δε βοηθάει σε τίποτα αύριο» (έδινε μάθημα τακτικής ο άνθρωπος και μάταια ένας αναρχικός προσπαθούσε να του εξηγήσει ότι δεν βρίσκονταν εκεί για να τα κάνουν λίμπα). Φαίνε-

15 δεν έδωσαν στον τύπο 2 ονόματα απεργών μόνο και μόνο γιατί θα ενοχλούσαν (παραλείπων το ειπαι τοί). Πάντως κάποιος αναρχικός στην Παν/μίου έκανε διάνα αναφερόμενος στους 15: «Αυτοί σε 10 χρόνια θα είναι βουλευτές». Πολιτική α-

Παν/μίου και σωστή ήταν και επιτυχία είχε. Σωστή ήταν και η άρνησή τους να διαλυθούν ησυχώς (χρειάστηκαν τα ΜΑΤ). Οι αποφάσεις των αντιεξουσιαστών συζητιούνταν και παίρνονταν την ίδια στιγμή, αυθόρμητα, χωρίς γραμμή, καθοδήγηση και πατερναλιστικές μεθόδους. Ας θλί-

Απο το ημερολόγιο ενός κρατουμένου

Παρασκευή 18-10-85

Το πρωί έφυγα από το ΔΔ/ΝΚ και πήγα στη Διεύθυνση Αστυνομίας Χανίων. Από εκεί με πήγαν στο Μεταγωγών Χανίων κάτω από τα Δικαστήρια. Με έβαλαν να περιμένω τη μεταγωγή. Περιμέναμε όλοι μαζί σ' ένα μικρό κελλί σαν σταύλο. 9 άτομα. Στις 2 ήρθε η κλούβα. Μας έβαλαν άρον-άρον μέσα, ενώ με το ζόρι μας άφησαν να κατουρήσουμε. Φύγαμε για Ηράκλειο. Στο δρόμο έβρεχε κι η κλούβα έσταζε. Μας πήγανε στο Μεταγωγών στο Ηράκλειο. Εκεί μας βάλεσαν στα κρατητήρια και θα καθόμαστε υποτίθεται μέχρι το βράδυ για να φύγουμε με το καράβι για Πειραιά.

Είμαστε 9 και 2 που βρήκαμε 11. Μαζί μου ήταν ένας φαντάρος και όλοι οι άλλοι πήγαιναν για εφέσεις και αλλαγή φυλακών. Ένας γέρος ο Ψαριανός, είχε 32.5 χρόνια μέσα. Όταν φτάσαμε έστειλε ένα σκοπό να του αγοράσει μια κολόνα Μυρτώ. Δεν βρήκε και του έφερε ένα μικρό μπουκάλι. Το ήπιε στο λεφτό και μετά από μια ώρα ήθελε κι άλλο.

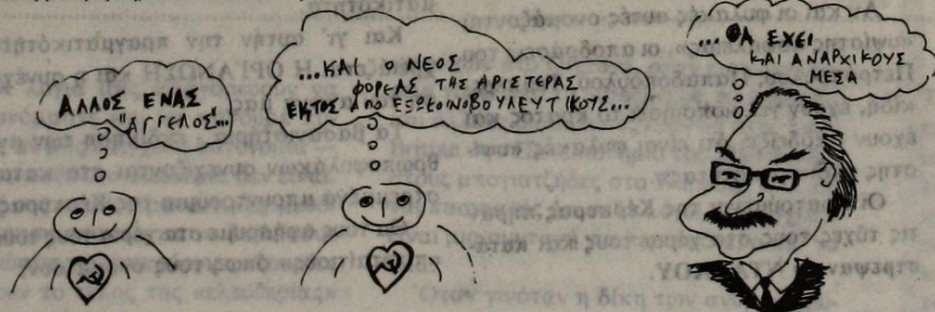
Δεν είχαν Μυρτώ και του έφεραν AFTER SHAVE. Τον ρωτήσανε γιατί το θέλει και λέει έχω την καρδιά μου και θέλω να μυρίζω πού και πού. Μετά από λίγο του λέει να του πάρει κι άλλο. Ο φύλακας λέει δεν μπορώ να σου αγοράζω κάθε μισή ώρα κολώνια. Ένας άλλος έκανε φασαρία να του φέρουν Αρντάν. Μετά από λίγο ήρθε ένας ψυχίατρος και τους έφερε ένα μπουκάλι με υπνω-στεντόν. Αυτό ήταν: κάθε μισή ώρα λέγανε τον σκοπό να τους δώσει πολλά, αλλά μόνο φασαρία και τίποτα άλλο. Το μεσημέρι θέλαμε να φάμε και δεν μας έδιναν τίποτα. Σε λίγο έρχεται ένα τύπος και μας λέει όποιος θέλει να φάει πρέπει να παραγγείλει στο εστιατόριο. Είχε μόνο κρέας με πατάτες και το πιο φτηνό ήταν το κοτόπουλο 220 δρχ. και τα υπόλοιπα 340.

Σε μια στιγμή μας φέρνουν ένα τουρίστα αγνώστου εθνικότητας - δεν μιλούσε καμιά γλώσσα - που πείναγε πολύ και το μόνο που έλεγε ήταν πεινάω. Καθώς έκανε βόλτες είδε ένα μπωλ με ρώσικη μέσα στα σκουπίδια. Ψάχνοντας κι άλλο βρήκε και λίγο ψωμί και άρχισε να τρώει. Του λέγανε ότι ήταν παλιό, αλλά δεν καταλάβαινε τίποτα. Σε λίγο μας έφεραν τα φαγητά. Λες και ήμασταν στη Μ. Βρετανία. Μας έδωρε κι έφυγε. Φάγαμε όρθιοι πάνω σ' ένα μπάγκο. Όταν τελειώσαμε ο τουρίστας μάζεψε όλα τα πιάτα, το ψωμί και την σαλάτα και τα έφαγε μέχρι τελευταίο κόκκαλο. Δεν μπορούσαμε να καθήσουμε πουθενά. Φως δεν έμπαινε καθόλου και σου άφηνε την εντύπωση ότι ήταν νύχτα. Οι τελευταίοι μοντέλου τουαλέτες ήθελαν μπότες για να μπει μέσα και δεν έπρεπε να μείνεις καθόλου γιατί θα πέθαινε αμέσως. Μερικοί είχαν κάποιες κουβέρτες και ξαπλώσαμε πάνω να κοιμηθούμε αν μπορούσαμε. Καθένας έπαιζε το ρόλο του και δεν έπρεπε να δίνει κανείς σημασία στον άλλο, άμα ήθελε να περάσουν ήσυχα.

Το τοπίο θυμίζει φυλακές από MIDNIGHT EXPRESS.

Δύο άλλοι έκαναν βόλτες πέρα δώθε χωρίς σταματημό 7 μέτρα πάνω-κάτω συνεχώς.

Αυτά ήταν τα σπουδαιότερα για σήμερα: μπορεί να θυμηθώ κάτι αργότερα.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΡΟΥΣΣΟ (ΠΑΤΡΑ)

Για το θέμα του ΧΡΗΣΤΟΥ ΡΟΥΣΣΟΥ δόθηκε τόση δημοσιότητα ώστε είναι περιττό να εξηγηθούν οι λόγοι που μας ώθησαν σε μία διαδήλωση συμπάραστασης και ενάντια στο σωφρονιστικό σύστημα. Οργανώθηκε μία επιτροπή συμπάραστασης από αναρχικούς και μέλη των αριστερών συσπειρώσεων και αποφασίστηκε συγκέντρωση-πορεία για την Πέμπτη 29-1. Το κάλεσμα στην πορεία δημοσιεύτηκε σ' όλες τις «προοδευτικές» τοπικές εφημερίδες. Στην πορεία συμμετείχαν 150-200 άτομα αναρχικοί - αυτόνομοι - συσπειρωσάκηδες - ρηγάδες. Πανώ υπήρχαν μόνο από αναρχικούς-συσπειρωσάκηδες αυτό όμως δεν εμπόδιζε κάποιες Αθηναϊκές και ντόπιες εφημερίδες να γράφουν ότι «η πορεία διοργανώθηκε από το ΡΗΓΑ - αριστεριστές». (Το γεγονός δεν το αναφέρουμε για να «δρέψουμε δάφνες αγωνιστικότητας» αλλά για

τον τρόπο αντιμετώπισης των εφημερίδων — οι αναρχικοί είναι πάντα αυτοί που τα «σπάνε».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ ΧΡ. ΡΟΥΣΣΟ

— Επειδή δεν μπορούμε να μένουμε αμέτοχοι στον αγώνα που διεξάγει ο Χρ. Ρούσσο για μείωσή της ποινής του.

— Επειδή είμαστε μάρτυρες μιας ολοένα αυξανόμενης «καταστολής» απέναντι στη νεολαία και τις μειοψηφίες.

— Επειδή το πρόβλημα των φυλακών είναι ένα πρόβλημα οξυμένο αυτή την περίοδο και η αντιμετώπιση των μειοψηφιών έχει και κοινωνικές προεκτάσεις.

ΚΑΛΟΥΜΕ ΣΕ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 29-1 ΣΤΙΣ 5μ.μ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΟΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΡΗΓΜΑΤΟΣ

Τους τελευταίους δέκα μήνες και μέσα από μια δίχρονη προπαγάνδα και δράση του αναρχικού χώρου διαπιστώνουμε μια θετική καταγραφή του από ένα, μικρό ίσως, αλλά σημαντικό μέρος της κοινωνίας και από ένα ακόμα μεγαλύτερο μέρος της τη διάλυση του νεφελώματος και της εικόνας του αναρχικού σαν περιθωριακού ατόμου με «χουλγκανίστικη» δράση.

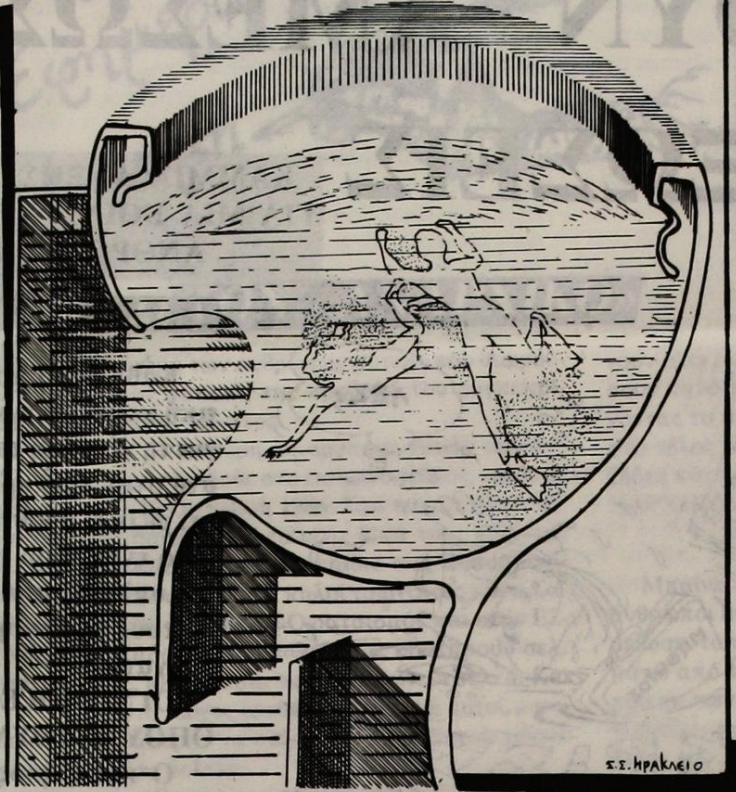
Αυτό βέβαια για μας δεν είναι αρκετό στο βαθμό που δεν υιοθετούμε Μαρξιστικές - λενινιστικές αντιλήψεις για πρωτοπορείες και κατάληψη εξουσίας, οπότε μια κοινωνική συμπάθεια θα επέτρεπε την διατήρησή μας σ' αυτή. Σαφώς σαν αναρχικοί γνωρίζουμε ότι τις επαναστάσεις δεν τις πραγματοποιούν μικρές φράξιες αλλά ένα μεγάλο, το μεγαλύτερο σίγουρα μέρος της κοινωνίας. Γι' αυτό και οι παρεμβάσεις μας πρέπει να έχουν σαν σκοπό την ενεργοποίηση των πολιτών. Από την άλλη μεριά κατανοούμε μια επιπεδοποίηση και μια αδιαφορία και ηττοπάθεια ενός μεγάλου μέρους του κοινωνικού συνόλου, σαν αποτέλεσμα της διάψευσης του κλίματος «χαράς και ευδαιμονίας» που υπήρξε με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, γεγονός-το επιβεβαιώνουν αρκετές φορές στον αιώνα που διανύουμε. Γίνεται λοιπόν κατανοητό ότι οι παρεμβάσεις μας σαν αναρχικών και η προπαγάνδα μας πρέπει να έχουν σαν στόχο, ενάντια στην κρατική αντίληψη για «εθνική ομοψυχία» και ομογενοποίηση, τη δημιουργία κοινωνικών ρηγμάτων.

ΧΩΡΟΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ

α) ΕΡΓΑΤΙΚΟ

Η παρέμβαση στον εργατικό χώρο διαγραφόταν πάντα σαν επιθυμία πολλών συντρόφων τα τελευταία χρόνια, χωρίς ωστόσο να κατορθωθεί η άρθρωση ενός πρακτικού λόγου, εκτός από μεμονωμένες και μάλλον ανεπιτυχείς προσπάθειες.

Απόρροια, τόσο των δικών μας πρακτικών αδυναμιών, απέναντι σ' ένα οργανωμένο μπλοκ, αντιδραστικό και προσαρμοσμένο στις κρατικές λογικές για διατήρηση του υπάρχοντος συν-

δικαλισμού, που ναι μεν δεν καλύπτει τους εργάτες και σε μεγάλο μέρος έχει από χρόνια απομυθοποιηθεί, ωστόσο όμως έχει τη δύναμη να απομονώνει κάθε διαφορετική αντίληψη, όσο και μιας ηττοπάθειας και παθητικότητας των ίδιων των εργατών, που διαπιστώνεται μέσα από μια σειρά γεγονότων — κλείσιμο εργοστασίων και μαζικές απολύσεις, πάγωμα μισθών και σαν αποκορύφωμα η αδράνεια τους απέναντι στη δολοφονία του εργάτη Μαυροειδή, που καταδείχνει και τον κατασταλτικό ρόλο του σύγχρονου εργοστασίου και την εποδοχή της «εργατίστικης ιδεολογίας» — χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπάρχουν στιγμές που οι εργάτες εμφανίστηκαν στη σκηνή σαν αυτό που πραγματικά είναι.

Παρ' όλα αυτά, σήμερα μέσα από μια κρίση οικονομική και κοινωνική, συνεχώς αυξανόμενη, εντεινόμενη, και ωμή κρατική καταστολή βία από τη μια, και ενός στρώματος νέων εργατών που αρνούνται ν' αποδεχτούν την «εργατίστικη ιδεολογία» από την άλλη, κάνουν και δυνατή και αναγκαία την παρέμβασή μας. Παρέμβαση που θα στηρίζεται σε οργανωμένη και συνεχή βάση καθώς επίσης και

στην προώθηση της άμεσης δράσης (καταλήψεις εργοστασίων, άρνηση της προώθησης οικονομικών αιτημάτων κ.λπ.), παρέμβαση που θα εμπεριέχει προτάσεις για ζωή και αυτοοργάνωση έξω από το εργοστάσιο.

ΟΙΚΙΣΤΙΚΟ - ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ

Ένα μεγάλο και αυξανόμενο κοινωνικό σύνολο δείχνει όχι μόνο να κατανοεί και να αγωνιά γι' αυτά τα προβλήματα, αλλά να έχει και τη διάθεση να δράσει. Δεν είναι τυχαίο το μέγεθος του προβλήματος που δημιουργείται από το «νόμο για τα νοίκια», η διάσταση που του δόθηκε από τον τυπο ή οι υπουργοί που ανεβοκατεβαίνουν. Το κράτος έχει καταλάβει τη δυσάρεσκη που επικρατεί και προσπαθεί να δείξει ότι ενδιαφέρεται να δώσει λύσεις, φέροντας το πρόβλημα πάντα σε πρώτο πλάνο. Ούτε τυχαίο είναι ότι, όπου μέσα στις πόλεις φαίνεται να υπάρχουν κάποια σπέρματα ζωής επεμβαίνει η πολεοδομία να αναμορφώσει το χώρο ώστε να μην είναι δυνατό να υπάρξει αυτή η ζωή.

Φάνηκε καθαρά εξάλλου και στις παρεμβάσεις μας μετά την πυρηνική καταστροφή του Τσερνομπίλ, που από τη μια μεριά εί-

χαν μεγάλη κοινωνική αποδοχή και από την άλλη το κράτος θέλησε να παρέμβει, άμεσα τόσο με την καταστολή απέναντί μας όσο και με καθησυχασμούς και εκτονωτικές συγκεντρώσεις για το κοινωνικό σύνολο, δείχνοντας όμως καθαρά ότι δεν μπορεί να πείσει σ' αυτή την περίπτωση παρά μόνο να καταστείλει.

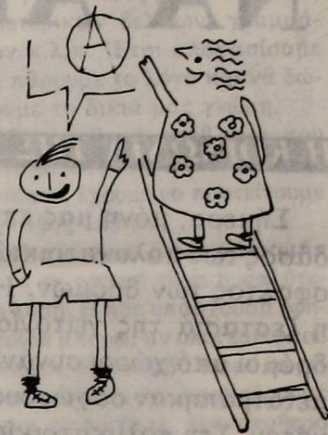
Γι' αυτό και πρέπει να τονίσουμε ότι, όσο φανερό είναι η απουσία ενός οργανωμένου αναρχικού λόγου γι' αυτά ακριβώς τα κοινωνικά ζητήματα άλλο τόσο και απαραίτητη.

Για παράδειγμα είναι λάθος που μετά τους σεισμούς στην Καλαμάτα δεν μπορέσαμε να καταδείξουμε ότι ο βαθμός καταστροφών ενός σεισμού δεν είναι τόσο ο παράγοντας ένταση-απόσταση όσο ο βαθμός κέρδους που αποζητά ο καπιταλισμός.

Είναι λοιπόν αναγκαία η άρθρωση αναρχικού λόγου πάνω σ' αυτά τα ζητήματα, πέρα και έξω όμως από λογικές περιβαλλοντιστικές ή τρόπους και προτάσεις «εναλλακτισμού» που και αφομοιώσιμες είναι και ευπρόσδεκτες από το κράτος.

«Πρέπει να κατανοήσουμε ότι το «πνεύμα του αυθορμητισμού» και της διαφοροποίησης που διαποτίζει την οικολογική στάση απέναντι στο φυσικό κόσμο, πρέπει τώρα να στραφεί προς την κατεύθυνση της επαναστατικής αλλαγής και της ουτοπικής ανοικοδόμησης του κοινωνικού κόσμου. Η ιδιοκτητική κοινωνία, η ιεραρχία, η κυριαρχία και το κράτος, σ' όλες τις μορφές, είναι ασυμβίβαστες με την επιβίωση της βιόσφαιρας. Η οικολογική δράση ή είναι επαναστατική δράση ή δεν είναι απολύτως τίποτα. Κάθε απόπειρα μεταρρύθμισης μιας τάξης πραγμάτων, που από την ίδια της τη φύση στρέφει την ανθρωπότητα ενάντια σ' όλες τις δυνάμεις της ζωής, είναι μια καθαρή απάτη και χρησιμεύει απλώς σαν ασφαλιστική δικλείδα για τους κατεστημένους θεσμούς».

(Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ)

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

α) Όσον αφορά το θέμα αφομοίωσιμου και μη αφομοίωσιμου που πολύ συχνά απασχολεί τον αναρχικό χώρο, πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι: από τη στιγμή που το κράτος έχει εισχωρήσει σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, πρώτιστη σημασία έχει ο λόγος που αρθρώνει καθώς και η δύναμη κι η αποφασιστικότητα ώστε να φτάνει κάθε κατάσταση που δημιουργεί στο έσχατο της σημείο.

β) Στην όποια ανάλυση ή κριτική μας για την κοινωνική κατάσταση σήμερα, χρειάζεται να τονίσουμε ότι οι παρεμβάσεις μας πρέπει να έχουν σαν στόχο ένα πολίτη ενεργό και μάλιστα αυτενεργό και όχι θεατή που θα μας βλέπει με καλό ή κακό μάτι. Ενώ για όσους έχουν ηττοπαθή ή απαισιόδοξη διάθεση τονίζουμε ότι:

«Σε μια εποχή τέτοιας αστάθειας, κάθε δεκαετία συντομεύει μια γενιά αλλαγής κάτω από σταθερές συνθήκες. Θα πρέπει να κοιτάζουμε ακόμα μακρύτερα στον αιώνα που έρχεται. Δεν μπορούμε να είμαστε υπερβολικά φειδωλοί στην αποδέσμευση της φαντασίας των ανθρώπων».

Υ.Γ. (Πρέπει να τονιστεί ότι το κείμενο δεν είναι κύρια κείμενο προτάσεων. Ελπίζουμε να λειτουργήσει σαν απαρχή για κάποιες συζητήσεις για την κατεύθυνση και οργάνωση των παρεμβάσεών μας που από 'δω και μπρος είναι επιτακτική ανάγκη και επιθυμία όλων μας να πραγματοποιηθούν).

Νέα διπλώματα

Η καινούρια μέθοδος άρνησης του διπλώματος οδήγησης σε «ανεπιθύμητους» οδηγούς.

Η αφαίρεση των διπλωμάτων οδήγησης από όσους έχουν με οποιοδήποτε τρόπο χαρακτηριστεί «ψυχασθενείς» (είτε λόγω «διάγνωσης» κάποιου «επαίοντος», είτε λόγω απαλλαγής απ' το στρατό για λόγους «ψυχικής υγείας», υπήρξε ένα μέτρο, που απ' την αρχή της εφαρμογής του, συνάντησε την αντίδραση και αντίσταση όχι μόνον των άμεσα θιγόμενων και είχε καταγγελλθεί σαν ρατσιστικό - εξοντωτικό.

Δεν ήταν όμως, η δικαιολογημένη — αν και ελάχιστα οργανωμένη — αντίσταση, που τερμάτισε την εφαρμογή του. Ήδη έχουν σταματήσει να στέλνονται ειδοποιήσεις για παράδοση του διπλώματος, μια που ένα αποδοτικότερο μέτρο, οπωσδήποτε

τε ανθεκτικότερο στις επικρίσεις και δυσκολότερο να παρακαμφθεί βγαίνει στην επιφάνεια. Πρόκειται για υποχρεωτική αλλαγή όλων των διπλωμάτων, που θα γίνει σταδιακά. Πράγμα, που σημαίνει ότι αντί να σε καλούν να παραδώσεις το δίπλωμά σου, καλείσαι ο ίδιος να παραλάβεις το νέο ροζ δίπλωμα, το οποίο βέβαια θα αρνούνται να σου δώσουν (γνωρίζουμε ότι το τελευταίο έχει ήδη γίνει).

Μέσα στα πλαίσια του εκσυγχρονισμού του ελέγχου της δραστηριότητας, της ιδιωτικής ζωής, των απόψεων, της ατομικότητας των πολιτών, το εκτρωματικό τέκνο του κράτους, η καταστολή, ξαναχτυπά. Είναι κοινός τόπος, παρόλα αυτά το αναφέρουμε ότι κύριος στόχος είναι απ' τη μία το άμεσο χτύπημα των ανθρώπων που έχουν διαλέξει το «τρελόχαρτο» για ν' αποφύγουν την τρέλα - χωρίς εισαγωγικά αυτή τη φορά - της στράτευσης, κι απ' αυτήν άλλη η άμεση τρομοκρατία όσων έχουν σκοπό να τυλιχτούν στο «ζουρλομαν-

δύα» ενός χαρακτηρισμού για να μην τους δέσουν μ' ένα ζουρλομανδύα χρώματος χακί, για να μην αναφέρουμε κι αυτούς που «καβαλάνε το καλάμι» επειδή τους καβαλάνε καθημερινά οι κάθε λογής βιαστές της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας.

Ένα μέτρο, λοιπόν, που τηρεί τα προσχήματα. Μια που όταν πρόκειται για την «πάταξη της γραφειοκρατίας» και την «καλή λειτουργία των υπηρεσιών», όπως εύσχημα έχουν μετονομάσει την βίαιη παραβίαση της ατομικότητας και την ολοκληρωτική επέμβαση στη ζωή των ανθρώπων, όλοι — ή σχεδόν όλοι — κάνουν την πάπια. Έτσι βλέπουμε να περνάει στο ντούκου — ή μήπως όχι; — και σιωπηρά (τουλάχιστον αυτό ελπίζουν οι εμπνευστές τους το μέτρο της υποχρεωτικής περιωριοποίησης ενός αριθμητικά μεγάλου κομματιού κύρια της νεολαίας. Όταν οι ΤΡΕΛΛΟΙ επιμένουν να οδηγούν τη ζωή μας, εμείς οι «τρελλοί» πρέπει — αν μη τι άλλο — να τους πάρουμε το δίπλωμα.

ΚΑΜΜΙΑ ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΑ ΝΟΙΚΙΑ ΝΑ ΑΚΥΡΩΘΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΟΙ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗΣ

Σήμερα, μόνη μας επιλογή το τσιμεντένιο δάσος των πολυκατοικιών και η ατελείωτη ασφαλτος των δρόμων. Η κοινωνικότητα και η ζεστασιά της γειτονιάς εξαφανίστηκε. Οι δρόμοι από χώροι συνάντησης και παιχνιδιού μετατράπηκαν σε χώρους αποξένωσης και θανάτου. Στη πολυκατοικία-φυλακή, στο διαμέρισμα κελί, κατοικούμε άγνωστοι μεταξύ μας. Η κατοικία μια από τις βασικές ανάγκες του ανθρώπου έγινε η φυλακή μας, κάτω απ' τις υπαγορεύσεις του εμπορευματικού κέρδους.

Άλλοι επιλέγουν το που θα κατοικήσουμε, άλλοι επιλέγουν το πως θάναι η κατοικία μας.

Αλλά δεν έφτανε μόνο αυτό. Στο εμπορευματικό κέρδος των κατασκευαστριών εταιριών, απ' τις πωλήσεις των διαμερισμάτων, ήρθε να προστεθεί και η εκμετάλλευση του ΕΝΟΙΚΙΟΥ.

Η κοινωνία του οργανωμένου ψεύδους θέλοντας να ικανοποιήσει τη ψευδαίσθηση της ιδιοκτησίας, που η ίδια καλλιεργεί, δημιούργησε χιλιάδες μικροϊδιοκτήτες διαμερισμάτων, όχι μόνο για ιδιοκατοίκηση αλλά και για εκμετάλλευση, για νοίκιασμα. Τους έριξε δηλαδή στη πλάνη ότι κατέχουν κι' αυτοί ιδιοκτησία που μπορούν να εκμεταλλευτούν. Έτσι κρύβει το μεγάλο της ψέμμα, της οργανωμένης καθημερινής εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, που γεννάει καινούριες κατηγορίες καταπιεζόμενων ανθρώπων, όπως οι ενοικιαστές.

Το οικονομικό βάρος του ενοικίου παράλληλα με τη μικροαστική ιδεολογία της ιδιοκτησίας, καλλιεργήσε στη μάζα των εργαζόμενων το απατηλό όνειρο απόκτησης ιδιοκτητικής στέγης.

Οι ψηλές όμως τιμές αγοράς ή κατασκευής κατοικίας, αποκλείουν την πλειοψηφία των εργαζόμενων, ξεσκεπάζοντας την απατηλότητα του ονείρου. Στην κοινωνία της αποστέρησης, το κυνήγι των μαγισσών για τους πολλούς, καταλήγει στην αρχή πάλι της αφετηρίας του, με τα χέρια αδειανά.

Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΑΠ' ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ ΤΩΝ ΛΙΓΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΚΛΟΠΗ.

ΕΥΡΩΠΗ 70-80: Η συσσώρευση των εργατών στα μεγάλα αστικά κέντρα, απαραίτητη προϋπόθεση της συσσώρευσης κεφαλαίου για τ' αφεντικά, δημιούργησε τις πόλεις τέρατα, με όλα τα γνωστά προβλήματα.

Τα σπίτια δε φτάναν, βρέθηκε η λύση των πολυκατοικιών, των διαμερισμάτων «φυλακών» μ' όλα τα επακόλουθα του εμπορευματικού κέρδους.

Ο νόμος προσφοράς και ζήτησης, βασική αρχή της δημοκρατίας του κεφαλαίου, λειτούργησε στην εντέλεια ακόμα και στο ζήτημα της στέγης. Επίκεντρό η ΓΕΡΜΑΝΙΑ και η ΟΛΛΑΝΔΙΑ.

Η εξουσία ανίκανη να λύσει το πρόβλημα που δημιούργησε η ίδια, προσπαθούσε με νόμους και άλλα τερτίπια να το κουκουλώσει.

Η απάντηση όμως ήρθε μόνη της απ' τους ίδιους τους άστεγους. Κατώρθωσαν να ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΘΟΥΝ, έξω απ' τα κόμματα και διάφορους αυτόκλητους σωτήρες, να φτιάξουν δυναμικά κινήματα (κράκερς, σκουάτερς), και

ΕΞΩΣΕΙΣ

να περάσουν σε καταλήψεις των αδειανών σπιτιών. Το κράτος παρά τη χρήση βίας, αναγκάστηκε να δεχτεί τη κατάσταση σαν δεδομένη. Το πρόβλημα της στέγης βέβαια δεν λύθηκε στην ουσία του, ήταν όμως η πιο δίκαιη κοινωνική πρακτική των εργαζόμενων που απαντούσε μ' αξιοπρέπεια στην εξαθλίωσή τους.

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΓΕ. ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΥΝ ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ 1987

Η Αθήνα πιστό αντίγραφο των αστικών κέντρων της Δύσης, δεν θα μπορούσε ν' αποτελέσει εξαίρεση. Στην Αθήνα του 1987, δεν αρκεί να διαπιστώσει κάποιος ότι η ΣΤΕΓΗ έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης. Αυτό είναι το μικρότερο κακό. Στην Αθήνα του 1987 κοντεύει να δίνουμε όλο το μισθό μας για το νοίκι ενός τσιμεντένιου κλουβιού, ενώ συγχρόνως ζούμε στην αγωνία, να βρεθούμε ένα πρωί στο δρόμο. Μισθωτός και ενοικιαστής σήμερα αποτελεί την πιο άγρια μορφή εκμετάλλευσης. Δεν πρέπει όμως να μας διαφεύγει, ότι όλοι οι μισθωτοί, κι αυτοί που έχουν ένα διαμέρισμα για ιδιοκατοίκηση και μεις που νοικιάζουμε, είμαστε σύντροφοι. Είμαστε η νέα μορφή σκλάβων που απαιτούν οι καιροί. Οι σύντροφοι της μισθωτής σκλαβιάς και της καθημερινής μιζέριας δεν είναι εχθροί μας, επειδή κατώρθωσαν μ' αιματηρές οικονομίες ν' αποκτήσουν ένα τσιμεντένιο κλουβί. Απ' αυτούς ζητάμε τη συμπαράστασή τους και πιστεύουμε ότι την έχουμε. Εχθροί μας είναι αυτοί που είναι υπαίτιοι για τη μιζέρια μας. Οι κεφαλαιοκράτες, οι πολιτικοί και το κράτος.

Οι αυξήσεις όλων των προϊόντων άνοιξαν την όρεξη και στα νοίκια. Κι' ενώ οι κηφίνες δρέπουν τους καρπούς των αυξήσεων, εμείς βουλιάζουμε στην εξαθλίωση της ΑΤΑ.

Τρία χρόνια τώρα κυβέρνηση, κόμματα, σύλλογοι, συζητάνε. Διαπραγματεύσεις, συναλλαγές, τι μου δίνεις, τι σου δίνω, ώστε να βουλευτούμε όλοι, έχοντας και τη πίτα αφάγωτη και το σκύλο χορτάτο.

Όλοι μιλάνε «εξ' ονόματός μας», όλοι θέλουν «το καλό μας». Και μεις θεατές στη γωνιά να παρακολουθούμε τις εξελίξεις, ενώ τα νοίκια ανεβαίνουν και οι εξώσεις έχουν γίνει χιλιάδες. Πιστεύουμε ότι ήρθε η ώρα να μιλήσουμε κι' εμείς.

ΚΑΜΜΙΑ ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΑ ΝΟΙΚΙΑ ΣΗΜΕΡΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΤΕΓΑΣΗ ΑΥΡΙΟ

Η ΑΣΤΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Κάθε φορά που η Ιεραρχημένη Εμπορευματική κοινωνία εγκυμονεί κάποιο πρόβλημα, που για τη γέννησή του είναι η ίδια υπεύθυνη, προστά στην ηθελημένη ανικανότητά της να το λύσει ριζικά, προσπαθεί να το απαλύνει με το στήσιμο ενός νέου νόμου. Έτσι η πληθώρα και η πολυπλοκότητα των νόμων, αρνείται την αρχική τους πρόθεση, κάνοντας την εφαρμογή τους αδύνατη.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΕΦΑΡΜΟΖΟΝΤΑΙ ΟΤΑΝ ΚΑΙ ΟΠΟΥ ΕΠΙΘΥΜΕΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ.

Ο καινούριος νόμος για τα νοίκια δεν θα μπορούσε ν' αποτελέσει εξαίρεση από την ίδια του τη φύση. Κι' αν ακόμα κάποιος καλοπροαίρετα δεχτεί, ότι οι νομοθέτες έχουν τη «καλή διάθεση» να προστατέψουν τους ενοικιαστές, μια πιο εξεταστική ματιά στην ουσία, θα διαλύσει τη πλάνη του, και θα τον πείσει για το αντίθετο.

Αφού ο περιβόητος νόμος δέχεται την αύξηση των ενοικίων, αφού αφήνει παράθυρα για εξώσεις, από τι θα μας προστατέψει; Μήπως απ' την πραγματικότητα του κρυφού μισθώματος έξω απ' τα επίσημα συμβόλαια; Οι συντελεστές και οι ζώνες το μόνο που προδικάζουν, είναι να προετοιμαζόμαστε για αυξήσεις κρυφές ή φανερές. Αυτά τα γνωρίζουμε καλύτερα απ' τον καθένα, μιας κι εμείς πληρώνουμε τη νύφη.

Ήρθε ο καιρός να καταλάβουμε ποια συμφέροντα εξυπηρετούν οι νόμοι. Οι νομοθέτες και τ' αφεντικά τους, κάτοχοι των ρετιρέ και των επαύλεων των βορείων προαστίων, ας έρθουν να κατοικήσουν στα κλουβιά των 60τ.μ. και μετά το συζητάμε.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΕΣ

Ας μην περιμένουμε από κανένα νας μας «σώσει».

Ας μην παρακολουθούμε παθητικά τις εξελίξεις.

Όσο δεν παίρνουμε τις τύχες μας στα χέρια μας, όσο δεν παίρνουμε πρωτοβουλίες, τους δίνουμε το ελεύθερο ν' αποφασίζουν όπως τους βολεύει.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΕΣ

μόνο εμείς οι ίδιοι μπορούμε ν' αγωνιστούμε αποτελεσματικά για το πρόβλημά μας.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΘΗΤΕ, πάρτε τις τύχες στα χέρια σας, αντισταθείτε μ' αξιοπρέπεια στην εξαθλίωση.

ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗ

ΣΗΜΕΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΩΡΙΣ

ΑΥΡΙΟ ΘΑΝΑΙ ΑΡΓΑ

ΑΣ ΜΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΑΔΡΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΠΕΤΑΞΟΥΝΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Το πιο πάνω κείμενο μοιράστηκε στον Ζωγράφο καλώντας για συγκέντρωση στις 8/2/87 στον Κινηματογράφο «Ανοιξη».

Η συζήτηση που έγινε είχε σαν θέμα την παραπέρα μεθόδευσή του αγώνα.

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΗΣ ΑΓΚΟΝΑ (ΙΤΑΛΙΑ 1914)

Το σπέρμα του Αναρχισμού στην Ιταλία, από το 1864 ακόμη (ίδρυση της Α' Διεθνούς), αποκρυσταλλώνεται με το Α' Πανιταλικό συνέδριο στο Ρίμινι το 1872.

Οι αναρχικοί αγωνιστές που μέχρι τότε συμμετείχαν ενεργά σ' όλα τα συνέδρια, τις εκδηλώσεις και τους αγώνες των εργαζομένων, διαχωρίζουν τη θέση τους και εξαπολύουν ένα πλέγμα επιθέσεων ενάντια στο Γενικό Συμβούλιο, που χαλινάγοιούσε την Α' Διεθνή Ένωση Εργαζομένων. Το επαναστατικό κίνημα της περιόδου αυτής πραγματοποιεί δυο εξεγέρσεις που αποτυγχάνουν.

Η μια γίνεται στη Μπολόνια (Αύγουστος 1874) και η άλλη στην Επαρχία Ματτέζε της Ν. Ιταλίας. Και οι δυο ήταν οργανωμένες από Αναρχικούς και είχαν σαν σκοπό τη γενίκευση της ελάντωσης.

Με το κλείσιμο της περιόδου αυτής ανοίγει η περίοδος της προπαγάνδας με τη δράση, που θα διαρκέσει μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα.

Τα πιο σημαντικά επεισόδια αυτής της περιόδου είναι: Απόπειρα δολοφονίας του βασιλιά της Ιταλίας Ουμπέρτο Β' στη Νάπολι από τον αναρχικό μάγειρο Τζιοβάνι Πασανάντε από τα Βασιλικάτα (17.11.1878). Έκρηξη βόμβας στο Παλάτσο Μαρτσιόλι του Μιλάνου (20.1.1893), έκρηξη βόμβας στο Παλάτσο Μοντεσιτόριο της Ρώμης (8.3.1894). Δολοφονία του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας Σαντί Καρνό στη Λυών, από τον Ιταλό αναρχικό φούρναρη Ιερώνυμο Σάντε Καζέριο (24.4.1894) σαν

πράξη εκδίκησης για την εκτέλεση του Γάλλου αναρχικού Αύγουστου Βαγιάν που είχε ρίξει βόμβα στη Γαλλική Βουλή. Ένας άλλος Ιταλός αναρχικός ο Μικέλε Ατζιολλίλο - εξόριστος στο Λονδίνο - πήγε στην Ισπανία και σκότωσε τον πρωθυπουργό Κάνοβαν ντε Καστίλιο υπεύθυνο για δικαστικές αποφάσεις και τη φρίκη των φυλακών Μοντχουίτς. Δεύτερη απόπειρα δολοφονίας του βασιλιά Ουμπέρτο Β', από τον αναρχικό Πιέτρο Ατσιάπιτο (22.4.1897). Τρίτη απόπειρα και δολοφονία του Ουμπέρτο Β' στη Μόντσα, από τον αναρχικό υφαντουργό Ικαετάνο Μπρέσι από το Πράτο της Φλωρεντίας (28.7.1900). Ο Μπρέσι απεσταλμένος μιας αναρχικής ομάδας στο Πάτερσον του Νιου Τζέρσεϊ σκότωσε τον Ουμπέρτο εκδικούμενος για την καταστολή των εργατών το Μάη του 1898.

Ο εντεινόμενος Αναρχικός αγώνας κερδίζει έδαφος στο επαναστατικό προτσές, από το 1900 μέχρι την άνοδο του φασισμού.

Την περίοδο αυτή, ο επαναστατικός αναβρασμός της Ιταλίας φτάνει στο απόγειό του, με μια σειρά από εξεγέρσεις ανατρεπτικού χαρακτήρα. Οι οργανώσεις των Αναρχικών καθώς και η Ιταλική Συνδικαλιστική Ένωση (U.S.I.) ελεγχόμενη από το Αναρχικό κίνημα προετοιμάζουν το λαό για επερχόμενη δικτατορία καλώντας τον να μην εγκαταλείψει τις αρχές της άμεσης δράσης και της σύγκρουσης με τα αφεντικά, γιατί η εργατική τάξη θα χτυπηθεί και θα νικηθεί.

Με αφορμή την οικονομική κατάσταση, της εργατικής τάξης εξαιτίας του πολέμου της Λιβύης και την καταδίκη των αναρχικών Μαζέτι και Μορόνι που αρνήθηκαν να πολεμήσουν στη Λιβύη, ξεσπάει το κίνημα της Αγκόνα που διήρκεσε από τις 8 μέχρι και τις 14 Ιουνίου του 1914.

Η Κόκκινη βδομάδα της Αγκόνα δεν ήταν κινητοποίηση προετοιμασμένη και οργανωμένη, ήρθε ξαφνικά σαν αυθόρμητη αντίδραση ενός αγριεμένου λαού εναντίον των δυνάμεων της τάξης.

Η κλιμάκωση των κινητοποιήσεων από τους Αναρχικούς με σκοπό να πετύχουν την αποφυλάκιση του Μαζέτι και Μορόνι καθώς και οι αντιπολεμικές εκδηλώσεις και συγκεντρώσεις που πληθθαίνουν στην Αγκόνα αλλά και στην υπόλοιπη Ιταλία δημιούργησαν έντονη φωνή διαμαρτυρίας ενός λαού καταπιεσμένου και εκμεταλλεμένου.

Τα αποτελέσματα των κινητοποιήσεων δεν ήταν και σπουδαία και η κυβέρνηση δεν έδειχνε να υποχωρεί. Για το λόγο αυτό οι επαναστάτες έπρεπε να βρουν έναν άλλο τρόπο διαμαρτυρίας, πιο θεαματικό, που θα μπορούσε να αφυπνίσει την κοινή γνώμη και να εντυπωσιάσει τις αρχές.

Σε μια συγκέντρωση στην Αγκόνα αποφασίστηκε η παρεμπόδιση μιας γιορτής της άρχουσας τάξης. Οι αρχές θα γιόρταζαν την «παραχώρηση» του κανονισμού των πειθαρχικών συνταγμάτων με στρατιωτικές παρελάσεις, παρουσία του Βασιλέα και των δημοτικών αρχών.

Η αναστάτωση της γιορτής αυτής, την ίδια μέρα, με συγκεντρώσεις και συνελεύσεις που θα συγκαλούσαν οι επαναστάτες σ' όλες τις πόλεις της Ιταλίας, θα υποχρέωνε την κυβέρνηση είτε να κλείσει το στρατό στους στρατώνες είτε να τον χρησιμοποιήσει σαν δύναμη καταστολής, πράγμα που θα εμπόδιζε τις παρελάσεις. Το παραπάνω σκεπτικό το πρόβαλε πρώτο το αναρχικό περιοδικό Βολοντά που τυπωνόταν στην Αγκόνα, υποστηρίχτηκε και προπαγανδίστηκε με ενθουσιασμό, και την Κυριακή 8 Ιουνίου εφαρμόστηκε σε πολλές πόλεις.

Οι στρατοκρατικές παρελάσεις δεν έγιναν και οι εκδηλώσεις των επαναστατών είχαν μεγάλη επιτυχία σε πολλές πόλεις της Ιταλίας.

Ωστόσο η βλακεία και η κτηνωδία της αστυνομίας, έδωσαν άλλη τροπή στα πράγματα.

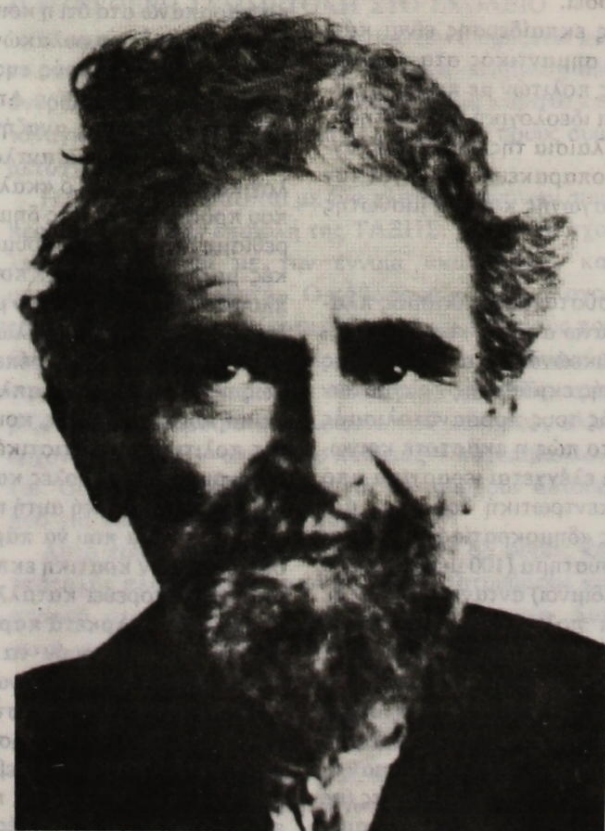
Όλο το πρωί στην Αγκόνα, ο στρατός ήταν κλεισμένος στους στρατώνες και δεν έγινε τίποτα σοβαρό. Το απόγευμα, έγινε μια συγκέντρωση στη Βίλλα Ρόσα κι έπειτα από τις ομιλίες των εκπροσώπων των διαφόρων επαναστατικών οργανώσεων που αναφέρθηκαν στους λόγους που προκάλεσαν την εκδήλωση, ο κόσμος άρχισε να φεύγει.

Στις πόρτες, όμως, ήταν η αστυνομία: υποχρέωνε τον κόσμο να σκορπίσει και να πάει σπίτι του. Ωστόσο, κλειοί από αστυνομικούς είχαν μπλοκάρει όλους τους δρόμους απ' όπου ο κόσμος θα μπορούσε να φύγει και τον εμπόδιζαν να περάσει. Το γεγονός αυτό οδήγησε σε σύγκρουση: οι αστυνομικοί πυροβόλησαν και σκότωσαν δυο νέους ενώ τραυμάτισαν σοβαρά έναν άλλο.

Αμέσως, χωρίς καμία καθυστέρηση οι εργαζόμενοι βάσης των τραμ, της Γενικής συνομοσπονδίας (CGL), και της Ιταλικής Συνδικαλιστικής Ένωσης (U.S.I.) κηρύσ-

σουν απεργία. Μαζί τους απεργούν όλα τα συνδικάτα της Αγκόνας και η κατάσταση της γενικής απεργίας θα μπορούσε να εξελιχθεί σε επανάσταση. Λεηλατήθηκαν οπλοπωλίες, επιτάχτηκε το στάρι και στήθηκε μια οργάνωση για να καλύψει τις ανάγκες του πληθυσμού σε τρόφιμα. Στις 9 Ιουνίου η πόλη ήταν γεμάτη στρατό, στο λιμάνι ήταν αραγμένα πολεμικά πλοία, η εξουσία όμως δεν τολμούσε να χτυπήσει, μολονότι έστελνε να τριγυρουν στην πόλη ισχυρά περίπολα. Δεν ένοιωθε, προφανώς, σίγουρη για το αν θα την υπάκουαν οι φαντάροι κι οι ναύτες. Πράγματι, οι φαντάροι κι οι ναύτες συναδελφώνονταν με το λαό. Οι γυναίκες, περιποιούνταν τους φαντάρους, τους έδιναν κρασί και τσιγάρα και τους πρότρεπαν ν' ανακατευθούν με το πλήθος. Που και που, ο λαός έφτυνε τους αξιωματικούς και τους χτυπούσε μπροστά στους φαντάρους που, όχι μόνο τα άφηναν να γίνονται όλα αυτά αλλά και τα ενθάρρυναν με τα λόγια και τις πράξεις τους. Η απεργία έπαιρνε μέρα με τη μέρα ολοένα και πιο έντονο επαναστατικό χαρακτήρα, ενώ οι διακηρύξεις έλεγαν ανοιχτά ότι το ζήτημα δεν ήτανε πια μια απεργία αλλά η οργάνωση της ζωής της πόλης σε καινούρια βάση.

Στο μεταξύ, το κίνημα είχε απλώθει αστραπαία στην περιοχή των Μαρς και στη Ρομάνια, κι επεκτεινόταν στην Τοσκάνη και στη Λομβαρδία. Η διάθεση των εργαζομένων ευνοούσε μια αλλαγή του καθεστώτος.

Στις 10 Ιουνίου, κι ενώ έχει ξεσπάσει γενική απεργία διαμαρτυρίας στην υπόλοιπη Ιταλία, σαμποτάρονται οι σιδηροδρομικές γραμμές που οδηγούν στην Αγκόνα. Έτσι εμποδίζεται η μεταφορά στρατευμάτων ενώ επιτρέπεται η κίνηση μόνο των τρένων που θα ήταν χρήσιμα στο επαναστατικό κίνημα.

Στις 11 Ιουνίου, ξεσπάνε πυρκαγιές στην πόλη ενώ ο λαός αναλαμβάνει μόνος του τον επισιτισμό του.

Κι όμως, με μια μόνο κίνηση, τότε που οι ελπίδες ήτανε μεγαλύτερες από κάθε άλλη φορά, η ηγεσία της (σοσιαλιστικής) Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών C.G.L.) κηρύσσει τον τερματισμό της κινητοποίησης και διατάσσει τηλεγραφικά το σταμάτημα της απεργίας. Οι άνθρωποι που είχαν αποκτήσει εμπιστοσύνη στον εαυτό τους και πίστευαν ότι έπαιρναν μέρος σ' ένα γενικό κίνημα, αποπροσανατολίστηκαν.

Η ελεγχόμενη από τους αναρχικούς Ιταλική συνδικαλιστική ένωση (U.S.I.) είδε ότι ήταν φυσικά αδύνατο ν' αντισταθεί μόνη της, και το κίνημα έσβυσε, μετά από το ξεπούλημα των σοσιαλιστών. Στις 13 Ιουνίου του 1914 ξαναρχίζει σιγά σιγά η δουλειά ενώ στις 14 του μηνός έχει επικρατήσει για τα καλά η ομαλότητα.

Ο Μαλατέστα που συμμετείχε στην εξέγερση διηγήθηκε τι έγινε μετά την δολοφονία των εργατών στην Αγκόνα:

«Η κυβέρνηση προσπάθησε να εμποδίσει να τηλεγραφηθούν τα γεγονότα της Αγκόνα σ' άλλα μέρη της χώρας· όμως παρόλα αυτά, τα νέα μαθεύτηκαν λίγο-λίγο και ξέσπασαν απεργίες σ' όλες τις πόλεις της Ιταλίας. Οι δυο οργανώσεις, η Γενική Συνομοσπονδία Εργατικού Δυναμικού που είναι ρεφορμιστές κι η Συνδικαλιστική Ένωση με τάσεις επαναστατικές, κήρυξαν γενική απεργία κι ακολούθησε κι η Ένωση Σιδηροδρομικών.

»Αυτές οι απεργίες κι οι διαδηλώσεις στις διάφορες πόλεις προκαλέσαν νέες συγκρούσεις με την αστυνομία και νέες σφαγές Αμέσως χωρίς καμιά κοινή συνεννόηση, αφού το ένα μέρος δεν είχε ιδέα τι γινόταν στο άλλο, μια και είχαν σταματήσει οι επικοινωνίες, η κίνηση πήρε παντού ένα επαναστατικό χρώμα, και σε πολλά μέρη κηρύξαν Δημοκρατία, που σήμαινε για το λαό αυτόνομη Κομμούνα.

»Όλα πήγαιναν θαυμάσια, η κίνηση απλωνόταν κι η απεργία των σιδηροδρομικών που απλώθηκε σ' όλες τις γραμμές, παράλυσε την κυβέρνηση· οι εργάτες άρχιζαν να παίρνουν στην πράξη μέτρα κομμουνισμού, έχοντας στο νου να ξαναοργανώσουν την κοινωνική ζωή πάνω σε νέα βάση, όταν ξάφνου η Συνομοσπονδία Εργατικού Δυναμικού, με μια πράξη που χαρακτηρίστηκε προδοτική, διέταξε να σταματήσει η απεργία, φέρνοντας έτσι σύγχυση κι αποθάρρυνση στους εργάτες.

«Η κυβέρνηση δεν άργησε να επωφεληθεί απ' την κατάσταση κι άρχισε «ν' αποκαθιστά την τάξη».

Αλλά το κοινωνικό ανατρεπτικό κίνημα δεν είχε πει ακόμα την τελευταία του λέξη. Οι μαυροκόκκινες σημαίες επανεμφανίζονται στους δρόμους της Ιταλίας με την κατάληψη των εργοστασίων και της γης από τους προλετάρους τη διετία 1920 - 1921.

«ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ»

1901: Η «αρχαιότερα των ελλήνων εφημερίς» «Ακρόπολις» δημοσιεύει σε συνέχειες την Αγία Γραφή μεταφρασμένη στη δημοτική. Οι φοιτητές απαιτούν τη διακοπή της δημοσίευσης και στη συνέχεια αφορισμό και καταδίκη των μεταφραστών. Στις 8 Νοεμβρίου συγκροτείται διαδήλωση η οποία διαλύεται βίαια από τις ένοπλες δυνάμεις. Οχτώ σκοτώθηκαν και άλλοι 80 τραυματίστηκαν. Τα επεισόδια που έμειναν στην Ιστορία με την ονομασία «Ευαγγελικά» είχαν ως συνέπεια να παραιτηθεί η κυβέρνηση του Γ. Θεοτόκη και να απολυθεί ο Αρχιεπίσκοπος Προκόπιος.

1903: Η «Ορέστεια» του Αισχύλου παρουσιάζεται στο Βασιλικό Θέατρο, μεταφρασμένη στη δημοτική. Έτσι στις 8 πάλι Νοεμβρίου συγκροτούν διαδήλωση διαμαρτυρίας έξω από το θέατρο απαιτώντας να σταματήσει η παράσταση. Η συμπλοκή που ακολουθεί είχε συνέπεια δύο θανάτους και εφτά τραυματισμούς όπως και τη διακοπή των παραστάσεων. Τα επεισόδια έμειναν γνωστά στην ιστορία με την ονομασία «Ορεστειακά».

1908-1911: Το σκηνικό αντιστρέφεται. Ο Αλ. Δελμούζος, παιδαγωγός με προοδευτικές αντιλήψεις, αναλαμβάνει τη διεύθυνση του δημοτικού εκπαιδευτηρίου «Ανώτερο Παρθενοναγωγείο Βόλου» εφαρμόζοντας πειραματικά τα νέα για την εποχή πορίσματα της παιδαγωγικής (έμφαση στην εμπειρική μάθηση, περιεχόμενο με προβλήματα της εποχής, συνεργατική διδασκαλία) χρησιμοποιώντας δημοτική γλώσσα. Οι νεωτερισμοί αυτοί βέβαια προκαλούν αντιδράσεις τέτοιες που εξαιτίας τους να προσάγεται ο Δελμούζος σε δίκη για αθεΐα, εξύβριση, ασέβεια κ.λ.π. Η δίκη (16/27-4-1914) γνωστή ως «τα Αθεϊκά» ήταν αθωωτική για το Δελμούζο.

1910: Ιδρύεται ο Εκπαιδευτικός όμιλος από διακεκριμένους δημοτικιστές επιστήμονες με στόχους, που αφορούσαν την αναμόρφωση της ελληνικής εκπαίδευσης και την ίδρυση πρότυπου σχολείου θεμελιωμένου στην ελληνική παράδοση.

1917: Εκπαιδευτικό νομοσχέδιο στα πλαίσια της προώθησης της δημοτικής γλώσσας επί κυβερνήσεως Βενιζέλου γνωστού ως εκφραστή του «κράτους δικαίου».

1921: Μετά την πτώση του Βενιζέλου η κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος αποφασίζει να ακυρώσει το εκπαιδευτικό μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα του 1917 και θέτει σε ισχύ τις προηγούμενες διατάξεις για την παιδεία.

1923: «Επαναστατική» κυβέρνηση Πλαστήρα, η οποία επαναφέρει τα μέτρα του 1917. Ο Αλ. Δελμούζος αναλαμβάνει τη διεύθυνση του Μαρσαλείου Διδασκαλείου εκπαίδευσης δασκάλων.

1924: Ο Δ. Γληνός, αριστερός (μετέπειτα υπουργός Παιδείας στην κυβέρνηση βουνού του ΕΑΜ) αναλαμβάνει τη διεύθυνση της Παιδαγωγικής Ακαδημίας.

1925: Η Ρόζα Ιμβριώτη καθηγήτρια στο μάθημα της Ιστορίας του ίδιου ιδρύματος αντιμετωπίζει αντιδράσεις για την κοινωνιστική προσέγγιση του μαθήματος που διδάσκει.

1926: Ο Δελμούζος και ο Γληνός απολύονται για «αντιθρησκευτικότητα» «αντεθνικότητα», «ανηθικότητα» ενώ η ανερχόμενη δικτατορία του Πάγκαλου τους εξορίζει. Το κίνημα Κονδύλη ανατρέποντας τον Πάγκαλο αναθέτει στον Άρειο Πάγο «διοικητική ανάκριση». Το πόρισμα κατέληγε στο συμπέρασμα πως και τα δύο ιδρύματα παρήγαγαν έργο «κατ' εξοχήν θρησκευτικών και εθνικών και σπουδαιότατων». Η περίπτωση αυτή έμεινε γνωστή ως «Μαρσαλειακά».

1976*(1): Η κυβέρνηση του Καραμανλή καταργεί την καθαρεύουσα και τη διδασκαλία αρχαίων στο Γυμνάσιο.

1986: Το Νοέμβριο ο Τρίσης στη Γενική Συνέλευση της Πανελληνίας Ένωσης Φιλολόγων «κρούει τον κώδωνα του κινδύνου» για την εξάλειψη της εθνικής ταυτότητας, για τη γλωσσική πενία όπως και την υποβάθμιση της ελληνικής γλώσσας με την κατάργηση των πρωτότυπων αρχαίων κειμένων στο Γυμνάσιο. Παράλληλα με επιστολή σε όλους τους αρχηγούς των κομμάτων καλεί σε εθνικό διάλογο για την παιδεία.

***(1).** Αρκεί να σημειωθεί πως η γλώσσα ανάλογα με το περιεχόμενο των εκάστοτε κυβερνήσεων αλλάζει μέχρι το 1976.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ ΕΧΟΥΝ ΗΔΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΚΕΨΗ

Είναι γνωστό πως οι μεταρρυθμίσεις σε κάθε κοινωνία αλλά και σε κάθε επίπεδο της, έχουν στόχο να εκτονώσουν τις ταξικές αντιθέσεις και την κοινωνική οργή από τη μία αλλά και από την άλλη λειτουργούν ως απόρροια των δομών της όπως και της διαμορφωμένης «κοινής επιθυμίας». Οι αλλαγές μέχρι τώρα που έγιναν σε πολιτικά, θεσμικά και νομικά πλαίσια δημιουργήματα των τεχνοκρατών επιστημόνων και καλοπληρωμένων διανοούμενων — δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να δείξουν το βαθμό συντήρησης και αναπαραγωγής της εκάστοτε κοινωνικής δομής και τους συσχετισμούς μεταξύ των κοινωνικοπολιτικών δυνάμεων. Το ΠΑΣΟΚ εφαρμόζοντας το νομοθετικό πλαίσιο του Αντί-309 (1268, για τα ΑΕΙ, 1404 για τα ΤΕΙ, 1566 για τις Παιδαγωγικές Ακαδημίες), και φυσικά αντλώντας από τον «πόθο του λαού για μόρφωση» έκανε ότι δεν μπόρεσε να κάνει η Ν.Δ. το 1979 με το Ν. 815. Η ουσία της εντατικοποίησης, του αυταρχισμού των καθηγητών, των οργάνων διοίκησης είναι ίδια και απαράλλαχτη μ' αυτή που η κυβέρνηση της «επάρτης» Δεξιάς, δεν μπόρεσε να εφαρμόσει.

Ο χώρος της εκπαίδευσης είναι κάτι παραπάνω από σημαντικός στα πλαίσια της δημιουργίας πολιτών με πειθήνια, μίζερη ύπαρξη και ιδεολογική συγκρότηση, όπως και στα πλαίσια της ειδικεύσης ανθρώπων και προπαρασκευής τους για τον κόσμο της παραγωγής και της μισθωτής εργασίας.

Ενας νεοσύστατος εθνικισμός πλανιέται πάνω από τα κεφάλια μας. Ένας κυκεώνας εντατικοποίησης και υποχρεωτικής εκμάθησης πραγμάτων που ο μοναδικός τους προσανατολισμός ήταν και είναι το πώς η εκάστοτε κοινωνική δομή να ελέγχεται ιεραρχικά από λίγους. Η συγκεντρωτική δομή της αρχαίας ελληνικής «δημοκρατίας» αλλά και το ολιγαρχικό σύστημα (100 μέδωνοι, 300 μέδωνοι, 500 μέδωνοι) αντανάκλωνταν σε κοινωνικές και πολιτικές καταστάσεις γεννώντας ιδεολογήματα και φιλοσοφικά πλάνα που ποτέ δεν ξεπερνούσαν την ταξική τους φύση. Οι Αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι γνωστοί για τη ζωή που έκαναν στη δουλοκτητική κοινωνία που ζούσαν ήταν φυσικό να οραματίζονται κοινωνίες (σε διαφορετικά πλαίσια ο καθένας) χωρισμένες πάντα σε τάξεις και το ίδιο καταπι-

στικές (π.χ. πολιτεία του Πλάτωνα). Ήταν φυσικό οι αρχαίοι διδάσκαλοι του γένους μας να προσδιορίζουν την ηθική από τη θέση τους και να την κατευθύνουν προς όφελος της κάστας τους και αυτών που υπηρέτουσαν. Μέσα βέβαια σ' όλο αυτό το συρφετό των εξουσιαστικών αντιλήψεων υπήρχε και μια μερίδα σοφιστών, οι οποίοι άσκησαν κριτική σε πράγματα που τοποθετούνται από τη φύση τους σαν βασικά υλικά για το ζύωμα της ταξικής κοινωνίας: Κριτική στη δουλειά, στο κράτος, στους θεσμούς, στην εκπαίδευση, κριτική στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους ήταν το αντικείμενο αυτών που ποτέ δεν κατόρθωσαν να επηρεάσουν πολύ την αρχαία δουλοκτητική κοινωνία. Αρκεί βέβαια να σημειώσουμε πως σε ελάχιστες εξαιρέσεις διδάσκονται σαν αναφορές περιληπτικά κείμενά τους στο Λύκειο, στο μάθημα της φιλοσοφίας*(2). Οι φαντασιώσεις του Ομήρου, η ηθική του Σωκράτη και οι Πλατωνικές Κοινωνίες αποτελούν τη βάση της διδασκαλίας όπως και τη δημιουργική υποδομή των «υπερήφανων νεότητων» πριν γίνουν «τιμημένα γηραιά».

Η καπιταλιστική κοινωνία όταν δεν ενεργεί έτσι ώστε να δείξει στις διαμορφωμένες συνειδήσεις την αναγκαιότητά της, επιφέρει αυτόματα τη σύγχυση ανάμεσα στην πραγματικότητα και το ψέμα, και αποκαλύπτεται το ψέμα μέσα από μια γενικευμένη σύγκρουση με τις καταπιεζόμενες μάζες. Αυτό βέβαια δεν γίνεται κατ' ανάγκην γενικά, αλλά και σε κάποιο συγκεκριμένο επίπεδο. Στην περίπτωση της εκπαίδευσης θέτει «σε διάλογο» την εφαρμογή των αρχαίων στο Γυμνάσιο με προοπτική βέβαια να εφαρμοστούν.

Τούτο μπορεί να θεωρηθεί ως ένα βήμα παραπάνω στο ότι η κοινωνία αυτή των σχολείων και των φυλακών ζητά να ενδυναμώσει τους θεσμούς της, προκειμένου να μην καταστραφούν. Δημιουργεί διαρκώς το περιβάλλον αναζήτησης τέτοιων στηριγμάτων που να αντλούνται σε ιδεολογικά και ηθικά. Το «καλό μας κράτος» που προσπαθεί να μας δημιουργήσει τα ερεθίσματα για να βιώσουμε τις πολιτιστικές μας κληρονομίες, που επιδιώκει να πλουτίσουμε το λεξιλόγιό μας και να αναδείξουμε την ελληνική γλώσσα σαν λίκνο της εθνικής μας αξιοπρέπειας. Τι είναι όμως η γλώσσα; Είναι απλά ένας τρόπος επικοινωνίας κάποιας κοινωνίας με κοινές πολιτικές, πολιτιστικές, κοινωνικές, οικονομικές καταβολές και συνθήκες; Είναι τόσο σημαντική αυτή η μορφή επικοινωνίας, τέτοια που να πάρνει σάρκα και οστά από την κρατική εκπαίδευση για να μπορεί να χορεύει κατάλληλα τους εθνικούς χορούς; Αρκετά παραδείγματα από την ιστορία μπορούν να δείξουν ότι η γλώσσα ως μορφή επικοινωνίας έπαιξε και παίζει σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση των κοινωνικοπολιτικών συνθηκών. Έτσι η κυβέρνηση των μπολσεβίκων χρησιμοποίησε το 1921 τάταρους προκειμένου να εξολοθρεύσουν αγωνιστές και να καταστείλουν το κίνημα των σοβιέτ της Κρο-

στάνδης της Πετρούπολης γιατί δεν γνώριζαν τη γλώσσα των εξεγερμένων όταν ο ίδιος ο ρώσικος κόκκινος στρατός αρνιόταν να πάει. Από το ότι η τουρκική κυβέρνηση έχει απαγορεύσει την κουρδική γλώσσα ακόμα και σαν ομιλία μπορούμε ίσως να καταλάβουμε το πόσο σημασία έχει η γλώσσα ως στοιχείο ενότητας και συνέχειας. Ίσως αυτά τα παραδείγματα δεν έχουν τόσο άμεση σχέση με το «γλωσσικό ζήτημα» στην Ελλάδα αλλά μπορούμε να νιώσουμε το πόση σημασία έχει για την εξουσία η γλώσσα που μιλάνε οι υποτακτικοί της.

Αυτό βέβαια δε σημαίνει πως η εμμονή στο θέμα των αρχαίων ελληνικών έχει σαν σκοπό να αναδείξει τους αγώνες που έκαναν οι δημοτικιστές να επισημοποιήσουν και να μεταφέρουν την καθομιλούμενη στην εκπαίδευση μια και η γλώσσα η ίδια έχει την ισχύ από μόνη της, ούτε να γίνει απόπειρα σύμπραξης με τους «αριστερούς», ή «προοδευτικούς» δημοτικιστές. Το πρόβλημα είναι το πως οι διανοούμενοι προοδευτικοί θέτουν το γλωσσικό ζήτημα προκειμένου να αναλωθεί η «κοινή γνώμη» — όπως πάντα — στο αν πρέπει στην περίπτωση να εφαρμοστούν τα αρχαία ή όχι. Ο σκοπός είναι καθαρός: ΣΕ ΚΑΜΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΘΕΙ Η ΤΑΞΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ, Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΩΣ ΘΕΣΜΟΥ ΠΟΥ ΑΝΑΠΑΡΑΓΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ. Οι αντιμαχόμενες παρατάξεις ίσως να μη συμφωνούν τόσο στο «γλωσσικό ζήτημα» αλλά συμφωνούν σε μια ουσία: ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΙΚΗ ΜΑΘΗΣΗ ΕΚΦΡΑΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΟΠΟΥ ΟΙ ΛΙΓΟΙ ΘΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ. Παράλληλα η έξαρση που δημιουργείται για τη διάσωση της εθνικής μας κληρονομιάς και πολιτιστικής ταυτότητας είναι και ένα μέσο για να μπορεί το κράτος να δίνει έμφαση στην εθνολατρεία αποσιωπώντας βέβαια τις ταξικές διαφορές και συγκρούσεις. Ο μαθητής στην ήδη ανυπόφορη μαθητική του ζωή βρίσκεται σε ένα παραπάνω κυκλώνα: αρχαία από το πρότυπο. Εί-

ναι γνωστή η ταχτική αυτών των κρατικών οργάνων που αποφασίζουν για την εκπαίδευση έτσι ώστε η αντίδραση και η παρέμβαση να μη γίνεται συνολικά, αλλά στη συγκεκριμένη καινοτομία που τους βαρύνει. Από την άλλη θέλοντας και μη, ίσως να τα αποδεχθεί ξέροντας πως θα τα αντιμετωπίσει και στο λύκειο οπότε θεωρεί αναγκαία την προετοιμασία του. Για ποιο λόγο; μα για να εισαχθεί σε ΑΕΙ. Όσο για τους τυρραγισμένους γονείς μπορεί να το δεχθούν με κάποια ανακούφιση, μια και η δυσκολία του μαθήματος θα αναγκάσει τα τέκνα τους να κλειστούν στο σπίτι και να διαβάσουν (πρότυπο της μικροαστικής οικογένειας· όλα τα μέλη στο σπίτι), και δεν θα τους δοθεί ο χρόνος να κάνουν κάτι άλλο που δεν θα 'χε σχέση με το σημερινό παραγωγικό πνεύμα του ανερχόμενου ελληνικού καπιταλισμού.

Ο απομονωτισμός, η συμφεροντολογία, η βαθμοθηρία είναι στοιχεία που εντείνουν

Απέναντι στο θεσμό του Σχολείου

ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΜΕ στο σχολείο.

Κάθε υπουργείο παιδείας, σ' οποιαδήποτε χώρα, καθορίζει την ύπαρξή του από την «επιθυμία» να βγάλει τη χώρα από την εκπαιδευτική κρίση. Κάθε φορά λοιπόν παρουσιάζονται διάφορα νομοσχέδια καθυστερημένα ή εκσυγχρονισμένα, που εφαρμόζονται, αποτυγχάνουν και αρχίζει πάλι η ίδια διαδικασία. Όλο το πολιτικό τσούρμο κάθε φορά προσδιορίζει τη φύση και το χαρακτήρα του μαθητικού κινήματος, βγάζοντας τα αναγκαία συμπεράσματα και αιτήματα πάλης. Μετά από όλα αυτά το καινούριο νομοσχέδιο παίρνει υπ' όψιν τις προτάσεις των ενδιαφερομένων, προτείνοντας την κοινή θέληση όλων. Με άλλα λόγια οι κάθε είδους πολιτικοί μηχανισμοί περιμένουν το λόγο της εξουσίας για ν' απαντήσουν.

Εκδημοκρατισμός, αλλαγή, εκσυγχρονισμός, προγραμματισμός, κόκκινο σχολείο. Αυτές οι κούφιες φράσεις περικλείουν την ουσία, δηλαδή την ΑΠΟΔΟΧΗ του θεσμού του σχολείου. Από εκεί και πέρα οι διαφωνίες είναι σε επίπεδο δομής, χαρακτήρα, φύσης, χρώματος, ποσότητας κτιριακών εγκαταστάσεων κ.λπ. Η λογική αυτή είναι βέβαια γνώριμη στους αναρχικούς και την ονομάζουν —χωρίς ισοπεδωτικές τάσεις— ΚΡΑΤΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ.

Οι αναρχικοί βέβαια δεν μπορούν να περιμένουν το λόγο του κράτους. Η ανεξαρτησία μας από το κράτος είναι δοσμένη. Σε μας έγκειται να εφαρμόσουμε την ανεξαρτησία μας στην μεθοδολογία της κοινωνικής πάλης. Ανεξαρτησία σημαίνει την εφαρμογή των αρχών, σ' οποιοδήποτε θεσμό παρεμβαίνουμε. Αυτό σημαίνει ότι η λογική μας προτείνει τις θέσεις μας ανεξάρτητα από ουσιαστικοποίηση του σχολικού θεσμού. Γι' αυτό κάθε νομοσχέδιο που προτείνεται από το κράτος βρίσκεται ήδη αντιμέτωπο με το σχέδιο ανατροπής του σχολείου από τους αναρχικούς.

Εφ' όσον συγκρότηση των αναρχικών σημαίνει την ενότητά τους γύρω από την θέληση για Γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση, δεν μπορεί παρά να σημαίνει το ίδιο όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με το σχολικό θεσμό.

ΝΑ ΛΟΙΠΟΝ, ΤΙ ΛΕΜΕ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΟΤΑΝ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΣΤΟ ΘΕΣΜΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

Σκοπός του σχολείου είναι η εμπέδωση γνώσεων για την παραγωγή ανθρώπων που θα επανδρώσουν το μηχανισμό της κοινωνίας σε όλα της τα επίπεδα, παραγωγική διαδικασία, πνευματική εξουσία, στρατιωτική κ.λπ. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο, το σχολείο είναι αντανάκλαση του ταξικού χαρακτήρα της κοινωνίας. Ο ταξικός πολιτισμός αξιώνει την επιλογή και το διαχωρισμό σε αφεντικά και δούλους, σε καλούς και κακούς. Η επιλογή του πολιτισμού μας στηρίζεται στη προσφορά του καθενός στο σύστημα. Οι έννοιες καλός και κακός, εκλαμβάνονται κάθε φορά από τις ανάγκες της ταξικής κοινωνίας. Βασική της όμως επιδίωξη είναι ο διαχωρισμός και η επιλογή. Όποιος προσφέρει αμοιβεται. Συγκεκριμένα φαίνεται πιο ανάγλυφα στις σχολικές αίθουσες. Η περισσότερο εμπέδωση —που προϋποθέτει ατομική θυσία— κενών γνώσεων ή χρήσιμων για το σύστημα ανταλλάσσεται. Το ανταλλακτικό νόμισμα αυτής της ατομικής θυσίας είναι ο ΒΑΘΜΟΣ.

Ο βαθμός έρχεται να επικυρώσει αυτό που σ' όλη την κοινωνία συμβαίνει. Ανταλλαγή του κόστους της παρεχόμενης υπηρεσίας —στη περίπτωσή μας μάθηση— με κάποιο αντίτιμο —στη περίπτωσή μας βαθμό— ανάλογα βέβαια με το κόστος που σπατάλησες γι' αυτό. Γι' αυτό ο βαθμός δεν είναι πάντα «καλώς». Γενίκευση λοιπόν του διαχωρισμού και στη βαθμολογία (κακώς - μετρίως - καλώς - λίαν καλώς). Αυτό αρχίζει από τότε που νοιώθουμε τον εαυτό μας μέχρι που τελειώνουμε το σχολείο (Δημοτικό - Γυμνάσιο). Βέβαια ο βαθμός είναι πρόφαση της επιλογής και διαλογής που γίνεται. Η εντατικοποίηση, εκφρασμένη με τις εξετάσεις, έρχεται να κάνει έγκυρο και στο γραπτό λόγο αυτό που όλη τη χρονιά συμβαίνει.

Εμείς, οι αναρχικοί, δεν δίνουμε σε κανέναν το δικαίωμα να διαλέγει και να επιλέγει ανθρώπους. Η ανθρώπινη ζωή δεν είναι ούτε εμπόρευμα για να κοστίζει βαθμούς ούτε είναι εκτεθειμένη σε χρησιμότητες έξω από τη χρήση της ζωής.

Να γιατί λέμε:

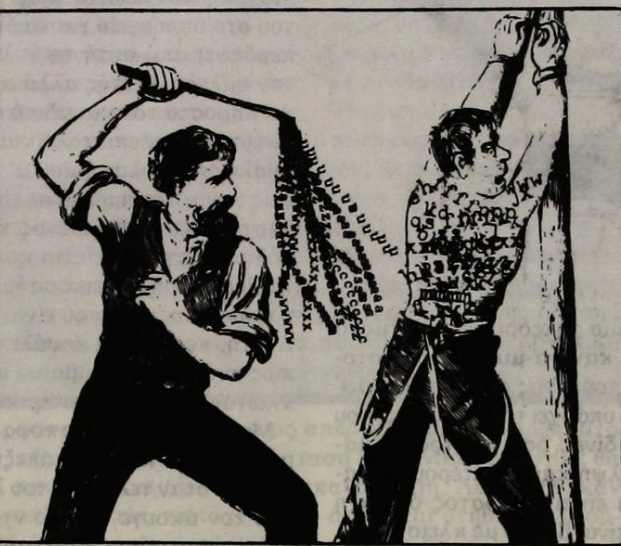
- 1) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ
- 2) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ
- 3) ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ ΣΕ ΧΡΟΝΙΑ

Ας μη μας παραπλανούν οι διακηρύξεις των ειδικών της εξουσίας για εκσυγχρονισμό του εξεταστικού συστή-

ματος. Ξέρουμε, πως δεν πρόκειται για τίποτε άλλο από τον εκσυγχρονισμό και την βελτίωση της καταπίεσης.

Η λειτουργία του σχολείου εκτός από την εμπέδωση κατευθυνόμενων γνώσεων, θέλει να εμπέδωσε διάφορους κοινωνικούς ρόλους. Η εμπέδωση αυτών των κοινωνικών ρόλων, είναι προϊόν των κοινωνικών σχέσεων που επικρατούν στη μικροκοινωνία του σχολείου. Οι ρόλοι αυτοί έχουν την έννοια της αφαίρεσης του ζωντανού ανθρώπινου στοιχείου και την λειτουργία των πρότυπων χαρακτηριστικών. Ο ρόλος του άριστου μαθητή εκλαμβάνεται αφαιρώντας την ανθρώπινη υπόσταση που κρύβεται πίσω του. Εδώ ακριβώς πλασσάρεται η έννοια του ανταγωνισμού. Η βαρβαρότητα και ο ανταγωνισμός είναι οι προϋποθέσεις του διαχωρισμού των ανθρώπων.

Ο ουσιαστικότερος ρόλος που επιβάλλει η σημερινή κοινωνία είναι ο ρόλος του παθητικού δέκτη. Στην περίπτωση μας αυτό το αναλαμβάνει η μαθητική ιδιότητα. Να ακούει και να συσσωρεύει γνώσεις δοσμένες από μηχανισμούς έξω απ' αυτόν.

Άλλο στοιχείο αυτού του ρόλου είναι η επαναλειπτική λειτουργία σαν μαθητής. Η καθημερινή παρουσία στις σχολικές αίθουσες και η πολύωρη παραμονή σ' αυτές. Συνδυασμένη η καθημερινή παρουσία με το φόβο της εξέτασης, της βαθμολογίας δημιουργούν μια απάνθρωπη στάση ζωής, άγχους και συνεχούς αδιεξόδου.

Αυτοί που θέλουν τον μαθητή φοβισμένο, αγχωτικό, «χαμένο» και διαχωρισμένο έχουν θεσμοποιήσει την υποχρεωτική παρουσία και μάλιστα όριο απουσιών. Γνωρίζουν βέβαια οι νομοθέτες ότι μιας μέρας «κοπάνα», ισοδυναμεί με μια μέρα απόλαυσης. Γνωρίζουν τον καταναγκασμό του σχολείου γι' αυτό και θεσμοποίησαν την υποχρεωτική παρουσία και το όριο απουσιών.

Επειδή οι αναρχικοί οραματίζονται μια κοινωνία όπου θανατώνεται κάθε νεκρό στοιχείο του ανθρώπου, επειδή θέλουμε το ανθρώπινο γένος ενωμένο, επειδή η αναδίπλωση του ζωντανού και η γεύση του ανοκτού δεν μας επιτρέπει να ξαναγυρίσουμε στις μίζερες ιδιότητες και ρόλους του μαθητή και επείδη, επίσης, πιστεύουμε στην χωρίς όρια απόλαυση της ζωής, γι' αυτό προτείνουμε:

3) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΥΣΙΩΝ

4) ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Η ομαλή λειτουργία του σχολείου δεν στηρίζεται μόνο στην αποδοχή των ρόλων, δηλαδή στη συναίνεση των ανθρώπων που συμμετέχουν, αλλά στην βία και στο καταναγκασμό που επικυρώνεται με νόμους και όρους συμμετοχής.

Η βία αυτή εκφράζεται με ένα πλαίσιο κανόνων συμπεριφοράς για την επιβολή της ΤΑΞΗΣ. Αυτό στο σχολείο πλασσάρεται με την έννοια «καθήκοντα και υποχρεώσεις του μαθητή». Ο κάθε φορά «Δωδεκάλογος του μαθητή» δεν είναι τίποτε άλλο από κανονισμούς που δείχνουν την ηθική και τις ιδέες αυτών που τους δημιούργησαν. Φανερό βέβαια είναι ότι οι κανονισμοί δεν στηρίζονται στην αμοιβαία συμφωνία των μαθητών, αλλά έρχονται απ' έξω —υπουργείο παιδείας— και επιβάλλονται. Οι κανονισμοί υπάρχουν για να τιμωρούν αυτούς, που για διάφορους λόγους παρεκκλίνουν.

Αυτό που στην κοινωνία είναι γνωστό σα φόβος καταστολής πλαισιωμένος από φυλακές, αστυνομούς και στρατό, στο σχολείο διοχετεύεται με την τιμωρία. Διαγωγή, αποβολή —μερική ή ολική—, να μερικές επιπτώσεις παρέκλισης των κανονισμών. Σκοπός του φόβου που πλασσάρεται μ' αυτόν τον τρόπο είναι η ενσωμάτωση και χειραγώγηση των μαθητών, προετοιμάζοντας τους για την κοινωνία της ιεραρχίας και υποτέλειας.

Αυτή είναι η γενικότερη λογική της εξουσίας. Τώρα ειδικότερα ανά καιρούς παρουσιάζονται διάφορα «προ-

δευτικά» νομοσχέδια, επειδή φθείρονται οι παλαιότερες μορφές καταστολής. Εκσυγχρονισμός στο σύστημα τιμωρίας σημαίνει αλλαγή στον τρόπο καταστολής και όχι κατάργηση της καταστολής.

Κλασσικό παράδειγμα είναι τα πρόσφατα πειθαρχικά συμβούλια, στα οποία απεικονίζεται τέλεια ο τρόπος λειτουργίας των δικαστηρίων. Ο «κακός» μαθητής στη μέση και γύρω του οι καθηγητές. Το γελοίο στην υπόθεση είναι ότι πέρνει μέρος το προεδρείο του 15μελους το οποίο «αντιπροσωπεύει στους μαθητές». Το γελοίο τελικά είναι ότι η συμμετοχή των μαθητών σ' αυτά τα δικαστήρια είναι τυπική. Σκοπός κάθε εξουσίας, γι' αυτό και του σχολείου, είναι η ενοχοποίηση καθενός που αρχίζει να αμφισβητεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αυτό που συμβαίνει στο σχολείο. Σκοπός κάθε εξουσίας είναι η αποδοχή της τιμωρίας απ' αυτούς που η διαμαρτυρία τους ενοχλεί την ΤΑΞΗ.

Δεν μας ξεγέλανε τα χρυσωμένα χάπια της καταστολής. Ούτε είμαστε διατεθειμένοι να δικαζόμαστε με όρους και νόμους που εμείς δεν δημιουργήσαμε. Στόχος είναι μία κοινωνία αυτόνομη, όπου η δημιουργία «νόμων» θα είναι δική μας υπόθεση. Όπου η εναρμόνιση της κοινωνίας θα στηρίζεται στην αμοιβαία συμφωνία των ανθρώπων, κατοχυρώνοντας το κάθε ξεχωριστό άτομο.

Αρνούμαστε να πάρουμε στα χέρια μας την καταστολή των εαυτών μας.

Αρνούμαστε να γίνουμε «κατηγορούμενοι» και «κατηγοροί» σε προκατασκευασμένους κανονισμούς και επειδή αυτό που κατοχυρώνει και εναρμονίζει τους ανθρώπους είναι ο ίδιος ο λόγος γι' αυτό ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ:

5) Την κατάργηση κάθε διατάγματος και κανονισμού που αποσκοπεί στην ταπείνωση, τον καταναγκασμό και την ισοπέδωση.

6) Την κατάργηση διατάξεων περί διαγωγής και αποβολών που σκοπό έχουν την καταστολή όσων αμφισβητούν τη μίζερια της σχολικής πραγματικότητας.

Η συγκρότηση αυτών που ζητάμε ενώνεται με τις γενικότερες επιδιώξεις, οι οποίες συνοψίζονται στην κατάργηση του κράτους και την εγκαθίδρυση της κοινωνίας δίχως κυβέρνηση. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε τις τωρινές μας απαιτήσεις σαν αναρχικοί αντιμέτωποι με το σχολείο. Γι' αυτό η κατάκτηση ορισμένων θέσεων μέσα στο σχολείο θα δώσει υλική πρόβαση στις ιδέες μας και θα δημιουργήσει προϋποθέσεις λειτουργίας των αναρχικών ιδεών. Τότε μόνο θα μπορούμε να λέμε ότι θίξαμε συνολικά το θεσμό του σχολείου. Αυτό σημαίνει άρνηση να περιθωριοποιηθούμε. Η κοινωνική μας παρέμβαση προϋποθέτει τη διεύρυνση της ελευθερίας σ' όλα τα επίπεδα. Όταν λοιπόν στόχος του σχολείου είναι η μονόπλευρη πληροφόρηση για το τι συμβαίνει στην κοινωνία, εμείς αμέσως απαντάμε:

7) Ελεύθερη διακίνηση των ιδεών μέσα στο σχολείο.

8) Την ελεύθερη πληροφόρηση για οποιοδήποτε θέμα και με οποιοδήποτε τρόπο.

9) Τη διοργάνωση συγκεντρώσεων με οποιοδήποτε θέμα.

Λέμε πιο πάνω ότι ο στόχος της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης είναι αυτός που ενοποιεί τα αιτήματά μας. Συγχρόνως όμως αυτός ο στόχος απαντά στα ιεραρχικά πρότυπα της κοινωνίας.

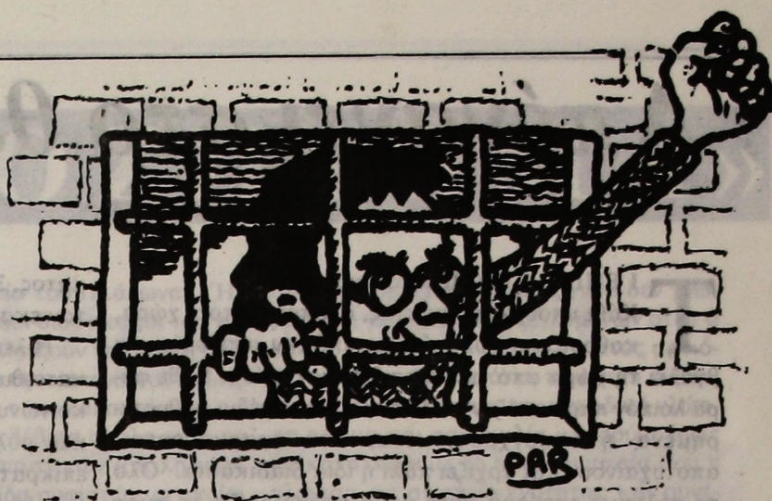
Η εδώ και τώρα λειτουργία αυτού του στόχου είναι απ' ενός μεν απάντηση σε κάθε δομή των θεσμών της εξουσίας, απ' ετέρου δε συμβολή στη συγκρότηση μιας τακτικής μεθόδου για την πραγμάτωση των επιθυμιών μας. Γι' αυτό κυρίαρχη τακτική μας είναι η εφαρμογή σε κάθε βήμα της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης. Να γιατί λέμε ότι η πάλη μας διέπεται από την ανεξάρτητη λογική των ιδεών μας.

Πρόσφατα παρουσιάστηκε από το υπουργείο παιδείας ο κανονισμός των μαθητικών κοινοτήτων. Διαισθανθήκαμε ότι οι μαθητικές κοινότητες θάταν προσανατολισμένες στις επιλογές του υπουργείου. Η αδιαφορία των μαθητών γι' αυτές είναι δικαιολογημένες διότι οι μαθητές δεν είναι διατεθειμένοι να σκουπίζουν σκάλες, να φτιάχνουν τα σπασμένα τζάμια, να φυτεύουν δένδρα, να

Τα γεγονότα πριν την εξέγερση

και ο βασανιστής στρατοπεδάρχης Κόλλας.

ΝΤΑΧΑΟΥ: Γράμμα του Παν. Γαγλία, κρατούμενου

Κάπως ακριβώς έτσι έχουν τα πράγματα μέσα στο ΝΤΑΧΑΟΥ της Κέρκυρας, και που ασφαλώς υπάρχουν και χειρότερα.

Κατ' αρχάς ο κάθε εισερχόμενος στο ΝΤΑΧΑΟΥ είτε πρόκειται για νέος ή παλιός που φθάνει, τον περιμένουν πίσω απ' την εξωτερική πόρτα της φυλακής σ' ένα στενό διάδρομο καμιά εικοσαριά διακεκριμένοι ροπαλοφόροι και του κάνουν τη σχετική υποδοχή. Εξευτελιστική σωματική έρευνα πόλεμος ψυχολογικός προκειμένου να του σπάσουν το ηθικό ενώ στη συνέχεια του παίρνουντα ρούχα που φοράει και του δίνουν από ένα γλιδιασμένο απ' τη βρώμα παντελόνι και σακάκι και αφού του ρίξουν μερικές μπουνιές και κλωτσιές για να καταλάβει στην τελική που βρίσκεται τον πετάνε χωρίς χρονοτριβές και νοητικές επάνω σ' ένα μουχλιασμένο στρώμα και για σκεπάσματα τρεις γεμάτο σκόνης και βρωμίες κουβέρτες μέσα στα εξωτερικά πειθαρχεία και ασφαλώς χωρίς παπούτσια. Τα εξωτερικά πειθαρχεία είναι οχτώ δηλαδή κελιά και μια καθήλωση· εκεί μέσα δεν υπάρχει σχεδόν φωτισμός ή τουλάχιστον λίγο φρέσκο αέρας για να μπορεί ο κρατούμενος έστω λιγάκι ν' αναπνεύσει, υπάρχει ελάχιστος αέρας και αυτός έρχεται βαρύς μέσα απ' τα ίδια τα πειθαρχεία και ασφαλώς φθάνει στα πνευμόνια του κρατούμενου από το φιλοστρίνι της πόρτας του.

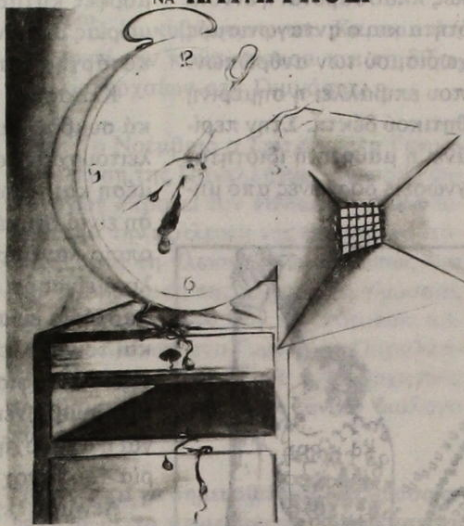
Εκεί μέσα ο κρατούμενος παραμένει το περισσότερο μέχρι πέντε ημέρες ενώ όσο καιρό παραμένει ο ψυχολογικός πόλεμος απ' τους ροπαλοφόρους είναι ανυπόφορος κι πάει σύννεφο. Του πετάνε μια καραβάνα που σ' αυτή πιο πριν ή ημερών έχουν κατουρήσει ή ακόμη χέσει ή που βάζει φαγητό, που ούτε και τα γατιά δεν τα το ζύγωναν, και του λέει να το φας...». Στη διάρκεια που ο κρατούμενος που θα είναι εκεί μέσα φέρει διάφορες αντιρρήσεις, τον αρχίζουν στο φτερό που λέμε στο ξύλο και στη συνέχεια του κάνουν τα γλυκά ματάκια - ώστε να ξεχάσει τελείως ότι έγινε ή δεν έγινε».

Τέλος ο κρατούμενος αφού τελειώσει αυτή τη μικρή υποδοχή του ξανακάνουν εξευτελιστική σωματική έρευνα και στη συνέχεια αφού του παίρνουν τα ρούχα του πειθαρχείου του δίνουν τα δικά του και αρχίζουν τη δεύτερη έρευνα στα μπαγάζια του. Τα αδειάζουν κάτω σ' ένα όλο σκόνη και βρώμα πάτωμα και διαλέγουν ποιά πρέπει να του δώσουν και ποιά πρέπει να πάνε για την αποθήκη. Επί το πλείστον του δίνουν μόνο λίγα απαραίτητα ρούχα ενώ τα υπόλοιπα όλα απαγορεύονται είτε πρόκειται για βιβλία ή είτε πρόκειται για το καλό του στην τελική - με λίγα λόγια σου δίνουν αυτά που αυτοί θέλουν με το έτσι θέλουν ανεξαρτήτως αν πρόκειται έστω και για μηδαμινό πράγμα ή αντικείμενο και στη συνέχεια τον πάει στο δεύτερο κελί ενώ τα μπαγάζια του για την αποθήκη.

Το δεύτερο κελί δεν έχει καμιά ιδιαίτερη διαφορά με του πειθαρχείου είναι σχεδόν - παρόμοιο με τη μόνη όμως διαφορά ότι αντί να κοιμάται όπως κοιμόταν ο κρατούμενος στο τσιμεντένιο πάτωμα τώρα κοιμάται σε τσιμεντένιο κρεβάτι, ένας της κακής ώρας λουτροκαμπινές και ένα καλοριφέρ που για να ζεστάνει το κελί χρειάζεται να είναι αναμένο στο φούλ και όλο το εικοσιτετράωρο διαφορετικά το κελί μοιάζει χειρότερο και από ένα τάφο - ψυγείο. Εκεί ο κρατούμενος κοιμάται και δεν κάνει τίποτε άλλο γιατί δεν υπάρχει τίποτε άλλο· βιβλία δεν υπάρχουν παρά μόνο τα αστυνομικά της τσέπης (ΒΙΠΕΡ). Είδη αθλητισμού και χώροι δεν υπάρχουν

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ: 5 - 2 - 1987 ΗΤΑΝ Η ΑΡΧΗ

TO ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ούτε ας πούμε μια τηλεόραση παρά μόνο αν έχει φυσικά κανένα μικρό τρανζιστοράκι. Αν ο κρατούμενος αρρωστήσει απ' ενός μεν ότι δεν υπάρχει τόσο γιατρός, που μόνο ασπιρίνη δίνει, όσο η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και απ' ετέρου αν παρά επιμένει ότι είναι άρρωστος όποια η ώρα νάναι είτε είναι βράδυ με κλειστή στη φυλακή ή είτε όχι, οι ροπαλοφόροι θα τον πάρουν ανεξάρτητα την ώρα και θα τον ανοίξουν το κελί και αφού τον ξυλοφορτώσουν απ' ευθείας στα εξωτερικά πειθαρχεία. Φτάνει η ώρα του φαγητού πηγαίνει ο κρατούμενος να πάρει και όταν το παίρνει διαλέγει δυο δρόμους. Ο ένας είναι να το πετάξει στη βούτα με τα σκουπίδια και να ησυχάσει ή σε τελική ανάλυση να το φάει και στη συνέχεια να υποφέρει απ' το στομάχι του μιας και δεν υπάρχουν υλικά παρά μόνο υλικά που φτιάχνουν το τσιμέντο, γιαυτό και όταν ο κρατούμενος το φάει απ' ευθείας μέσα στο στομάχι του τσιμεντάρεται. Στη συνέχεια ο κρατούμενος χρειάζεται να πάει κι αυτός έστω τυπικά στην εκκλησία δυστυχώς όμως ποτέ του δεν τη βρίσκει ανοιχτή πάντοτε είναι κλειδωμένη. Αν έχει χρήματα ψωνίζει απ' τον παντοπώλη και όταν τον έρχεται μετά από τρεις ημέρες ο λογαριασμός τραβάει τα μαλιά του, κάνει παράπονα για τις τιμές στον αρμόδιο που τα μοιράζει κι αυτός τον καλεί έξω για τον Διευθυντή. Εκεί τον ξυλοφορτώνουν και απ' ευθείας στα εξωτερικά πειθαρχεία.

Στη συνέχεια κάνει αναφορά και μήνυση και περιμένει κάποια απάντηση από τους αρμοδίους είτε είναι από την εισαγγελέα Κερκύρας, ακόμη περιμένει. Περιμένει μπας και έρθει κανένας εισαγγελέας στη φυλακή και μέσα στο προαύλιο, ακόμη περιμένει. Πηγαίνει στην κοινωνική υπηρεσία να τις πει τον πόνο του και πέρα στέκει ο Δ/ντής σύζυγός του - φεύγει τρέχοντας για το κελί του. Δεν ξέρει τί να κάνει και πέφτει και πάλι όπως συνήθως να κοιμηθεί αλλά κατά περίεργο τρόπο άκουσε μες στον ύπνο του θορύβους πότε στην πόρτα και πότε στο παράθυρο μόλις που είπασε η ματιά του ένα φύλακα να τρέχει.

Κάθεται και σκέφτεται και συνέχεια παραμιλάει πόσο άραγε να καθήσω σ' αυτή τη φυλακή, ας την πούμε έτσι; Κανένας δεν του λέει πόσο θα καθήσει· κάνει μια αίτηση μετά από έξι μήνες για να πάει σ' άλλη φυλακή απορρίπτεται· κάνει μια δεύτερη μια τρίτη ωστόσο έχουν περάσει σχεδόν δυο χρόνια και συνέχεια παίρνει την απάντηση απ' το Υπουργείο Δικαιοσύνης απορρίπτεται, στο τέλος τα παρατάει και περιμένει ν' αποφασίσουν οι αρμόδιοι, ακόμη περιμένει.

Την επόμενη αποφασίζει να στείλει μια επιστολή σ' ένα γνωστό του πρόσωπο τον καλεί ο Δ/ντής και του λέει πάρτες πίσω διότι δεν έχετε την ίδια επωνυμία· γράφει μια δεύτερη επιστολή προς την οικογένειά του και αναφέρεται σχετικά πλην τα οικογενειακά και για την επιστολή που έστειλε στο γνωστό του άτομο κι ο Δ/ντής του την έδωσε πίσω· και πάλι τον καλεί ο Δ/ντής και του λέει ότι αναφέρνεσαι για άτομο που δεν ανήκει στην οικογένειά σου και γιαυτό πάρτη πίσω. Κάνει μια τρίτη επιστολή και λέει να πάει κάποιος δικός του στο υπουργείο για να δει πότε θα ξεμπερδέψει από αυτή τη φυλακή, και πάλι τον καλεί ο Δ/ντής αλλά αυτή τη φορά έχει μπροστά του και ειδικό συμβούλιο· του δίνει πίσω την επιστολή και του λέει. Προσβάλλεις τη φυλακή μου μ' αυτά που γράφεις γιαυτό σε τιμωρώ σε είκοσι μέρες πειθαρχείο. Ο κρατούμενος κοιτάει τους υπόλοιπους για επιείκεια και βλέπει να φωνάζει δεύτερη και εικοσαήμερο πειθαρχείο η κοιν. υπηρεσία που είναι η σύζυγος του Δ/ντή, κουνάει το κεφάλι του και πάει όπως συνήθως - συμβαίνει με μπουνιές και κλωτσιές για τα εξωτερικά πειθαρχεία.

Μετά από καιρό αποφασίζει να κάνει μια τηλεφωνική συνδιάλεξη στους γονείς του και όταν τελειώνει του λέει ο φύλακας που τον άκουγε από το ντουμπλέξ τηλεφώνου να περάσει προς τον Δ/ντή. Ο φύλακας του λέει τα σχετικά ότι παραφέρθηκε και είπε κακά λόγια για τη φυλακή κ.τ.λ. και με τη σειρά του ο Δ/ντής τον κλείνει αυτή τη φορά άνευ συμβουλίου στο πειθαρχείο· άλλωστε και το συμβούλιο τυπικό είναι.

Τελείωσαν τώρα και τα λεφτά του δεν έχει ούτε γόπα που λέμε για να καπνίσει και κάθεται και παραμιλάει. Τι να κάνω; να ζητήσω απ' την υπηρεσία ίσως και μου δώσουν καμιά φορά οι φιλανθρωπιστικές οργανώσεις κ.τ.λ. Πηγαίνει στην κοιν. υπηρεσία του λέει ότι δεν είναι τσιγαράδικο εδώ, πηγαίνει στον αρχιφύλακα του λέει τα ίδια· απελπισμένος λέει ν' ανοίγαν τουλάχιστον αυτό το συνεργείο θα έκανα κανένα χαρτζηλάκι με την τέχνη που ξέρω και φτιάχνω εργόχειρα, αλλά όταν το είπε στον αρχιφύλακα του έριξαν εκεί μέσα ένα γερό ξύλο. Το ξέχασε και το συνεργείο και μαζί μ' αυτό αρχίζει να ξεχνάει και τον εαυτό του.

Κοιτάει όμως ότι με λίγη ευεργετική εργασία αν εργαστεί θα συντομεύσει την αποφυλάκισή του γιαυτό κάνει άλλη μια προσπάθεια και πάει στο Δ/ντή και λέει τα προβλήματά του. Ο Δ/ντής τον διώχνει με τις κλωτσιές. Φύγε απ' εδώ που θέλεις και εργασία, σ' αυτές τις δουλειές έχω βάλει τους δικούς μου ανθρώπους κ.τ.λ.

Έρχεται η στιγμή που έχει κλείσει τα 2/3 της ποινής του και κάνει αίτηση αναστολής· απορρίπτεται. Κάνει δεύτερη, τρίτη, όλες έρχονται απορριπτές. Τώρα τον εαυτό του τον χάνει στην κυριολεξία και δεν βρίσκει άλλη διέξοδο και πηγαίνει στο ψυχίατρο, αυτός ο τελευταίος αφού ακούει τον πόνο του με την παρουσία δέκα διακεκριμένων ροπαλοφόρων του δίνει να παίρνει κάθε ημέρα μια χούφτα ψυχοφάρμακα έτσι που τον φθάνει στο σημείο να γίνει πραγματικό ρομπότ. Αν πεις και για τους τοξικομανείς μη χειρότερα κι από ρομπότ.

Έτσι και κάτω απ' αυτές τις προϋποθέσεις σκέφτεται τώρα ο ρομπότ κρατούμενος εδώ μέσα είναι στην κυριολεξία ο νόμος της θανατικής ποινής που δεν σε τελειώνει μια και κάτω αλλά σιγά-σιγά, και άστους αυτούς να λένε ότι καταργήθηκε η θανατική ποινή. Το λοιπόν προκειμένου να πεθάνω κάτω απ' αυτές τις απάνθρωπες και εξευτελιστικές συνθήκες οφείλω μιας και ακόμη τουλάχιστον το μυαλό μου δεν έχει πάψει να σκέφτεται την πραγματική πραγματικότητα, να επαναστατήσω,

διαφορετικά αυτοί εδώ και δεν ξέρω ποιοί άλλοι αρμόδιοι θέλουν να με εξοντώσουν αφού έτσι τόχουν σκοπό μ' αυτό το σύστημα να κάνουν μια οξέθυμη διαμαρτυρία μετά αποχής συσσίτιου, άλλωστε και να είχα... που δεν έχω τίποτε είναι ίσως απεργία πείνας και να ζητήσω τον αρμόδιο αν πράγματι γνωρίζει αυτές τις συνθήκες ώστε να με εξοντώσει, διαφορετικά αν δεν τις ξέρει να τις βελτιώσει όλες τις περιπτώσεις εδώ μέσα, και στην τελική αν δεν μπορεί ο αρμόδιος ούτε να τις βελτιώσει τότες δεν θα είχε άλλο καλύτερο να κάνει από το να γκρεμίσει αυτό το καταραμένο κολαστήριο.

Έτσι φθάνει η κατάλληλη ώρα και ο κρατούμενος αποφασίζει ότι ήρθε η ώρα για να επαναστατήσει έχοντας έτοιμα τα αιτήματά του για να τα δώσει στον αρμόδιο υπουργό ή σε κανέναν άλλον διότι οι υπόλοιποι Δ/ντές, Εισαγγελέα κ.τ.λ. είναι άτομα αναξιόπιστα και ούτε λόγος για διάλογο· μόνο ο Υπουργός και αυτός θα δούμε αν πράγματι είναι αναξιόπιστο ή αξιόπιστο άτομο ώστε να λύσει τα δίκαια και νόμιμα αιτήματά μου.

Στις 3.1.87 ο ένας κρατούμενος σε αριθμό γίνονται περίπου 90 και αποφασίζουν ομόφωνα να κατέβουν σε αποχή συσσίτιου μετά οξέθυμη διαμαρτυρία έως ότου έρθει ένας εισαγγελέας Εφετών κι αυτός να είναι εκτός Κερκύρας.

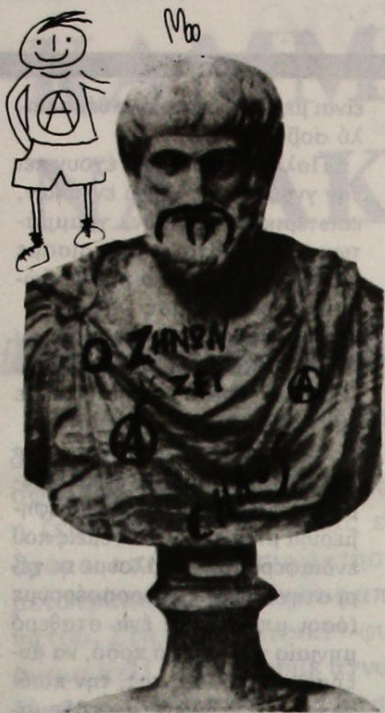
Πράγματι τη δεύτερη ημέρα της αποχής που γινόταν από το συσσίτιο και με την οξέθυμη διαμαρτυρία χωρίς όμως φωνές μένοντας έξω απ' τα κελιά τους φθάνει ένας εισαγγελέας μέρα μεσημέρι και καλεί από κάθε ακτίνα να έρθει κι από ένας εκπρόσωπος της για συζήτηση των αιτημάτων. Η επιτροπή των κρατούμενων αποτελείται από πέντε άτομα: Παναγιώτη Γαγλία, Χαρ. Τζούρα, Χάρη Τεμπρεκίδη, Νικ. Σαραντόπουλο, Βλ. Ψωφάκη και Ιωάννη Β. Πετρόπουλο.

Όταν όμως η επιτροπή των πέντε μπήκε στο γραφείο του Δ/ντή διαπίστωσε μετά λύπης της ότι ο Εισαγγελέας απ' ενός μεν ήταν και ολίγο «υπόπτος» και απ' ετέρου ήταν του Πλημ/κείου και κατά συνέπεια ήταν τελείως αναρμόδιος κι ας ήταν της Κέρκυρας. Έτσι η συζήτηση δεν άρχισε αλλά τελείωσε με λίγα λόγια που όπως ειπώθηκαν από τον Παναγιώτη Γαγλία:

— Κύριε Εισαγγελέα κατ' αρχάς τόσο εσείς προσωπικά όσο και όλες οι εισαγγελικές αρχές καθώς και ο παρών Δ/ντής που κακώς βρίσκεται εδώ, είστε αναξιόπιστα άτομα και δεν έχουμε να πούμε τίποτα μαζί σας, και αυτό το γεγονός της αναξιοπιστίας σας για όλους σας οφείλεται στο ότι επανειλημμένα έχουν γίνει μηνύσεις από κρατούμενους και από διάφορες καταγγελίες που είδαν το φως της δημοσιότητας για βασανιστήρια, για μαχαιρώματα, εις βάρος κρατούμενων, για κρατούμενο που απ' το πολύ το ξύλο που έφαγε έχει τώρα ένα πνεύμονα, για κλοπές, και εσείς όχι μόνο δεν δείξατε κανένα ενδιαφέρον αλλά αντίθετα αποσιωπήσατε τόσο πολύ που σας πληροφορώ ότι όχι μόνο στη φυλακή δεν σας έχω δει αλλά ούτε μες στα όνειρά μου... Η επιτροπή έφυγε για τις ακτίνες της χωρίς να πει περισσότερα περιμένοντας ασφαλώς φιλήσυχα να έρθει ένας εισαγγελέας Εφετών και πάλι έξω απ' τα κελιά. Εντωμεταξύ ο περιβόητος Κόλλας κάνει τα αδύνατα δυνατά και πείθει τους αρμόδιους ότι όλοι οι κρατούμενοι οπλοφορούν και διακινδυνεύει όλο το φυλακτικό προσωπικό καθώς και ο ίδιος χρειάζεται ενίσχυση κ.τ.λ.

Έτσι καταφθάνουν περίπου 500 άντρες των ΜΑΤ ίσως και λιγότεροι με ασθενοφόρα, γιατρούς, καπνογόνα, ρόπαλα

από σελ. 8

ται μέσα από την μελλοντική υπερεντατικοποίηση που προετοιμάζεται από τους πληρωμένους εγκέφαλους του Υπουργείου. Πράγμα που κάνει να μη διαφέρουν σε τίποτα από τους προοδευτικούς αντιδρώντες στον Τρίτο οι οποίοι χρησιμοποιούν το επιχείρημα πως αν τα αρχαία ε-φαρμοστούν θα προκαλέσουν σύγχυση στο μαθητή. Και αυτό σημαίνει πως οι κύριοι δημοτικιστές κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για το ότι πιθανόν να υπάρχουν οργανωμένα από τα αφεντικά και τα κρατικά όργανα, και έτσι υποτάσσεται και δουλεύει για αυτά.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

Τί είναι τάξη; Τάξη είναι μια συνειδητά οργανωμένη κοινωνική δύναμη. Λόγου χάρι η άρχουσα τάξη, είναι συνειδητή, και ενεργεί συλλογικά για να οργανώσει όχι μόνο τον εαυτό της, αλλά επίσης και το λαό (Μάζα) που εξουσιάζει. Η τάξη έχει μόνο συνείδηση του κοινωνικού της είναι, γιατί επιδιώκει να οργανωθεί. Η μάζα δεν έχει συνείδηση του κοινωνικού της είναι γιατί οργανώνεται από τα αφεντικά και τα κρατικά όργανα, και έτσι υποτάσσεται και δουλεύει για αυτά.

Οι «σοσιαλιστές» μας, αντιθέτοντας την ταξική συνείδηση και την ιεραρχική οργάνωση στον αυθορμητισμό, προσπαθούν να αφομοιώσουν τις κοινωνικές διαδικασίες (συγκρούσεις) στον εξουσιαστικό πολιτικό και οργανωτικό μηχανισμό που ελέγχει το κόμμα.

Η τραγωδία του σοσιαλιστικού κινήματος είναι πως ριζωμένο στο παρελθόν, χρησιμοποιεί τις μεθόδους της κυριαρχίας, για να μας «ελευθερώσει» από την εκμετάλλευση. Με αυτό όμως το τρόπο το μόνο που πετυχαίνουν είναι η ενσωμάτωση-υποταγή. Αυτή όμως η κυριαρχία δείχνει ολοφάνερα πως δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη στο λαό και προσπαθούν να τον ελέγξουν. Όποιος δεν έχει εμπιστοσύνη σε κάποιον θέλει να πει πως φοβάται μη χάσει τα κεκτημένα. Όσο για τους κομμουνιστές, αδυνατώντας να καταλάβουν το καινούργιο κομμουνιστικό όραμα που ξεπροβάλλει, μένουν πιστοί στην άνωθεν κομματική γραμμή, στην ανώτερη κομματική γραφειοκρατία, που το μόνο που κάνει είναι να χαράζει ξεπερασμένα σχέδια με δεδομένη την αποτυχία.

Που είναι η ζωή μέσα σε όλα αυτά;

Παίρνω και δίνω, αυτή είναι η ανθρώπινη ζωή που ο καθένας διευθύνει και διευθύνεται με τη σειρά του και άρα δεν υπάρχει καμιά εξουσία, και το αντίστοιχό της, καμιά υποταγή. Χρειάζεται άλλη αντίληψη από αυτή της ιεραρχικής, εξουσιαστικής και μόνιμης ηγεσίας.

Κάθε προνομιά ή θέση, κάθε προνόμιο, σκοτώνει το πνεύμα και την καρδιά των ανθρώπων. Ο προνομιοχός άνθρωπος, είτε πολιτικός, είτε οικονομικός, είτε συχνά στον συνδικαλισμό, είναι άνθρωπος διεφθαρμένος στην καρδιά και το πνεύμα.

Τα συνδικάτα, εργατικά και αγροτικά, λειτουργούν σήμερα για να πειθαρχήσουν την εργατική-αγροτική δύναμη. Αποκομμένοι από

ίσως με κάθε τρόπο αρχίσουν να συμποτάρουν το σχολείο γενικότερα. Αυτό βέβαια εντείνει τη δημιουργία του χάους πράγμα που δυσκολεύει τους καιρούς, και για τους διανοούμενους, των πριγκίπων αφού το σχολείο δεν θα υπηρετεί τους ιδεολογικούς εθνικούς και οικονομικούς στόχους του κράτους. Το πρόβλημα των αντιδρώντων δημοτικιστών ανάγεται στη σωστή εκμάθηση της γλώσσας «μεθοδική ορθολογική διδασκαλία... και να στηρίζεται στα δεδομένα της επιστημονικής γλωσσολογίας. Εξάλλου η αλλοίωση ή καλύτερα ο κίνδυνος να αλλοιωθεί η γλώσσα... είναι μείζον κοινωνικό πρόβλημα που η ουσιαστική του αντιμετώπιση δεν μπορεί να αναχθεί στον πατριωτισμό των λέξεων... που δήθεν εξοβελίζουν την εξάρτηση... ενώ ταυτόχρονα τη στηρίζουν και τη βαθαίνουν». «Η σωστή γνώση της ζωτανής γλώσσας είναι προϋπόθεση για την εκμάθηση της «μητέρας» της νεκρής» (Σ.Σ. εννοεί την αρχαία) ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ 30.11.86.

«Και γενικά οι πιο πολλοί συζητητές δεν δείχνουν να ξέρουν ή όντως δεν ξέρουν: τι είναι Σχολείο και τι μπορεί να του ζητήσουν και ούτε καν υποψιάζονται πόσο και πότε μπορεί να ανταποκριθεί σε στόχους και συμπεριφορές» ΑΥΓΗ 11.1.86. Βλέπουμε δηλαδή πως η αναζήτηση βρίσκεται στα όρια της απόπειρας για το «προοδευτικό σχολείο» με τη δική τους έννοια και στα πλαίσια της προώθησης των δικών τους πλαισίων και αντιλήψεων π.χ. 15% δαπάνες για την παιδεία ή αυτό που έγραψε η ΑΥΓΗ πως το θέμα της παιδείας υπάρχει αντίστροφα: «Υπάρχει θέμα Παιδείας της κοινωνίας μας και θέμα Παιδείας της πολιτικής μας». Το πρόβλημά τους δεν είναι να καταργηθεί η ταξική φύση της μάθησης (όπως ακριβώς δεν θέλουν να καταργήσουν την ταξική κοινω-

νία), αλλά να ενδυναμώσουν τις δομές του και να περνούν την ιδεολογία που αυτοί θέλουν. Οι ενέργειές τους δεν βρίσκονται στο χτύπημα της δόμησης του κρατικού σχολείου (συγκεκριμένοι τόποι μάθησης, αντιστοιχίες του με την εργασία και το στρατό) αλλά επιδιώκουν να αλλάξουν τον τρόπο διαχείρισής του στα πλαίσια της οικονομίας που προτείνουν αλλά και της καταπιεστικής κοινωνίας που προετοιμάζουν.

Ο προσανατολισμός τους είναι να κάνουν τους ανθρώπους γνώστες και χρήστες μιας ιδεολογίας η οποία θα περνά μέσα από τη γλώσσα που μιλούν. Η μορφή της γλώσσας που εκ των πραγμάτων ισχύει είναι αυτή που εξυπηρετεί τις ανάγκες της συγκεκριμένης κοινωνικής συγκρότησης. Ο Δ. Σολωμός κατά τη διάρκεια της επανάστασης είχε πει ειρωνικά «Άμε να βρεις τους πολέμαρχους, ψηλάφισε τους τες λαβωματιές και πες τους ότι πρέπει να τες λεν τραύματα». Είναι γνωστή η προσπάθεια της μετάδοσης της μόρφωσης με τρόπο κατανοητό κι όχι δόκιμο ή λόγιο παραμερίζοντας καταμέρους το γλωσσικό ζήτημα. Όμως τώρα δεν ζούμε στην εποχή του 1821 και της εθνικοαπελευθερωτικής περιόδου των Ελλήνων αλλά στην εποχή της «αρωγής» και της «ευδοκίμησης» βρισκόμαστε στην εποχή των διανοούμενων όπως του Ερατοσθένη Καψωμένου, ο οποίος δηλώνει κυνικά στην Πρώτη 26.11.86 «Αν ήταν να προτείνουμε αστυνομικά μέτρα τότε θά 'βρισκα πολύ πιο αποτελεσματικό να σταματήσει λ.χ. η αθλιότητα των ποδοσφαιρικών εκπομπών που διδάσκουν στους νέους ότι ο αγώνας Σαουθάμπτον - Ίψουιτς είναι απείρως σημαντικότερη είδηση από την έκδοση μιας νέας ποιητικής συλλογής του Ελύτη». «Πολύ όμορφα κύριε Καψωμένε. Οι μπάτσοι αλλάζουν, οι μπάτσοι ντύνονται

με μανδύες και απαγγέλουν στίχους, οι μπάτσοι τραγουδούν της δικαιοσύνης τον ήλιον νοητόν, οι μπάτσοι περπατούν στις συνειδήσεις μας όχι ως ραβδούχοι και κρανοφόροι αλλά κρατώντας περγαμηνές και πάπυρους. Οι σημερινοί γλωσσολογιστές αλλά και οι μεσαιωνικοί οπισθοδρομικοί με λύσσα υπερασπίζονται τη σημερινή τάξη πραγμάτων στην παιδεία δίνοντας το άλλοθι της συντήρησης ή της προόδου εκατέρωθεν όπως και επιζητούν να καλωπώσουν τη γλώσσα, που μιλάει ο λαός μέσα σε σχολεία προπαρασκευαστήρια των διαχειριστών και εργαζομένων της καταλιστικής μηχανής.

Όμως...

υπάρχει μια λύσσα που ζητά να καταστρέψει τους τύπους και τους νόμους, που δεσμεύουν τη γλώσσα μας, που σκλαβώνουν τη σκέψη μας που μαντρώνουν την επιθυμία της έκφρασης, της ζωής, της επαφής, του έρωτα. Αν στόχος του κράτους είναι να ελέγχει την ψυχή, το πνεύμα, τη ζωή μας, την ΕΚΦΡΑΣΗ ΜΑΣ

Τότε... απαντούμε

η γλώσσα της εξέγερσης κόκκαλα δεν έχει ΚΑΙ ΚΟΚΚΑΛΑ ΤΣΑΚΙΖΕΙ

Γ.Κ. δάσκαλος

*(2). Αυτό βέβαια σε καμιά περίπτωση σε σημαίνει, πως έστω «κάτι» θα αλλάξει αν το σημερινό ταξικό σχολείο διδάσκει τέτοιου είδους κείμενα μια και η μάθηση εμμένει σε εξουσιαστικές σχέσεις στην εξουσιαστική κοινωνία που ζούμε.

*(3) Είναι γνωστές οι απόπειρες «εξυγίανσης» της πολιτικής ζωής από το ΚΚΕσωτερικού και ιδιαίτερα τώρα με την προετοιμασία του καινούργιου φορέα.

ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ-ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

εργάτες και αγρότες, οι ηγέτες εργάζονται ενάντια στα συμφέροντά μας για να διατηρήσουν την εξουσία τους.

Μελετώντας προσεκτικά οποιαδήποτε επαναστατική πάλη, οποιαδήποτε διεκδίκηση, οποιαδήποτε εξέγερση, βλέπουμε ότι οι άνθρωποι έχουν εξαπατηθεί σταθερά από τη χίμαιρα ότι τα κόμματα και τα συνδικάτα είναι φίλοι τους. Και κάθε φορά που παραιτούμαστε από ένα μέρος της δύναμής μας, αυτές ακριβώς οι ομάδες είναι εκείνες που μας προδίδουν. Και όταν δεν παραιτηθούμε, αυτές οι ομάδες είναι που θα θελήσουν να μας υποτάξουν βίαια (καταστείλουν).

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ 73-74 ΓΙΑ ΤΗ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΑΣ (ευτυχώς δεν ανέφερε κανένα κόμμα πως την ξεκίνησε) ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΛΑΟΣ; ΜΑΣ «ΟΡΓΑΝΩΣΑΝ» ΚΑΙ ΜΑΣ ΥΠΟΤΑΞΑΝ.

ΓΕ.Σ.Α.Σ.Ε — Ο.Α.Σ.Ν.Η. — Αγροτικοί σύλλογοι: Ιεραρχική δομή, ηγέτες πιστοί στην κομματική γραμμή, κατέλωμα και κομματική εκμετάλλευση των αγροτικών αγώνων, καθοδηγητισμός. Συν το σύνθημα τιμές στην Αθήνα και όχι στις Βρυξέλλες. (πάει πια, ξεχάστηκε, δεν το φωνάζουμε πια γιατί δεν μας ακούνε).

Πρέπει πια να το καταλάβουμε πως μέσα από αυτές τις προκατασκευασμένες δομές (και έχουν το λόγο τους αυτοί που τις φτιάξαν) δεν γίνεται τίποτα.

Τη λύση θα τη βρούμε μοναχοί μας.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ 28.12.86

*ΓΕΣΑΣΕ = Γενική Συνομοσπονδία αγροτικών συλλόγων Ελλάδας ΟΑΣΝΗ = Ομοσπονδία αγροτικών συλλόγων νομού Ηρακλείου (Αυτή η προκήρυξη μοιράστηκε σε χωριά του νομού Ηρακλείου)

Οι αγροτικοί σύλλογοι φτιάχτηκαν στο νομό Ηρακλείου οι περισσότεροι την τελευταία 5ετία.

Από τότε όλοι οι αγροτικοί αγώνες αν και περιορίζονταν μονάχα σε οικονομίστικα αιτήματα δηλαδή είχαν στόχο να ικανοποιηθούν ανάγκες της στιγμής, αποδυναμώνονται σταθερά από τις ηγεσίες για να μην παίρνουν φαίνεται αντιπολιτευτικό και αντικυβερνητικό χαρακτήρα.

μάχες και παραπέρα πολέμους είναι πάντα γελοίες.

Ακόμη δεν μπορούμε να πούμε ότι μας εξέπληξε ο σωβινισμός του άρθρου, μέσα στο οποίο οι Τούρκοι σκόπιμα μετονομάζονται σε Τουρκαλάδες και παρουσιάζονται σαν οι μπαμπούλες που «καταδοκούν» να μας φάνε, την ωραία μας Ελλάδα.

Συμφωνούμε, -επιφανειακά τουλάχιστον-, ότι για όλα φταίνε οι «εντολές που παίρνουν τα κτήνη από τα μεγαλύτερα κτή-

νη». Μόνο που πρέπει να διευκρινίσουμε ότι τα κτήνη δεν είναι οι φαντάροι ή ο λαός της Τουρκίας, -με τον οποίο ξέρουμε πολύ καλά όλοι ότι δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε- αλλά τ' αφεντικά και οι κάθε είδους «διαχειριστές της εξουσίας», είτε της Ελλάδας, είτε της Τουρκίας, είτε της Αμερικής, με τα οποία σίγουρα έχουμε να χωρίσουμε πολλά.

Παρουσιάζοντας λοιπόν οι κάθε λογής αστοί, μια πλαστή κατάσταση, όπου ο κάθε Τούρκος

είναι εχθρός της Ελλάδας, που από στιγμή σε στιγμή μπορεί «να ορμήξει για να καταστρέψει τα σπίτια μας και να βιάσει τις αδελφές μας», κάτι που πολύ συχνά ακούν οι Έλληνες στρατιώτες, έρχεται πολύ ομαλά το αίτημα της αύξησης των δαπανών για την «εθνική άμυνα».

Θάταν καλό πριν μιλήσουμε για «εθνική υπερηφάνεια» και για «Τουρκαλάδες που 'ναι ετοιμοί για όλα», να σκεφτούμε ποιοί μας έκαναν να βλέπουμε μ' αυτόν τον τρόπο. Ποιοί μας έκαναν να βλέπουμε τους ανθρώπους με τους οποίους μας χωρίζουν μόλις λίγα χιλιόμετρα, σαν εχθρούς μας. Φυσικά όχι ο ίδιος ο Τουρκικός ή ο Ελληνικός λαός, αλλά αυτοί που βρίσκονται πάνω από το κεφάλι του. Τ' αφεντικά και οι λακέδες της εξουσίας που διαχειρίζονται το κεφάλαιο και προς υπεράσπιση αυτών των «δικαιωμάτων» τους, είναι πιο βολικό και σίγουρα αναγκαίο να διατηρούν μια κατάσταση εχθρότητας μεταξύ των λαών, γιατί έτσι δεν μπορούν να ενοποιηθούν οι αγώνες όλων των ανθρώπων ενάντια στον πραγματικό τους εχθρό. Το ΚΕΦΑΛΑΙΟ και την ΕΞΟΥΣΙΑ.

ΥΓ.: Αλήθεια πόσο ο συντάκτης του άρθρου ενδιαφέρεται για τον «αλυσοδεμένο τουρκικό λαό», τη στιγμή που εντελώς ρατσιστικά τους ονομάζει «Τουρκαλάδες» και «σχεδόν αδίστακτους κατακτητές, δολοφόνους και κτήνη»;

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ «ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ»

Το γράμμα που ακολουθεί είναι μια απάντηση σε κείμενο-πρόκληση που δημοσιεύτηκε σε εφημερίδα της Καβάλας, με αφορμή το ελληνοτουρκικό επεισόδιο στον Έβρο. Δημοσιεύτηκε στην ίδια εφημερίδα στις 3.1.87.

ΚΑΒΑΛΑ 24.12.86

Παίρνοντας αφορμή ένα άρθρο της εφημ. «ΕΒΔΟΜΗΣ» της Τρίτης 23 Δεκεμβρίου με τίτλο «Στα σύνορα», που ήταν ένα

από τα δεκάδες άρθρα που γράφτηκαν στις αστικές φυλλάδες για το ελληνοτουρκικό ζήτημα, θεωρήσαμε αναγκαίο, να απαντήσουμε κάπως συνοπτικά σ' όλες αυτού του είδους τις προκλήσεις. Προκλήσεις για όλους όσους πίσω από το «Πατρίς, Θρησκεία, οικογένεια», βλέπουν τον άνθρωπο σαν ξεχωριστή κι αυτόβουλη οντότητα.

Δεν θα σχολιάσουμε το αν η αφορμή για να σκοτωθούν 3 φαντάροι ήταν γελοία ή όχι, μια κι οι αφορμές για τέτοιου είδους

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΙΡΑΝ - ΙΡΑΚ

Είναι περίπου επτά χρόνια από τότε που ο μεγαλομανής πρόεδρος του Ιράκ Σαντάμ Χουσεϊν επιτέθηκε απρόκλητα στην Ισλαμοκρατούμενη Περσία, βγάζοντας ξανά στην επιφάνεια — που ίσως να λειτούργησε και στην πρόφαση — τις παλιές εδαφικές διαφορές στη μεθοριακή γραμμή Ιράν-Ιράκ. Το σκεπτικό του ήταν απλό όσο και επιπόλαιο: εκμετάλλευση της ανατροπής του Σάχη από τους θεοκρατικούς Μουλάδες — ουσιαστικά ήταν μια επανάσταση που έστειλε το Ιράν στην εποχή του Μωάμεθ — με στρατιωτική επέμβαση στις πετρελαϊκές εγκαταστάσεις της Περσίας. Έτσι ο έλεγχος της χώρας του — και συνεπώς ο δικός του — στην εμπορία του μαύρου χρυσού θα ήταν καθοριστικός για την πολιτική του ΟΠΕΚ με επεκτάσεις στη διεθνή οικονομία και το νομισματικό σύστημα.

Στην αρχή όλα έδειχναν ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να επιτευχθεί, αλλά ο κακός υπολογισμός εξέλιξης της κοινωνικής-πολιτικής κατάστασης στην Περσία ανέτρεψαν την πορεία ολοκλήρωσης. Το Ισλαμικό καζάνι είχε ξεχυλίσει, ο Χομεϊνί άρχισε να αντιστέκεται στέλνοντας στο μέτωπο ανθρώπινα κύματα, που ήταν όμως και επιδιωκόμενος στόχος η κατανάλωσή τους, (το αντιανθρώπινο καθεστώς του Ιμάμη-Χομεϊνί είχε φέρει λαϊκές αντιδράσεις από τους πρώτους μήνες της εδραίωσής του, έτσι στέλνοντας εκατοντάδες χιλιάδες λαού να δολοφονηθούν στον πόλεμο, αφού ήδη αρκετοί αντικαθεστωτικοί βρίσκονταν στη φυλακή — Μουτζαχεντίν, αριστεροί, Κούρδοι, κ.λ.π. — μπορούσε να ελέγχει εύκολα και σίγουρα το εσωτερικό).

Μετά από επτά χρόνια λοιπόν και ενώ ο ανθρωποβόρος πόλεμος συνεχίζεται αμείωτα, τα Ιρανικά στρατεύματα έχουν φτάσει να απειλούν κατάληψη της Βασόρας (δεύτερη σε μέγεθος Ιρακινή πόλη) με πολλές πιθανότητες πραγματοποίησης. Ο ρόλος και των δύο милитарιστικών υπερδυνάμεων είναι διπολικός, καμιά από τις δυο δεν υποστηρίζει ανοιχτά κάποιον από τους αντιμαχόμενους, ακόμα και στις εσωτερικές κινήσεις δεν υπάρχει γνήσια κάλυψη (η Σοβιετική Ένωση ακόμη και τους Πέρσες αριστερούς δεν έχει ποτέ υποστηρίξει ξεκάθαρα). Έτσι παρά την «ουδέτερη» πολιτική στάση τους, οι πωλήσεις όπλων και για τους δύο εμπόλεμους γίνεται συνεχώς από την αρχή της σύρραξης. Το πρόσφατο σκάνδαλο του «Ιραν-γκέϊτ» έδειξε ένα μέρος από το πραγματικό ρόλο των αμερικάνων-ιμπεριαλιστών και τη θέση τους στο όλο παιχνίδι: οι ενέργειες των σοβιετικών είναι γνωστές με την παροχή όπλων μέσω Αφγανιστάν, στο Ιράν, από τη μια μεριά καθώς και από τα ίδια τα σύνορά του, στο Ιράκ, από την άλλη. Η μεσολάβηση και η ουσιαστική προσπάθεια για τον τερματισμό του πολέμου τουλάχιστον από τις δύο υπερδυνάμεις είναι ανύπαρκτη. Στο όλο πρόβλημα δεν πρέπει να ξεχνάμε τη συμβολή του Ισραήλ —εμπόριο όπλων— που αξιώνοντας τον τίτλο του αδιαφιλονίκητου ρυθμιστή των θεμάτων της μέσης ανατολής —παλιός ρόλος της Περσίας του Σάχη— προσπαθεί με κάθε τρόπο να αυξήσει την επιρροή και τα κέρδη του (πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά).

Το κόστος από τη συνέχιση των εχθροπραξιών είναι τεράστιο για τη διεθνή ναυτιλία και την πετρελαϊκή αγορά, με γενικότερες συνέπειες στις οικονομίες πολλών κρατών — ο ΟΠΕΚ πριν λίγους μήνες έφτασε στα πρόθυρα της διάλυσης — αυτό

όμως φαίνεται «ζημιά» σε παγκόσμιο επίπεδο για τους πολλούς, δεν είναι τίποτ' άλλο από ένα μεγάλο καλοστημένο φιάσκο των κρατιστών-στρατοκρατών, αυτών που κυβερνούν τον πλανήτη μας. Οι πωλήσεις όπλων, ανταλλακτικών υψηλής τεχνολογίας, κομπιούτερς, κάθε μήνα ανέρχονται σε δεκάδες εκατομμύρια δολάρια, ενώ το κόστος για τις πολυεθνικές πετροχημικών-ορυκτελαίων από την πώληση της τιμής του πετρελαίου, αντισταθμίζεται με το μεγαλύτερο και αυξανόμενο έλεγχο στις αναπτυσσόμενες-υπερχωμένες χώρες (Μεξικό, Νιγηρία κ.λ.π. όπου το 90% περίπου του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος τους προέρχεται από τις πωλήσεις του μαύρου χρυσού).

Έτσι καθώς ο ρυθμός του «παιχνιδιού» για τους μεγάλους βρισκόταν σε ικανοποιητικά επίπεδα και δεν υπήρχε κανένα πρόγραμμα διακοπής του, η ξαφνική υπεροχή της Περσίας στο μέτωπο —κίνδυνος κατάλυσης Βασόρας— άρχισε να ανησυχεί σοβαρά τα κέντρα αποφάσεων των δολοφόνων милитарιστών: τα νατοϊκά γεράκια άρχισαν να μετακινούν μαχητικά αεροσκάφη από τις βάσεις της Ισπανίας και Αγγλίας σε αυτές της Τουρκίας· με τη σειρά τους οι στρατοκράτες του σφυροδρέπανου, προφασίζονται ότι Σοβιετικά πολεμικά πλοία θα βρίσκονται στην περιοχή — Περσικός κόλπος, στενά του Ορμούζ για τον «ασφαλή πλου» των εμπορικών τους σκαφών.

Γίνεται ξεκάθαρο ότι οι «δολοφόνοι-милитарιστές» και σ' αυτή την περίπτωση —όπως και σε κάθε άλλη στη σύγχρονη ιστορία— δεν θέλουν μέσα από την υπάρχουσα σύραξη να βγαίνει κάποιος νικητής —νικητές είναι πάντα αυτοί— αφού από τη μια οι συνέπειες του αποτελέσματος δε θα ήταν ελεγχόμενες —κατάληψη των πετρελαιοπηγών του Ιράκ, ενδεχόμενο χτύπημα στο Κουβέϊτ και Σαουδική Αραβία, έξαρση του ήδη σε αναβρασμό Ισλαμισμού— ενώ από την άλλη η υψηλά σταθερή ζήτηση όπλων-πυρομαχικών θα έπαυε.

Ο πόλεμος Ιράν-Ιράκ είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρόπου που αντιμετωπίζουν τα μεγάλα αφεντικά τους λαούς και τις ανθρώπινες ζωές: πλόνια στους στατιστικούς-στρατιωτικούς πίνακες μονάδες για κατανάλωση των αυταρέσκων σχεδίων τους, «πρώτες ύλες» της ληστρικής μηχανής τους, παραγωγικά-καταναλωτικά νούμερα για τη διαίωνη αυτής της τάξης πραγμάτων. Η υπάρχουσα καταπιεστική ολότητα σαν τέτοια δεν θ' άλλαζε βέβαια αν υπήρχε «ειρήνη» μεταξύ Ιράν-Ιράκ ή αν δεν ήταν ο εμφύλιος στη Βυρπητό, το παγκόσμιο συγκεντρωτικό σύστημα είτε αυτό είναι με τη μορφή καπιταλιστών-ιμπεριαλιστών προτύπων, είτε σαν το «σοσιαλιστικό»-εξουσιαστικό μοντέλο πάντα βρίσκεται μέσα για την ιστορική του εξέλιξη. Ο αγώνας για τη ρήξη του δεν μπορεί να περιοριστεί στα στενά πλαίσια του κάθε κράτους —με την έννοια του μερικού— αλλά θα είναι διεθνοποιημένος και θα προέρχεται από την καθολική άρνηση του ατόμου να συμπράξει και να συμπαίξει με τους μηχανισμούς εξαθλίωσης-αφαίμαξης. Εμείς σαν Αναρχικοί είμαστε ενταγμένοι σε αυτό τον τρόπο αγώνα, δεν συμμετέχουμε στους πολέμους των κρατιστών δολοφόνων, εμείς σαν Αναρχικοί, ο μοναδικός πόλεμος που θα πάρουμε μέρος θα είναι ένας ασυμφιλίωτα λυσσαλέος πόλεμος ενάντια στον κόσμο των αφεντικών, θα είναι ο κοινωνικός πόλεμος.

ΜΕΓ. ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

«Δημόσια Τάξη» -

Αστυνομική Καταστολή

Το νομοσχέδιο για τη Δημόσια Τάξη ψηφίστηκε από τη Βουλή των Λόρδων στις 29 Οκτώβρη '86 και αργότερα από τη Βουλή των Κοινοτήτων.

Με πρόφαση ότι ο κόσμος —η «κοινή γνώμη»— είναι δυσαρεστημένος από την απραξία της αστυνομίας ενάντια στο «έγκλημα» το κράτος εντείνει την επιβολή του «Νόμου και της Τάξης» στους δρόμους. Έτσι το εθνικό Γραφείο έφτιαξε μια έκθεση που συνοψίζει τη σκληρυνση της στάσης των μηχανισμών καταστολής στους δρόμους. Αυτή η έκθεση λέγεται «Βρετανική Επισκόπηση Εγκλήματος»:

«ο φόβος για την εγκληματικότητα πυροδοτείται από μη-ποινικούς τα-ραξίες... — μεθυσμένους, νεαρούς που προκαλούν ενοχλήσεις, θορυβώδεις ενοικιαστές, τα γκράφφιτι, (ζωγραφισμένοι τοίχοι και συνθήματα) αυτοί που ρίχνουν σκουπίδια... (ολ' αυτά) λειτουργούν σαν δείγματα εγκληματικότητας κι έτσι οδηγούν στο φόβο για το έγκλημα ά-σχετα με την πραγματικότητα».

Είναι τουλάχιστον γελοίιο! Τα δακρύβρεχτα ρεπορτάζ για εγκλήματα, που δημοσιεύει το «Sun» και οι άλλες γλοιώδεις αστικές φυλλάδες, είναι πολύ περισσότερο υπεύθυνα για τον αυξανόμενο φόβο του εγκλήματος.

Ειπώθηκε ακόμα, ότι αυτός ο φόβος οδηγεί τις γειτονιές σε παρακμή και ανακύκλωση του εγκλήματος. Αλλά κι αυτό είναι ανεδαφικό. Η παρακμή των γειτονιών είναι άμεσο αποτέλεσμα του τρελού πολεοδομικού σχεδιασμού. Η «Βρετανική Επισκόπηση Εγκλήματος» απαντά σ' όλ' αυτά στέλνοντας αστυνομικές δυνάμεις για έρευνες, έτσι ώστε να «στηρίζεται η Τάξη» και να δυναμώνονται οι αξίες της «μεσαιας τάξης»!

ΚΑΤΑΠΟΝΗΣΗ

Βέβαια στην πραγματικότητα το μόνο που θα γίνει, θάνατι να ενταθεί η καταστολή απέναντι στις μειονότητες, στους εξεγερμένους νέους, στους μαύρους, στους Άραβες, στους ομοφυλόφιλους και σ' οποιονδήποτε άλλον που δεν τους αρέσει η φάτσα του. Στοιχειώδεις ελευθερίες θα καταπατηθούν. Το δικαίωμα της διαδήλωσης, της συγκέντρωσης, της πικετοφορίας, δικαιώματα που έχουμε κατακτήσει με αγώνες τον τελευταίο αιώνα, θέλουν να μας τα στερήσουν εξισώνοντάς τα με εγκληματικές ενέργειες. Μ' αυτό το βολικό προπέτασμα καπνού τυφλώνουν τον κόσμο στην εντεινόμενη καταστολή του βρετανικού κράτους.

ΠΟΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

Μπορείς να συλληφθείς για:

— οργάνωση διαδήλωσης χωρίς την ά-δεια της αστυνομίας· απαιτείται ανα-

κοίνωση στην αστυνομία 7 μέρες πριν την πορεία ή τη διαδήλωση· οργανω-τές απαγορευμένης πορείας θ' αντιμετωπίζουν 3 μήνες στη φυλακή και πρόστιμο 1000 λιρών.

— το να πάρεις μέρος σε απαγορευμένη διαδήλωση· το πρόστιμο γι' αυτό είναι 400 λίρες.

— το ν' αγνοήσεις τους κανονισμούς της αστυνομίας, για παράδειγμα καθιστική διαδήλωση σε οδόστρωμα·

— το ν' αγνοήσεις τις οδηγίες της αστυνομίας κατά τη διάρκεια διαδήλωσης.

— όταν περάσει το νομοσχέδιο, οι αυθόρμητες συγκεντρώσεις θα βγουν στην παρανομία.

ΠΙΚΕΤΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

— συγκεντρώσεις και πικετοφορίες θα επιτρέπονται μόνο με τις προϋποθέσεις που θα θέτει η αστυνομία π.χ. η ώρα, ο τόπος, η διάρκεια και το πλήθος θα είναι καθορισμένα

— η αστυνομία θα μπορεί να οριοθετεί το μέγεθος οποιασδήποτε συγκέντρωσης λέγοντας που θα γίνει και πόσο θα διαρκέσει.

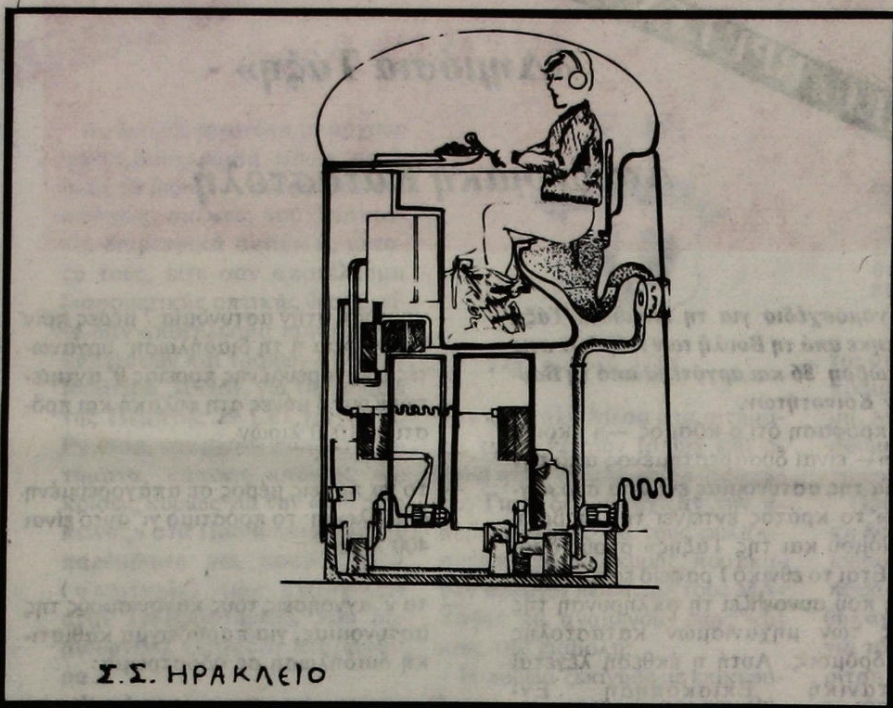
— μπορούν να το κάνουν αυτο αν η συγκέντρωση-διαμαρτυρία γίνεται σ' εργοστάσιο, μαγαζί, πρεσβεία κ.λ.π.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ

— παλιά κοινά «αδικήματα» όπως η σύγκρουση θα θεσπισθούν, διευκολύνοντας την αστυνομία στο να φέρνει αποδείξεις και στοιχεία στο δικαστήριο. Θα κινδυνεύεις να μπει «μέσα» ισόβια για «ταραχές» αν ήσουν σε μια μικρή ομάδα 12 ανθρώπων και κάποιος από σας «απειλούσε» για βιαιότητες· ή να πας 5 χρόνια φυλακή αν μ' άλλα δυο άτομα προκαλούσες «βίαιη ταραχή». Η έννοια της «διατάραξης της ειρήνης» θα διευρυνθεί.

— ένα καινούργιο αδίκημα θα δημιουργηθεί: «άτακτη διαγωγή». Αυτό σημαίνει ότι η χρήση λέξεων που «απειλούν, υβρίζουν ή προσβάλλουν», ή συμπεριφορά «απειλητική, υβριστική, προσβλητική ή άτακτη», πιθανώς να «ενοχλήσουν, φοβίσουν ή δυσαρεστήσουν» άλλο άτομο.

— οι ορισμοί αυτών των «εγκλημάτων» θα είναι τόσο ασαφείς ώστε η αστυνομία θα μπορεί πολύ εύκολα να εγκλωβίζει τους ανθρώπους που μαζεύονται για να διαμαρτυρηθούν γύρω απ' οτιδήποτε τους αφορά άμεσα.

Σ.Σ. ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Ποιά θα μπορούσε, αλήθεια, να είναι η εικόνα του «καλού εργάτη» σε μια κοινωνία όπου οι επιθυμίες και τα συμφέροντά της καθορίζονται σύμφωνα με τις επιθυμίες και τα συμφέροντα των αφεντικών, εκείνων δηλαδή που έχουν στην ιδιοκτησία τους τις μηχανές, τα εργαλεία, τις πρώτες ύλες και τους ανθρώπους-εργάτες ή υπαλλήλους που χρειάζονται για την παραγωγή των αγαθών;

Κι ακόμα, ποιά θα μπορούσε να είναι η εικόνα του «καλού εργάτη» σε μια κοινωνία όπου αυτά ακριβώς τα συμφέροντα των αφεντικών είναι εντελώς αντίθετα με τα συμφέροντα των εργατών;

Πρώτο καθήκον κάθε «εργαζόμενου», κάθε μισθωτού σκλάβου, είτε αυτός βρίσκεται στο ωραιοποιημένο περιβάλλον κάποιου γραφείου, είτε στο σκληρό χώρο κάποιου εργοστασίου, ή οπουδήποτε αλλού όπου εξαργυρώνει τις ώρες της ζωής του με την παραγωγή κάποιου προϊόντος ή κάποιας υπηρεσίας, πρώτο καθήκον του είναι να απαντήσει στα δυο αυτά ερωτήματα.

Σ' αυτό το καθεστώς της έννομης τάξης, που δεν είναι παρά η επιβολή της οικονομικής τάξης των αφεντικών, καθήκον επίσης κάθε εργαζόμενου είναι να συνειδητοποιήσει, να δεχτεί και να αντιμετωπίσει με σύνεση τη δύναμή τους. Τη δύναμη που μπροστά της τρέμει αυτή η μισητή συσπείρωση των αφεντικών και που για να την αντιμετωπίσει επινόησε μια σειρά μέτρων καταστολής της. Η διαίωση του ταξικού διαχωρισμού των ανθρώπων (που κατά τα άλλα «γεννούνται όλοι ίσοι» - τι υποκρισία!), η ποινικοποίηση των πιο φυσικών λειτουργιών κάθε ανθρώπινης ύπαρ-

ξης (οι «εγκληματίες» κατασκευάζονται, δεν γεννιούνται), η ηθική του ανταγωνισμού μεταξύ των ανθρώπων (που διδάσκεται από το νηπιαγωγείο μέχρι το στρατό, και τελικά γίνεται έξη), είναι μερικά δείγματα αυτών των μέτρων που παίρνει η συμμορία των αφεντικών, σ' όλο τον κόσμο.

Όμως, πάνω και πρώτα απ' όλα, πρέπει ο εργαζόμενος —υπάλληλος, αγρότης, εργάτης βιομηχανίας— να συνειδητοποιήσει τον ύπουλο ρόλο των συνδικαλιστών. Α! Αυτοί οι συνδικαλιστές! Αυτοί οι Φρανκεστάιν που κατασκευάζουν τα αφεντικά από νεκρά μέλη ανθρώπων υπάρξεων! Αυτά τα κοράκια της εκφοράς του εργατικού κινήματος! Αυτοί οι ταπεινότεροι υπηρέτες της ιδιοκτησίας των αφεντικών τους! Οι προδότες των αξιών της ζωής, που εκφυλίζουν το εργατικό κίνημα οργανώνοντάς το μέσα στα πλαίσια που ορίζει ο νόμος των αφεντικών. Τι μεγαλύτερη παράνοια θα μπορούσε άραγε να επιδείξει τούτη η κοινωνία; Και πόσο παραπλανημένοι είναι εκείνοι που ακολουθούν κι εμπιστεύονται τούτους τους βρωμερούς συνδικαλιστές και τις ενώσεις τους; Μα είναι λοιπόν τόσο δύσκολο να διακρίνει κανείς που οδήγησαν οι «συνδικαλιστικοί αγώνες» και οι «συνδικαλιστικές διεκδικήσεις»; Η ίδια λιτότητα, η ίδια εξάρτηση του εργάτη από το αφεντικό του, η ίδια υποβάθμιση της ζωής του εργάτη. Οι μικροκατακτήσεις που επιτυγχάνει ο συνδικαλισμός, λειτουργούν ως φίλτρα εκτόνωσης συγκεκριμένων στιγμών έντασης των εργαζόμενων και λίγο μετά αναϊρούνται με νέα μέτρα λιτότητας, με νέες παραχωρήσεις υπέρ των αφεντικών!

κωρύχων στο Orgeave, στην ειρηνική πορεία γύρω από το Stonehenge, σε φοιτητές και άλλους διαδηλωτές ενάντια στον Leon Brittan στο Πανεπιστήμιο του Manchester, στους μπογιατζήδες στο Wapping, κ.α. Είναι πασιφανές ότι το εν λόγω Νομοσχέδιο είναι μια συνταγή για περισσότερα απ' τα ίδια.

Όταν γινόταν η δίκη των ανθρακωρύχων του Orgeave βγήκε στο φως ένα εγχειρίδιο της αστυνομίας για την εξουδετέρωση των διαδηλωτών. Η κατασταλτική δράση των μπάτσων υποστηρίζεται από σημαντικούς κυβερνητικούς παράγοντες και είναι προφανές ότι η αστυνομική ηγεσία ξαναγράφει το νόμο και δρα σύμφωνα μ' αυτόν.

Ο δεκάλογος του καλού και έξυπνου εργάτη

της Ομάδας Αναρχικοί Ακτιβίστες

Μήπως, λοιπόν, «καλός εργάτης» είναι εκείνος που φροντίζει για τη δουλειά του, για τη δουλειά του αφεντικού του δηλαδή; Μήπως είναι εκείνος που δίνει τις ιδέες του για να βελτιωθεί η παραγωγικότητα στη δουλειά του; Μήπως ακόμη, είναι εκείνος που αισθάνεται δέος μπροστά στον άνθρωπο-αφεντικό που του «δίνει το ψωμάκι του»;

Τι ανειδίωτη μίζερια! Με τι απύθμενο θράσος κι υποκρισία τα αφεντικά ζητάνε την αφοσίωση, την ειλικρίνεια, την ανεκτικότητα, τη λιτότητα από τον εργάτη τους! Την ίδια στιγμή που τα αφεντικά, ζούνε καλά με τον ιδρώτα άλλων, έχοντας ξαμολύσει συνδικαλιστές με νόμιμες απεργίες (!) και υπουργούς δημόσιας τάξης με εκατοντάδες πάνοπλους ευνούχους, για να καταστέλουν κάθε εργατική κινητοποίηση.

«Καλός εργάτης» λοιπόν;
Καλός εργάτης είναι εκείνος που:

1. **ΠΟΤΕ** δεν δίνει ιδέες για βελτίωση των διαδικασιών παραγωγής, για αύξηση των κερδών, για βελτίωση των προϊόντων ή των υπηρεσιών της δουλειάς του.
2. **ΠΟΤΕ** δεν βιάζεται να διορθώσει βλάβη κάποιου μηχανήματος, ούτε ανησυχεί για να προλάβει τέτοιες βλάβες. Κι όταν συμβούν, καθυστερεί όσο τον παίρνει, πριν την αναφέρει.
3. **ΠΟΤΕ** δεν εργάζεται τόσο ώστε να φτάνει στα όρια της φυσικής του αντοχής. Με το παραμικρό δηλώνει α-

σθένεια και είτε φεύγει είτε παραμένει στο χώρο δουλειάς του υποαπασχολούμενος

4. **ΠΟΤΕ** δεν καταφεύγει στο αφεντικό για να βρει λύσεις σε προβλήματα της δουλειάς, και ούτε πιστεύει τις υποσχέσεις του αφεντικού.
5. **ΠΟΤΕ** δεν εμπιστεύεται τους συνδικαλιστές και τις υποσχέσεις τους.
6. **ΠΟΤΕ** δεν δέχεται να εργαστεί παραπάνω για να καλύψει την απουσία συναδέλφου του, λύνοντας έτσι το περιστασιακό αυτό πρόβλημα του αφεντικού του.
7. **ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟ**, εκτελεί σαμποτάζ στα μηχανήματα της δουλειάς του, παράγει σκάρτο υλικό, ή αφαλολτριώνει υλικό που βρίσκεται στο χώρο της δουλειάς του (π.χ. στυλό, γραφομηχανές, κατασαβίδια, τρόφιμα, ρούχα, οτιδήποτε).
8. **ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟ**, βγάζει φήμες για το «ήθος» και την «ειλικρίνεια» του αφεντικού και προκαλεί αναστάτωση σχετικά με το μέλλον τη δουλειάς, ή κινδυνολογεί για την υγεία των εργαζόμενων κλπ.
9. **ΠΑΝΤΑ** ανοίγει ενδιαφέρουσες συζητήσεις με τους συναδέλφους του για να πετυχαίνει σπατάλη χρόνου και να τους παρασύρει σε διαδικασίες λούφας.
10. **ΠΑΝΤΑ** προβάλλει νέα αιτήματα, όσο κουφά κι αν είναι και ταυτόχρονα υποβαθμίζει κάθε «κατάχτηση» των εργαζόμενων.

ΔΕ ΜΕ ΣΤΕΝΑΧΘΡΑΕΙ
ΤΟΣΟ ΠΟΥ ΜΕ ΦΑΓΑΝΕ ...

...ΟΣΟ ΠΟΥ ΜΕ
ΑΓΟΡΑΣΑΝ
205 ΔΡΑΧΜΕΣ

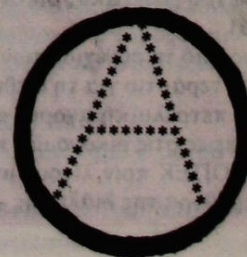

Έτσι το νομοσχέδιο για τη «Δημόσια Τάξη» πρέπει να ειδοωθεί σε σχέση με τις τελευταίες αστυνομικές πρακτικές και μπορεί να καταδειχτεί ότι οι νόμοι ακολουθούν τη γραμμή της αστυνομίας. Οι κρατιστές έτσι, μεταχειρίζονται τους πάντες με τον ίδιο τρόπο: φασίστες, χούλιγκανς κι εξεγερμένους ανθρώπους τους τσουβαλιάζουν και τους βάζουν στην ίδια μοίρα.

Ν' αγωνιστούμε ενάντια στο Νομοσχέδιο και να προβάλλουμε τη μεγαλύτερη δυνατή αντίσταση.

(μετάφραση από Direct Action,
Νοέμβρης '86)

Όμως, στην κοινωνία των αφεντικών και των εργαζόμενων δεν αρκεί μόνο να είναι κανείς καλός εργάτης, πρέπει να είναι και έξυπνος. Έτσι, κύρια φροντίδα του καλού και έξυπνου εργάτη, είναι ποτέ να μην πιαστεί και ποτέ να μην φανεί ότι εκείνος διασπείρει φήμες και ανησυχεί το ήρεμο πνεύμα των συναδέλφων του. Αν καθήκον κάθε επαναστάτη είναι να μην συλληφθεί, έτσι και καθήκον κάθε επαναστάτη-εργάτη είναι να μην αποκαλυφθεί. Ο τσαμπουκάς στη δουλειά σημαίνει συχνά απόλυση, κι η απόλυση είναι νίκη του αφεντικού. Η απομάκρυνση του επαναστάτη-εργάτη από το χώρο δουλειάς του, είναι έτσι κι αλλιώς ήττα. Ο αγώνας δίνεται στο χώρο της δουλειάς, φθείροντας την ηθική και την πρακτική της «εργασίας» κατατρώγοντας σιγά αλλά σταθερά το επιχειρηματικό οικοδόμημα των αφεντικών, οργανώνοντας και συμμετέχοντας σε άγριες απεργίες, φτύνοντας τους συνδικαλιστές και τα αφεντικά τους.

Ξαναθυμίζουμε ότι η δεκαπενθήμερη έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ εκτός των άλλων (κείμενα - ανταποκρίσεις - γεγονότα - απόψεις κ.λπ.) προϋποθέτει και την ύπαρξη χρημάτων!

Γι' αυτό αναγκαίο να μας αποστέλλονται σύντομα τα χρήματα από την διάθεση της ΔΟΚΙΜΗΣ

Οι συνεισφορές μπορούν να κάνουν πιο εύκολη τη ζωή της.

Συνεισφορές, κείμενα, επιστολές στη διεύθυνση:

Γιώργος Βλασσόπουλος

Τ.Θ. 26050, 10022

ΑΘΗΝΑ

Συνδρομές: ετήσια 2.000

τεύχη 24

εξαμηνιαία 1.000

τεύχη 12

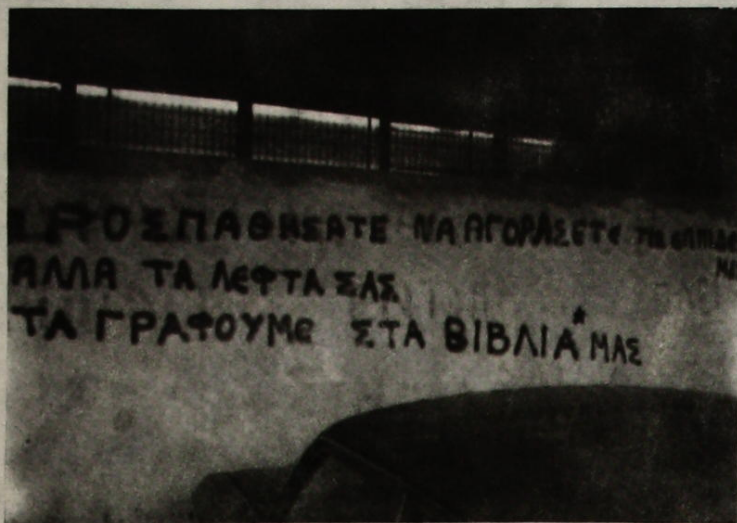
Με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση:

Γιώργος Βλασσόπουλος

Τ.Θ. 26050, 10022

ΑΘΗΝΑ

Εκδόσεις
Πισμίνης Θεόδωρος
Επιδάμνου 21, Χαλάνδρι

από σελ. 9

διοργανώνουν εκδρομές, να μοιράζουν το περιοδικό του υπουργείου, να κάνουν εράνους για τον Ερυθρό Σταυρό, να συμμετέχουν σε «εγκεκριμένες» πολιτιστικές εκδηλώσεις, να «συνδικαλιζονται» παρουσία του καθηγητή.

Βέβαια δεν χρειάζεται να αναφέρουμε την ιεραρχική δομή των μαθητικών κοινοτήτων που κορυφώνεται σ' ένα 15μελές συμβούλιο.

από σελ. 10

κ.τ.λ. καθώς συν-συν και ένας εισαγγελέας Εφετών από τα Ιωάννινα. Δηλαδή ο κύριος Κόλλας μ' όλο αυτό το άψυχο, έμψυχο υλικό είχε σκοπό να μας πάει μια και καλή γιαυτό ακριβώς ήταν και βιαστικός διότι περνούσε στα γρήγορα μαζί με τον Εισαγγελέα που είχε προηγουμένως στο γραφείο του και συζητούσε με την επιτροπή και έλεγε γρήγορα στα κελιά σας γιατί σας σκοτώνουμε και έφευγε χωρίς ουδένα διάλογο.

Βιαζόταν να περάσει από όλες τις ακτίνες αρχίζοντας από τη Γ' μέχρι και την Ι' και στη συνέχεια θα έλεγε στα MAT αρνούνται να πάνε στα κελιά τους και πηγαίνετε εσείς ασφαλώς με την εντολή του εισαγγελέα Εφετών. Πράγματι έφθασε στα γρήγορα και στην ακτίνα Ι' εκεί ήταν της επιτροπής ο Παναγιώτης Γαγλιάς και όταν ο Δ/ντής είπε αυτά που είπε και στις υπόλοιπες ακτίνες πήγε να φύγει τότες ο Γαγλιάς σταμάτησε τον εισαγγελέα και Δ/ντή και πρόσθεσε ανοιξέ μου ένα λεπτό να μιλήσω στους συγκρατούμενούς μου. Δεν σου ανοίγω, θα έρθουν τα MAT. τότες ο Γαγλιάς λέει στους 14 συγκρατούμενούς του να πάνε στα κελιά τους και του λέει του Δ/ντή να του ανοίξει να βγει έξω με τα χίλια ζόρια του ανοίγει και τον πήγαν σ' ένα μικρό καμαράκι γεμάτο χειροπέδες και πλημύρα από MAT. Ο Γαγλιάς λέει σ' ένα φύλακα φωναχτά «Κύριε υπάλληλε γιατί δεν λένε στον κύριο Δ/ντή να πάω να μιλήσω λίγο με τους συγκρατούμενούς μου προκειμένου να λύσει αυτή η παράσταση;» Ο φύλακας το λέει κι αυτός φωναχτά προς τον Δ/ντή. «Κύριε Δ/ντά ο Γαγλιάς θέλει να πάει να μιλήσει ένα λεπτό με τους συγκρατούμενούς του για να

τελειώνει αυτή η παράσταση». Εν τω μεταξύ τα ακούει όλα αυτά ο Εισαγγελέας Εφετών πράγμα που το αντιλαμβάνεται ο Κόλλας και δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά λέγοντας Ναι, να το πω στον κύριο Εισαγγελέα κι αν θέλει καλώς. ήδη ο Εισαγγελέας αφού έχει ακούσει τον φωνά-

ζει και τον ρωτάει τί θέλει του εξηγεί ότι να μιλήσω ένα λεπτό με τους συγκρατούμενούς μου και ο Εισαγγελέας δίνει εντολή να πάει ο Γαγλιάς να μιλήσει ένα λεπτό με τους συγκρατούμενούς του. Εν τω μεταξύ ο Κόλλας παίζει και το τελευταίο δευτερόλεπτο προκειμένου να κερδίσει το παιχνίδι και σκάει μύτη που λέμε μέσα απ' το αρχιφυλακείο με τη συμμορία του και λέει στο Γαγλία ρε Γαγλία μήπως σε πούνε ρουφιάνο που πας να μιλήσεις μαζί τους. Ο Κόλλας του τα λέει αυτά του Γαγλία διότι ξέρει ότι ο μεγαλύροδος του εχθρός είναι οι ρουφιάνοι. Τότες ο Γαγλιάς καταλαβαίνει το παιχνίδι του πιο καλύτε-

από σελ. 3

λα το γεγονός δια της νομίμου οδού αλλά δυστυχώς κανένας αρμόδιος δεν έδωσε σημασία όπως έγινε και πρωταρχικά με το ξύλο που έφαγα. Χρειάστηκαν να πάνε οι γονείς μου-στο Υπουργείο Δικαιοσύνης και να ασκήσουν βία κατά αρμόδιων προκειμένου να μεταχθώ στο Νοσοκομείο Σωτηρία - Νοσοκομείο που μου έγινε και η χειρουργική επέμβαση και μάλιστα αν ήταν λίγο αργότερα ίσως τώρα να ήμουν πεθαμένος.

Αποτέλεσμα όλης αυτής της ιστορίας ήταν να μείνω μ' ένα πνεύμονα και κανένας αρμόδιος δεν έδειξε την παραμικρή ευαισθησία να ελέγξει το πρόβλημά μου και το πιο τρομαχτικό είναι ότι παρά το γεγονός που διάφοροι επιστήμονες της φυματολογίας γράφουν ότι πρέπει να νοσηλεύομαι σε αναρρωτήριο αντίθετα βρίσκομαι στο ΝΤΑΧΑΟΥ και επάνω σ' ένα ταιμεντένιο κρεβάτι μέσα στη Ι' ακτίνα.

Γι' αυτό μ' αυτή την καταγγελία μου προκαλώ όποιον αρμόδιον να διαπιστώσει αν έχω άδικο ως προς το ξυλοφορτωμα καθώς και για την άσχημη κατάσταση της υγείας μου προκαλώ πρώτον τον κόν Ασημακόπουλο του Υπουργείου Δικαιοσύνης να του πω εγώ με μάρτυρα όλα τα ακτινολογικά εργαστήρια έκαστου Νοσοκομείου που θα διαπιστώσει πιο καλύτερα μια και μας λέει ότι δεν ξέρει πώς γίνονται τα βασανιστήρια μέσα στις φυλακές και ασφαλώς τί έπαθα εγώ προσωπι-

κά. Προκαλώ κάθε σωφρονιστικό υπάλληλο ανεξαρτήτως τη θέση του πως βασανίστηκα και πόσοι συγκρατούμενοί μου έχουν βασανιστεί κι ας αφήσουν αυτά που λένε στην κοινή γνώμη ότι δήθεν δεν ξέρουν τίποτε περί βασανισμούς κ.τ.λ.

Και τέλος προκαλώ κάθε εισαγγελική αρχή που θα υποστηρίξει ότι έλαβε χώρα στο πρόβλημά μου που μου το δημιούργησε ο Ιωσήφ Κόλλας μετά τη συμμορία του και τώρα διευθύνει το ΝΤΑΧΑΟΥ. Εμπήκα στη φυλακή είκοσι χρονών υγιής και τώρα που είμαι εικοσιτέσσερα μ' άφησαν μ' ένα πνεύμονα. Κι' αυτό ώστε να λάμψει η αλήθεια για τα βασανιστήρια που γίνονται μέσα στις φυλακές και που τόσο πολύ λόγος γίνεται καθημερινώς στην κοινή γνώμη μέσω του Αθηναϊκού Ημερησίου Τύπου και ακόμη δεν έχει βρεθεί και δεν έχουν βρεθεί ένοχοι.

Ο καταγγέλων
ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Προσωρινά κρατούμαι στον Κορυδαλλό αλλά είμαι μόνιμος κάτοικος στο ΝΤΑΧΑΟΥ

Εν. Δ. Φ. Κορυδαλλού τη 26.1.1987

Υ.Γ.: Υπέστη μεγάλη σε μέγεθος χειρουργική επέμβαση και μου παρουσιάστηκε αεροκύστη κ.λ.π.

Ο καταγγέλων
ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Στα κατασκευάσματα αυτά, μαθητικές κοινότητες, εμείς τι ερχόμαστε να απαντήσουμε;

Εδώ βέβαια χωρίς χρονοτριβή, εμείς εφαρμόζουμε το αίτημα της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης, που σημαίνει: α) Κάθε εξουσία ανήκει στη γενική συνέλευση, με την έννοια της κατάρτησης κάθε θεσμοθετημένης εξουσιαστικής σχέσης.

β) Η λήψη αποφάσεων βασισμένη στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας.

γ) Η λήψη αποφάσεων βασισμένη στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας.

δ) Εκλογή αντιπροσώπων —αν το κρίνει η συνέλευση— ανακλητών σε κάθε στιγμή, για κάθε συγκεκριμένο πρόβλημα.

ε) Ομοσπονδιακή ένωση όλων των εκπροσώπων —ανακλητών— για την ενοποίηση του μαθητικού κινήματος.

Αυτός είναι ο χαρακτήρας της τακτικής μας και αυτόν προσπαθούμε να εφαρμόσουμε σε κάθε ρήξη με τους θεσμούς της εξουσίας. Για να προωθήσουμε την τακτική μας, είναι απαραίτητο να κατακτήσουμε επίσης:

10) Την ελεύθερη διεξαγωγή των συνελεύσεων μέσα στους χώρους του σχολείου με περιεχόμενο, που εμείς θα καθορίζουμε, χωρίς την παρουσία οποιουδήποτε, δερβέναγα ή καθηγητή.

Έχοντας υπ' όψιν μας αυτό που συμβαίνει μέσα στις σχολικές αίθουσες, διαλαλούμε ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να γίνουμε παθητικοί δέκτες ή κακοί μαθητές. Έχουμε κάθε δυνατότητα να μάθουμε σε πολύ λιγότερο χρόνο την παρεχόμενη κενή γνώση που πλασσάρεται και να ραπίσουμε ακόμα και το ρόλο του καθηγητή, δείχνοντας τον αχρείαστο κοινωνικά ρόλο του. Και αν χρειαζόμαστε περισσότερο χρόνο είναι για να ορίσουμε την απόλαυσή μας, υποσκάπτοντας ταυτόχρονα το θεσμό του σχολείου.

Γι' αυτό σκοπός μας είναι η απεριόριστη μάθηση του ανθρώπου ενταγμένη στο πλαίσιο της κοινωνικής ζωής.

Κάτω ο σκοταδισμός και ο εξευτελισμός που πλασάρεται στις σχολικές αίθουσες.

— ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ Η ΝΥΚΤΑ ΠΟΥ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

ρα και του λέει επί λέξει: Να πας να γαμηθείς παλιόπουστα με ξέρουν τόσο οι συγκρατούμενοί μου ποιος είμαι όσο ολόκληρος ο κόσμος και ειδικά εσύ αν μπορούσες τώρα να με φας και απ' ευθείας τρέχει στην ακτίνα και τους λέει ότι ήρθε εισαγγελέας Εφετών και όπως λέει η συμφωνία στα κελιά μας και ο κάθε επιτροπος να βγει έξω αυτό κράτησε ακριβώς ούτε ένα λεπτό (διότι και η συμφωνία της Επιτροπής ήταν ότι όταν έρθει ο Εισαγγελέας Εφετών θα έμπαιναν οι υπόλοιποι κρατούμενοι στα κελιά τους και η επιτροπή θα πήγαινε στον Εισαγγελέα Εφετών πράγμα που ο κύριος Κόλλας ήξερε όσο και ο Εισαγγελέας ότι η Επιτροπή ήθελε Εισαγγελέα Εφετών, είχε μπερδέψει τους υπόλοιπους επιτροπους και γιαυτό δεν ήξεραν τι να κάνουν. Πράγματι μέσα σ' ένα λεπτό άρχισε να φωνάζει πρώτος ο Εισαγγελέας Εφετών αφού είδε ότι όλο το παιχνίδι ήταν κόλλο του Κόλλα να φύγουν όλοι και τα MAT όλοι για τα σπίτια σας πράγματι έφυγαν τα MAT ενώ η επιτροπή είπε δύο λόγια ότι για τα αιτήματα που έχουμε είναι αρμόδιος ο Υπουργός Δικαιοσύνης και κανένας άλλος γιαυτό ακριβώς ζητούμε αυτόν προσωπικά να έρθει εδώ ή στη τελική αν δεν μπορέσει να έρθει ο ίδιος ας έρθει ένας άλλος αρμόδιος που να είναι εξουσιοδοτημένος για να του θέσουμε τα αιτήματά μας, και όσπου νάρθει ο αγώνας συνεχίζεται η Επιτροπή έφυγε. Ενώ ο εισαγγελέας Εφετών ενημέρωσε τον Υπουργό ότι πήγαινε του λόγου σου εσένα θέλουμε και η παράσταση τέλειωσε ενώ η αποχή συσσιτίου συνεχίζεται.

Αιτήματα

1. Άμεση απομάκρυνση απ' το ΝΤΑΧΑΟΥ Κέρκυρας του Δ/ντή μετά της σύζυγου του.

2. Να βγουν στη φορά οι μηνύσεις και οι καταγγελίες που είναι για βασανιστήρια, μαχαρώματα, κλοπές κ.τ.λ.

3. Να κλείσουν άμεσα τα εξωτερικά πειθαρχεία καθώς και οι καθηλώσεις αφού υπάρχουν και μια στην ακτίνα Κ'.

4. Η παραμονή έκαστου κρατούμενου να μην υπερβαίνει πέρα τους 6 μήνες στο ΝΤΑΧΑΟΥ.

5. Να διορθωθούν τα κελιά διότι είναι σαν τάφοι.

6. Να γκρεμιστεί ο τοίχος εκάστης ακτίνας ώστε ο χώρος να είναι μεγαλύτερος για να μπορεί ο κρατούμενος να κάνει αθλητισμό.

7. Ν' ανοίξει η εκκλησία καθώς και να επιτρέπονται κάθε λογής βιβλία και όχι μόνο ΒΙΠΕΡ.

8. Είδη αθλητισμού, μπάλες κ.τ.λ. και αυτό διότι ο κόσμος εδώ είναι φτωχός ή δεν μπορεί με δικά του χρήματα να αγοράζει κ.τ.λ.

9. Άμεση βελτίωση του φαγητού.

10. Άμεση ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

11. Σε έκαστη ακτίνα να μπει από μια τηλεόραση και αυτό διότι η φυλακή κλείνει από τις 5.30 το απόγευμα και για άλλους ψυχολογικούς λόγους.

12. Άπαντες οι τοξικομανείς να μεταφερθούν είτε αν χρειάζονται θεραπευτήρια και άλλες φυλακές προς εργοθεραπεία καθώς και οι ψυχικά ασθενείς και παθολογικά ασθενείς.

13. Να μπει σε εφαρμογή ο νόμος περί υφόντων απόλυση και όχι με διακρίσεις, ρουφιάνους κ.τ.λ.

14. Να υπάρχει σ' έκαστη ακτίνα ένα ηλεκτρικό μάτι όπως έχουν και οι υπόλοιπες φυλακές κ.τ.λ.

15. Με λίγο σκέψη, να ανοίξει το συνεργείο διότι οι περισσότεροι κρατούμενοι εδώ δεν έχουν χρήματα ούτε για τσιγάρο.

16. Να μπει σε κάθε ακτίνα τιμοκατάλογος για παντοπώλη κ.τ.λ. διότι δεν υπάρχει.

17. Ελεύθερη αλληλογραφία.

18. Τέρμα του ντούμπλεξ τηλεφώνου που ακούει ότι λες και ο φύλακας.

19. Να μην στέκεται πάνω απ' το κεφάλι σου ο φύλακας όταν κάνει ο κρατούμενος επισκεπτήριο και φυσικά διόρθωση του επισκεπτηρίου διότι αυτό δεν είναι επισκεπτήριο αλλά πειθαρχείο.

20. Οι φιλανθρωπιστικές οργανώσεις είτε φέρνουν χρήματα ή είτε ρούχα να μοιράζονται στους άπορους κρατούμενους.

21. Τα έξτρα που μαζεύονται από το παντοπώλη καντίνα και τσιγάρα να πηγαίνουν στο συσσίτιο και αλλού.

21. Να ξαναγίνουν τα δικαστήρια που όταν έγιναν δεν υπήρχαν. (επταμελή εφετεία)

22. Ειδική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη καθώς και...(δυσανάγνωστα) για τους τοξικομανείς.

23. Τα φάρμακα να δίνονται με μέτρο και αυτό ακριβώς που χρειάζεται ο τοξικομανής και όχι ψυχοφάρμακα που σε κάνουν ρομπότ.

Σε περίπτωση δεν μπορεί η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Δικαιοσύνης να πραγματοποιήσει αυτά τα άμεσα και έμμεσα αιτήματά μας τότες ας την γκρεμίσει τελείως ώστε να παύσει να εξευτελίζει επανειλημμένα ο ελληνικός λαός.

Παν. Γαγλιάς

Προς Πολιτεία

1. Με βάση ποίων προϋποθέσεων σπαταλήθηκαν 100 - 160 εκατομμύρια δραχμές για να φτιάξουν τσιμεντένια κρεβάτια κ.τ.λ., ή ποιός αρμόδιος έδωσε αυτή την εντολή;

2. Με βάση ποιανού εντολή κάνει με τη συμμορία του βασανιστήρια ο περιβόητος Κόλλας;

3. Ποιός αρμόδιος έχει δώσει εντολή τα εξωτερικά πειθαρχεία να είναι συμπληρωμένα καθημερινώς και ιδιαίτερα οι καθηλώσεις;

4. Ποιός αρμόδιος έχει δώσει εντολή να μην υπάρχουν τόποι και χώροι αθλητισμού ως και τα απαραίτητα που χρειάζονται για το θέμα αυτό; Γιατί να μην υπάρχει μια τηλεόραση σε έκαστη ακτίνα, γιατί ποτέ δεν λειτουργεί η εκκλησία; γιατί παραμένουν οι κρατούμενοι επί αορίστου στο Νταχάου; για ποιούς είναι η αναστολή; (Τόσες καταγγελίες καταγγέλλθηκαν κ.λ.π. για βασανισμούς κρατουμένων που πήγαν;) Γιατί το Νταχάου έχει το χειρότερο φαγητό από όλες τις φυλακές;

Γιατί το Νταχάου έχει σε κράτηση επί αορίστου τοξικομανείς, ψυχοπαθείς και παθολογικά ασθενείς;

Γαγλιάς

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΡΟΒΑΤΑ ΝΑ ΖΗΤΑΜΕ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΦΑΓΗΣ

ΕΙΝΑΙ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ

Με 205 δρχ. ΑΤΑ παίρνεις 12 κάστα-
να ή ένα μπουκάλι βενζίνη
Στη μια περίπτωση δέχεσαι την ελεη-
μοσύνη τους
στην άλλη τους την επιστρέφεις με όλο
το ταξικό σου μίσος.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

